

ARISTONICI

ΠΕΡΙ

ΣΗΜΕΙΩΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

RELIQUIAE EMENDATIORES.

EDIDIT

OTTO CARNUTH.

Ne fumum ex fulgore, sed ex fumo
dare lucem cogita.

LIPSIAE

APUD S. HIRZELIUM

MDCCLXIX.

LIBRARY

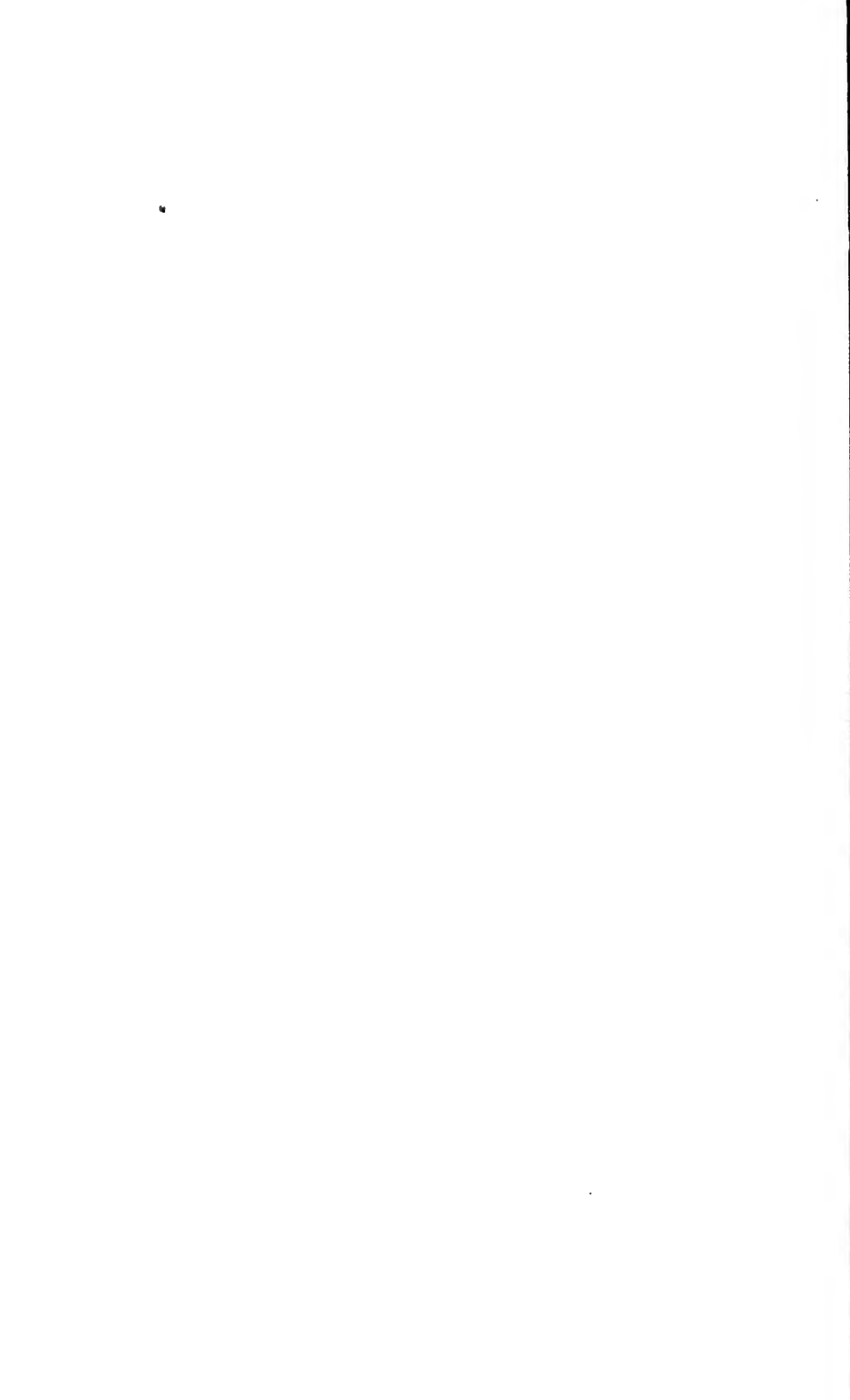
749307

UNIVERSITY OF TORONTO

LUDOVICO FRIEDLAENDER

VENERABUNDUS

EDITOR.

Postquam Friedlaenderi praeclara industria et cura Aristonici *περὶ σημείων Ἰλιάδος* librum, cuius firma fundamenta ac solida Lehrsius iecit, ex scholiis cod. Venet. A. subtiliter copioseque compositum accepimus, eiusdem doctissimi grammatici Alexandrini librum *περὶ σημείων Ὀδυσσεύως* restituere conatus sum ex reliquiis, quae in Odysseae scholiis, apud Eustathium Apollodorumque quocunque pedem posueris obviae sunt, etiamsi nonnulli viri docti Aristonici adnotationes omnes intercidisse contendunt, quia ex scholiis, quae ad nos pervenerunt, eius nomen evanuerit, neque *ἔτι* particula, ab qua Aristonici scholia pleraque in Iliadem incipiunt, praeterquam paucis quibusdam in locis sit relicta. Omitto ea, quibus confirmatur res, quam sibi singulis cuique paginis experiri licet, siquidem longior disputatio ab hoc opere aliena est, ut qua ratione in fragmentis discernendis usus sim demonstrarem. Quae fragmenta Aristonici verba ipsa servaverunt. — non pauca sunt, si hoc satis videris, scholiastam cod. H. Aristonicearum notarum modo summam quasi medullam excerpisse, signis criticis quae facile restitui possunt omissis — asteriseo (*), quae eius adnotationes, sed interpolatas aut verbis submutatis expressas continent, eruce (†), quae citra librorum fidem vel ex aliorum vel ex meis coniecturis immutavi unciis signavi: quae quadratis [] inclusa sunt non leguntur in codicibus, quae rotundis () circumdata sunt in codicibus leguntur, sed delenda videntur. Praeterea

ex scholiis ad Iliadem Aristonici adnotationes, in quibus Odysseae loci citantur, in hanc reliquiarum *περὶ σημείων Ὀδυσσεΐας* collectionem transtuli. Num autem fructus, quos ego ex opera mea impensa perceptos nunc sum prolaturus, sensu virorum harum rerum peritorum gustentur, num, qui solo veritatis studio ductus sim, grammatici sententias ad veram et genuinam formam hic illic propius adduxerim, non est mei iudicii constituere.

A.

2. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πολίεθρον ἔπερσεν.

Ex F. Ar.¹⁾ ad *Φ.* 550. *B.* 27S. *O.* 56 et scholio ad nostrum locum in *E.* apparet, diplomam fuisse πρὸς τοὺς χωρίζοντας, qui Ulixem solum in *Odyssea* πολίεθρον dici, in *Iliade* etiam alios opposuerunt. Lehrsius ad F. Ar. *Φ.* 550 quid ab Aristarcho iis responsum sit coniecit. Ulixem sic nominari καὶ ἔξοχόν, quod Troiam ipsam everterit, semel etiam in Achille, qui duodecim urbes in agro Troiano sitas (*I.* 32S) deleverit, hoc epitheto Homerum uti. Praeterea Epimerism. *Cram. an. Ox.* 1, 161 demonstratur, Aristarchum diplomam apposuisse propter vocabuli ἐπεὶ significationem non tantum quod, sed etiam postquam. cf. *L. Ar.*²⁾ 151. *Eust.* 13S2, 2S. *Sengebusch*³⁾ 6.

3. πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω.

†) Ζηρόδοτος νόμον ἔγνω γησίν. ἄμεινον δὲ τὸ νόον . . . δι' ὧν Ὀδυσσεὺς αὐτὸς εἰσάγεται λέγων (*ζ'* 121) „ἢ ἐφιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.“ *MT.*

Post νόον lacunam indicavit Friedlaenderus in recensione *Dindorfii* schol. *Graec.* (*Fleckeisenii Annal.* tom. 77 p. 3) et sic

1) F. Ar. = L. Friedlaender, *Aristonici περὶ σημείων Πλάδος reliquiae emendatiores.* Göttingae 1853.

2) L. Ar. = K. Lehrs, *de Aristarchi studiis Homericis,* Lipsiae² 1865.

3) *Aristonicea,* Programm des Berlinischen Gymnasiums zum grauen Kloster 1855.

explevit: καὶ διασαφεῖται τὸ ἐνταῦθα κεφαλαιωδῶς λεγόμενον. Homerus non novit vocabulum *νόμος*, quod primum legitur in hymno ad Apollinem Delium v. 20. Itaque ad ρ 457, ubi ἐννομίην legitur, ab εὖ νέμεισθαι derivatum esse Aristarchus docuit, cf. schol. ibid., certe ut Zenodoti lectionem refutaret, „prae egregio νόον malam illam et falsam etiamsi decies νόμος apud Homerum legeretur.“ L. Ar. 345. Ad illum locum ab Aristonico citatum ζ 121 addi possunt etiam ν 202. ϑ 576. Ceterum et Prellerus (ad α 3 p. 10) et Sengebuschius (l. c. p. 7) erraverunt in cod. Hamburgensi T. pro νόμον Zenodoti νόον legentes, haud dubie quod Ven. M. non inspexerunt. Prellerus Ζηρόδοτος νόον ἔγνω φησὶ ἄμεινον legit, sequentia non potuit extricare, Sengebuschius νόον ἔγνω Zenodotum scripsisse coniecit et sic Aristonici scholion liberius supplevit. Nauckius Zenodoti lectionem νομόν fuisse contendit.

7. αὐτῶν γὰρ σφαιτέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο.

Citatur hic versus ab Aristonico ad K. 205, unde verisimile est, etiam hic notasse eum: ὅτι κατὰ τὸ πλήρες τὰ τοιαῦτα ἐσφαιτέρει ἐφ' αὐτοῦ. ἐμὸν αὐτοῦ. αὐτῶν σφαιτέρησιν. cf. β. 45. δ. 118. Vides etiam Aristarchum legisse αὐτῶν pro αὐτοί, quod J. La Roche in ed. Odysseae Lips. 1867 in textum recepit. Aristarchi lectionem Eustathius habet 1383, 34. Apollonius agnoscit de pron. p. 79. 131, de constr. p. 62. cf. Lehrs, quaestiones epicae p. 114 seq. Alteram lectionem αὐτοὶ γὰρ σφαιτέρησιν Sengebuschius retulit ad Zenodotum, qui in pronomibus explicandis et diiudicandis longissime aberraverit ab Aristarcho. Versus 7 praeterea legitur J. 409, quem Aristarchus ibi expunxit cum duobus praecedentibus, unde sequitur, ut nostro loco fuerit asteriscus, cuius vestigium et J. 409 et hic evanuit. Omisit La Roche asteriscum notare in adnotatione sua critica.

11. ἔνθα cf. ad α 18.

16. ἀλλ' ὅτε δὲ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἴκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην. οὐδ' ἔνθα λεγευγμένος ἦεν ἀέθλων
καὶ μετὰ οἴσι φίλοισι. θεοὶ δ' ἐλέαιρον.

†) ὑπερβατόν H. recte adnotavit, sed quae sequuntur corrupta videntur esse et detorta. Apparet ex Ar. ad II. 46. Aristarchum „οὐδ' ἐνθα πεφυγμένως ἴεν ἀέθλων καὶ μετὰ οἴσι φίλοισι“ διὰ μέσου, quod nos dicimus in parenthesi, legisse. cf. ad B. 745.

18. ἐνθα.

†) τότε HV. χρονικὸν ἐπιρρήμα καὶ ἐν τόπῳ V.

Hoc ex Aristarchea explicatione fluxisse cum Sengebuschio puto, cf. documenta eius l. c. p. 12 et 14.

21. ἀντιθέῳ Ὀδυσῆι.

Fuit diplex ὅτι ἀντίθεος οὐχ ὁ τοῖς θεοῖς ἐναντιούμενος, ἀλλ' ὁ ἀντὶ θεοῦ ὢν, ὁ ἰσόθεος. cf. Apoll. l. h. 31, 13. L. Ar. 114.

22. ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας, Αἰθίοπας τοὶ διχθά δεδαίεται. ἔσχατοι ἀνδρῶν, οἱ μὲν δυσσομέρον Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

*) [ἢ διὰ τὴν ὅτι] ἢ μετὰ [ἀντὶ τοῦ πρὸς] πρὸς τοὺς Αἰθίοπας H.

cf. E. 264. Lehrs, qu. ep. 88. F. Ar. p. 27. Didym. ad A. 423, ubi item Aristarchus μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπιῆας explicavit ἐπ' ἀμύμονας, ὅ ἐστι πρὸς ἀμύμονας.

Collatis Aristonici scholiis ad Z. 154. H. 138. M. 96. Eust. 1385, 31 conici certe poterit notam fuisse πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος· καὶ ὅτι ἐν Ἡλιάδι συνεχῶς ταῖς ἐπαναλήψεσι κέχρηται, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα ἄπαξ ἐνταῦθα μόνον. Ad Z. 154 est in Aristonico: ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα ἄπαξ κατ' ἀρχὰς ..Αἰθίοπες τοὶ διχθά.“ Num sic Ar. legit Αἰθίοπες? — aliis locis, ubi ἐπανάληψις notatur, semper eadem forma eodem casu repetitur cf. ad Z. 154. H. 138. M. 96. Y. 372. Ψ. 642. Quid de bipartitis Aethiopicibus Aristarchus iudicaverit, non duas esse Aethiopias, spatio interposito discretas, sed divisam unam in partes duas continuas, fuse Strabo I, 1 p. 30 sq. ex Apollo-doro nobis servavit. cf. L. Ar. 249. Sengebusch. p. 18. Eust. 1386, 14.

28. cf. not. 1.

29. cf. not. 2.

33.

οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ

σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ἔπερ μόρον ἄλλγε' ἔχουσιν.

†) σημειοῦται Ἀριστάρχος λέγων τὸν καὶ σύνδεσμον περι-
τέειν. H. M. Q.

Aristonici verba habet V.: οἱ δὲ περισσὸν τὸν καὶ σύν-
δεσμον. cf. *Ῥ* 154. *z* 471. *λ* 453. *ρ* 216. F. Ar. p. 34. Cete-
rum non est scholion ad v. 35, quo conjunctionem καὶ in „ὄς
καὶ νῦν Ἀγισθοῦς“ esse superfluum notatur. Quod Friedlaen-
derus et Sengebuschius, quorum ille Aristarchum, qui καὶ in
v. 35 superfluum esse iudicaverit, erravisse demonstrat (p. 34),
hic Aristarchum defendit (p. 25), in Q. legerunt, pertinet ad
v. 33: οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ cf. lemma apud Dindorfium.

36. Ἐρμείαν πέμψαντες.

Fuit διπλῆ περιεσιγμένη, quod Zenodotus et Aristopha-
nes πέμψαντε δὴτιῶς scripserunt, interpretantes ἱμεῖς: ἐγὼ
καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ. v. Duentzerum de Zenodoti studiis Home-
ricis p. 68. Friedlaenderus Ar. p. 15 exempla collegit, ubi

not. 1. τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε.

ἐν τούτοις δὲ τοῖς θεοῖς V. fluxit fortasse ex Ar. cf. ad *Μ*. 211.
Ω. 306. F. Ar. p. 25.

not. 2. 29. μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμωνος Ἀγίσθοιο.

ἢ τοῦ καλοῦ πρὸ τοῦ μοιχεῦσαι, ἢ τοῦ κατὰ γένος ἀγαθοῦ. HPV.

Prior scholii pars idem explicat, quod Apoll. l. h. 25, 12: ἀμύ-
μων ἀμώμιτος. ὅταν δὲ εἴπῃ, „μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμο-
νος Ἀγίσθοιο“ οὗ τοῦ καθόλου ἀμώμιτον, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἔργου
τῆς μοιχείας: πρότερον γοῦν ἐπιφέρει „θεοὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῶσι.“
(γ 266). Lacunam ante πρότερον indicavit Sengebuschius l. c. p. 21
(ante eum iam Villoisonus in ed. Apollonii), comparavisse Apollonium
epitheton δῖα Κλυταμνήστοι γ 266. Ex Didymo ad *A*. 423 scimus,
Aristarchum ἀμύμων interpretatum esse ἡμιμιος, quod habet Apol-
lonius, cuius tota explicatio, quae Aristonicum redolet, fortasse ex hoc
manavit. (cf. L. Ar. p. 199: φαινήν οὐ τὴν τότε λαμπρὰν, ἀλλὰ τὴν
γίσει λαμπρὰν, ad ζ 26. 58. 74. *Φ* 218. Fr. ad *Γ* 352).

Zenodotus quamquam de pluribus sermo est duales aut posuit aut retinuit. Saepissime ab Aristarcho vituperatur, *ὅτι συγχέεται τὸ δυνίκον*. cf. schol. in HMQ.

39. μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄχοιτιν·
ἐκ γὰρ Ὀρέσταιο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] ἐντεῦθεν ἐκ τοῦ διγρηματικοῦ μετῆλθεν ἐπὶ τὸ μιμητικόν, διὸ καὶ ἐπιφέρει „ὡς ἔφαθ' Ἐρμείας“ (42). τὸ δὲ Ἀτρεΐδαο οὐ κατὰ τοῦ Ὀρέσταιου, ἀλλὰ κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος τέτακται. H.

cf. F. Ar. p. 16, Eust. 13SS, 23.

45. ᾧ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε ζρεϊόντων.

Huic versui fuit appietus asteriscus, cf. ad Θ 31. Legitur idem versus ω 473. La Roche asteriscum non notavit.

56. αλεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλλίοισι λόγοισιν

Fuit diplo *ὅτι ἄπαξ ἐνταῦθα ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα τὸ λόγοις καὶ ἄπαξ ἐν τῇ Ἰλιάδι*. (O. 393 ubi v. Ar.)

65. πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην.

Fuit diplo *ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ Ζεὺς θεῖον τὸν Ὀδυσσεΐα εἴρηκεν*. cf. ad O. 15, ubi est dipla etiam propter hunc locum.

66. ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἰρὰ θεοῖσιν.

Nota fuit *ὅτι οὕτως εἶπε θεοῖσι καὶ οὐχ ἡμῖν, ὡς οὐκ ᾔν καὶ αὐτὸς θεὸς· καὶ ἐν Ἰλιάδι (Y. 299) „δῶρα θεοῖσι δίδωσι.“* cf. Ar. ad Y. 299 ubi nostrum locum in eadem interpretatione citavit.

72. not. 3.

not. 3.

72. Φόρκευρος θυγάτηρ, ἀλὸς ἀτρογέτοιο μέδοντος,
ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Πησσειδάωνι μιγεῖσα.

βασιλεύοντος. συνήθως γὰρ καὶ τοὺς ὑπάρχοντας βασιλεῖς ἔλεγον. PV.

Observatio est Aristarchi et facta propter Aristophanis lectionem, quae ad ν. 96 commemoratur. Aristophanes, qui haesitasse videtur, quod Phoreys ἀλὸς ἀτρογέτοιο μέδων appellatus esset, distinxit post

93. πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα
 †) τινὲς „πέμψω δ' ἐς Κρήτην τε.“ καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἀλλα-
 χοῦ (284) „πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθεῖ . . . κείθεν δὲ Κρήτηνδε
 (codd. δ' ἐς Κρήτην, corr. Buttmannus) παρ' Ἰδομενεῖα ἀνακτα·
 ὃ γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.“ HMQ. Sic Ze-
 nodotum legisse ex schol. ad γ 313 apparet, cf. Duentzerum
 l. c. 104 p. Fuit igitur Aristarchi diplex periastigmene. cf. β 359.
 δ 702, ubi sunt Ar. verba: ὅτι οὐδὲ ἐνταῦθα μνήμη τίς ἐστι
 τῆς Κρήτης. Zenodoti lectionem vituperat Eust. 1394, 43.

97. ἀμβρόσια χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ἐγρήν
 ἢ δ' ἐπ' ἀπειρονα γαῖαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο,

99. εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀναχμένον ὄξει χαλκῷ
 βριθὲ μέγα στιβαρόν. τῷ δ' ἀμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἴρώων, τοῖσιν τε ζοτέσσεται ὀβριμοπάτρῃ.

†) 97—98. προηθετοῦντο κατ' ἓνα τῶν ἀντιγράφων οἱ
 στίχοι. κατὰ δὲ τὴν Μασσαλιωτικὴν οὐδ' ἦσαν. καὶ ταῖς ἀλη-
 θεῖαις μᾶλλον ἀρμόσει ἐπὶ Ἐρμού· ἴδιον γὰρ αὐτοῦ τοιοῦτοις
 ὑποδήμασι κεχοῖσθαι. καὶ ἰ τοῦ δόρατος ἀνάληψις πρὸς οὐδὲν
 ἀναγκαῖον. MT.

*) 99—101. ἀθετοῦνται μετὰ ἀστερίσμων. ὅτι ἐν τῇ E τῆς
 Ἰλιάδος καλῶς (746) MV.

Scholion in MT ex Didymō et Aristonico manasse videtur;
 versibus 97—98 obelos apposuisse cum asteriscis Aristarchum
 apparet ex Ar. ad Ω 341 et ε 43, ubi ὀρθῶς ζεῖνται.

Θυγάτιο et μέδοντος cum σπέσσι coniunxit ad Neptunum referens,
 ita ut hic, non Phoreys maris rex esset. Quod si fecit, certe pro
 μέδοντος μέδοντι legit — corr. Nauckius, Aristophanis fragmenta
 p. 52 — nam ἔγραψεν in schol. ad γ 16 indicium est Dindorfio, Aristo-
 phanem non interpunctionem tantum, sed etiam scripturam mutasse.
 At cum Aristonicus nunquam lectionum, sed atheteseon modo Aristo-
 phanis rationem habuerit, putem scholion fluxisse ex Nicanore, qui
 ad Aristophanis distinctionem etiam ad E 638 respicit, id quod Nauck-
 ium fefellit, quum contendat unum tantum proflare testimonium de
 Aristophanis interpunctione ad α 72.

110. κήρυκες δ' αἰτοῖσι καὶ ὄτρηροὶ θεράποντες
οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον . .
οἱ δὲ . . νίζον.

Fuit diplex πρὸς τὴν τῶν πτώσεων ἑναλλαγὴν, nominativus pro genetivo cf. Eust. 1398, 15. Ar. ad Γ. 211. K. 224. μ. 73.

115. ὀσσομένης πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν.

†) τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων S. ἀνειδωλοποιούμενος καὶ φανταζόμενος, προσδοκῶν· ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων V.

Frustula ex Aristarchi observatione derivata cf. L. Ar. 87: „significat et oculis videre et per translationem animo videre.“ Eust. 1398, 28.

124. δείπνου πασσάμενος.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι δείπνου] τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἀρίστου V. cf. L. Ar. 127. β. 20. δ. 61. 429. π. 2. Eust. 1399, 19.

μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῶ

134. δείπνω ἀδήσειεν ὑπερφιάλοισι μετελθών.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ ὑπερφιάλοισι νῦν μὲν ἐπὶ ψόγου, τοῖς] ὑπερσπόνδοις E. [ἐν ἄλλοις δὲ ἐν τάξει ἐγκωμίου.]

cf. ad O. 94. ι. 106. φ. 289. L. Ar. 146. Apoll. I. h. 158, 30.

136. ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ λέβητος] τοῦ κατ' ἡμᾶς χερνίβου. V. cf. ad Ω. 304. γ. 440. ο. 135. Apoll. I. h. 107, 33.

141. cf. not. 4.

149. ὀνειάτα.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] τὸ ὀνειάται δηλοῖ τὰ ὄνησιν ἐμποιοῦντα, [οὐ πάντως ὡς οἱ γλωσσογράφοι] τὰ ἐδέσματα EPV.

cf. ad Ω. 367. De glossographis v. L. Ar. p. 36 seq.

152. μολπή τ' ὀρχηστὺς τε.

not. 4. 141. Ex Eust. 1402, 21: σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ „δα-
τρὸς δὲ κραιῶν πίνακας παρέθιζεν ἀείρας“ διαγράφεσθαι ἱστορεῖ
Ἀθήναιος (V 20. p. 193) ἐπειδὴ ἀπαρκεῖν δοκεῖ τὸ πρὸ αὐτοῦ δίστιχον.

*) [*ἴ διπλῆ ὅτι ἴ μόλις*] *ἴ μετ' ῥῶδης παιδιά.* V.

cf. L. Ar. 140. F. Ar. ad A. 474. δ. 19. ζ. 101. Eust. 1403, 56.

157. *ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι.*

Sic legit Zenodotus cf. ad δ. 70. Aristarchus, qui articulis Homerum plerumque non uti observaverat, sine articulo: *πευθοίατο ἄλλοι.* Fuit igitur diplex periestigmene. (ρ. 592.)

171. *ὀπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίξεο· πῶς δέ σε ναῦται ἠγάγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο; οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζὸν δίομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι. †) οἰκειότερον ταῦτα ἐπὶ Εὐμαίου ἂν λέγοντο. διὸ ἐν τισιν οὐκ ἐφέροντο.* HM.

Obelos cum asteriscis appietos fuisse ab Aristarcho apparet ex schol. ad ζ. 158 et π. 57, ubi ὀρθῶς κεῖνται.

172. *εὐχετόωντο.*

*) [*ἴ διπλῆ ὅτι τὸ εὐχετόωντο ἀντὶ τοῦ*] *ἐκωχῶντο.* V.

Notavit Ar. *εὔχασθαι* verbum et gloriari et vulgari significatione K. 461. Φ. 183. 501. cf. L. Ar. 147. Eust. 1407, 56.

182. *νήν δ' ὧδε ξὺν νηὶ καταήλυθον ἴδ' ἐτάροισιν.*

†) *ἴτοι οὕτως ὡς ὁρῶς, ὡς ἰδιότης, οὐκ ὡς ἐπέβαλε βασιλεῖ.* MQ. *τὸ δὲ ὧδε οὐδέποτε παρὰ τῆ ποιητῆ τοπικῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως.* EMQV.

cf. L. Ar. 71. γ 125. β 111. ε 341. ζ 218. ρ 447. Eust. 1408, 42.

185. *νήϋς δέ μοι ἴδ' ἔστηζεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος ἐν λιμένι Πείθρω, ἐπὶ Νηίῳ ἐλίεντι.*

προσθετοῦντο ἐπὶ Ἀριστοφάνους· κατ' ἔνια δὲ τῶν ἀντιγράφων οὐδ' ἐφέροντο. HMQR.

Scholion Didymi est, neque dubito, quin Aristarchus quoque hos versus expunxerit, qui Aristophanem in versibus eiciendis saepissime secutus est; Aristonicus adnotavit semel et vicies, cf. locos collatos apud Friedlaenderum in indice auctorum, et amat verbum *προσθετεῖν.* cf. Ψ 524. Ω. 6. 614. β. 322. Versus 185—186 non exstitisse in Zenodoti exemplari coniecit

Nauckius l. c. p. 27. Cf. Nitzschium, Anmerkungen zur Odyssee p. 37. Ex schol. ad v. 186 sequitur, ut Aristarchus adnotaverit: *Νήϊον παρακεῖσθαι τῷ Πείθῳ, ἀφ' οὗ ἐξήπτον τὰ προμνήσια.*

193. ἀλωῆς οἴνοπέδοιο.

†) ἀλωῆν καὶ τὴν πολύδερον γῆν φησιν, „ἐνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωή.“ (η 122) καὶ τὴν ἀμπελόφυτον „σταφυλῆσι μέγα βρέθουσαν ἀλωῆν“ (Σ 561) ὁμοίως καὶ τὴν σιτοφόρον γῆν. Q. Notatum fuit vocabulum ἀλωῆν significare hoc loco hortum vinearium, nam adiecit οἴνοπέδοιο cf. Ar. ad Φ 36.

209. ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθα.

†) τὸ „τοῖον ἐμισγόμεθα“ ἀντὶ τοῦ τοίως ὡς νῦν. HMQ. Frustula videntur esse adnotationis neutrum τοῖον pro adverbio positum esse. cf. F. Ar. p. 29 et ad β 45. 257. γ 496. δ 112. ζ 163. θ 38. κ 409. 573. μ 379. ξ 174. π 255. ψ 225.

232. μέλλεν μὲν ποτε οἴκος . . ἔμμεναι.

†) αὕτη ἡ λέξις οὐδέποτε κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς ἐν τῇ σννηθείᾳ χρονιῶς. ἀλλ' ἐκάστοτε ἀντὶ τοῦ ἐφκει EHQV. cf. θ 378. ζ 165. σ 138. L. Ar. 121.

246. Σάμη.

†) τὴν Σάμον Σάμην εἶπε. BV.

Certe ex Ar. fluxit, qui contra Zenodotum ubique Σάμην legentem observavit, *ὅτι κατὰ τὸ ἀρσενικὸν ἐνίοτε ἐκφέρεται τὰ εἰς ἡ λήγοντα.* Hic notata erat feminina forma in ἡ. cf. ad B 634. Φ 232. II 203. L. Ar. 233. δ 671. 845. ι 24. ο 29. ἔσπερος et ἔσπερα α 422. δ 786. κοῖτος et κοῖτη γ 334. η 137.

251. τάχα δὴ με διαρῥαίσουσι καὶ αὐτόν.

†) αὕτη ἡ λέξις οὐ τίθεται παρὰ τῷ ποιητῇ διστακτικῶς ὡς ἐν τῇ σννηθείᾳ, ἀλλ' ἐκάστοτε ἀντὶ τοῦ ταχέως. VT. cf. L. Ar. 92. β 89.

259. ἐξ Εφύρης.

B et E conservaverunt Aristarchi observationem, duplicem Ephyram esse apud Homerum, unam Thesprotiae, alteram Co-

rinthum cf. L. Ar. 231. Sed non consentiunt, utram poeta nostro loco nominaverit. Recentiores interpretantur Thesprothiae urbem cf. Nitzschium l. c. p. 46.

261. γάρμαζον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
λοῖς χοίεσθαι.

*) [ἰ διπλῆ περιεστιγμένη ὅτι] Ζηνόδοτος [γράφει] ὄφρα
δαίη. ἐλέγχεται δὲ ἐκ τοῦ ἐπομένου (264). „ἀλλὰ πατήρ οἱ
δῶκεν“. οὐ γὰρ ἔπεται τὸ διδάσκειν τῷ δοῦναι, ἀλλ' ἡ χοίσις
τῆ δόσει παρέπεται. HMT.

273. μάστιγοι.

Fuit diplo priestigmene contra Zenodotum, qui legit μάσ-
τιγες cf. ad B 302. Ξ 274. ξ 394. π 423.

276. ἔεδνα.

Aristarchi interpretationem vocabuli habent cod. EQV quo-
rum V. Aristonici verba paene integra conservavit: δῶρα τὰ
διδόμενα ἐπὶ τοῦ γαιονῆτος τῆ γαιουμένη. cf. ad II 178.
Apoll. l. h. 62, 16. β 53.

277. ἄψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιτο,
οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυρέουσιν ἔεδνα.

†) συνεζδοχιῶς. E. Fuit diplo Aristarchi πρὸς τὸ σχῆμα,
ὅτι πρὸς τὸ νοιτόν. cf. F. Ar. p. 16. β 195, ubi scholion di-
sertius est.

282. ἰ ὄσσαν ἀνοσίγητος.

*) [ἰ διπλῆ ὅτι] ὄσσαν τὴν ἐκ θεῶν κληθόρα V. Non vo-
cem significat simpliciter ut apud alios poetas. L. Ar. 57. cf.
β 216. ω 413.

284. πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθεῖ καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον
ζεῖθερ δὲ Σπάρτην δε.

Appicta fuit diplo priestigmene propter Zenodoti lectionem
Κρήτην pro Σπάρτην cf. ad α 93. γ 313.

291. σῆμά τε οἱ χεῖαι καὶ ἐπὶ πτέρεα πτερειῖξαι.

In H. varia lectio χεῖαι (sic cum Dindorfio legendum) et

ατερεῖξαι commemoratur et additur, καὶ ἄλλως τὸ ἀπαρέμφα-
τον ἀντὶ τοῦ προστακτιζοῦ. Hanc lectionem fuisse putem
Aristarchi, qui infinitivum pro imperativo quasi Homericī ser-
monis proprium praeoptavit, cf. *F. Ar.* p. 14 et ad β 305. δ 416.
419. ε 30. 341. 349. ζ 258. 261. 298. η 222. μ 47. ξ 396.
ο 277. σ 106.

ἔπει ἔκτανε πατροφονῆα,

300. *Αἴγισθον δολόμητιν, ὅ σί πατέρα κλυτὸν ἔκτα.*

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] οὐκ οἶδεν ὁ ποιητῆς τὸν Κλυταιμνήστρα
ἔπὸ τοῦ παιδὸς μόρον *EHMS.* cf. *L. Ar.* 182 (ubi corr. pro
γ 303. 309—10) γ 309 10. λ. 409.

301. καὶ σὺ, φίλος. — μάλα γάρ σ' ὀρόω καλὸν τε
μέγαν τε —

ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπη.

Versibus 301 et 302 asteriscos appictos fuisse certum est
ex schol. ad γ 199/200, ubi damnati sunt.

320. ὄρνις δ' ὡς ἀνοπαῖα διέπτατο.

Scholia ad hunc versum et Aristarchi et Herodiani et —
ut *Lehrs.* p. 3 *Ar.* iure coniecit — Aristonici interpretationes
vocabuli ἀνοπαῖα habent inter se discrepantes: ὁ μὲν *Ἀρίσταρχος*
ἀνοπαῖα προπαροξυτόνως ἀναγινώσκει, ὄνομα ὄρνιθος λέ-
γων, ὡς „φρήνη εἰδομένη“ (γ 372). ὁ δὲ *Ἡρωδιανός* ἀνοπαῖα
ἀντὶ τοῦ ἀοράτως, ἵν' ἢ οὐδέτερον πληθυντικόν, ὡς τὸ „πυκνὰ
μάλα στενάχων“ (*Σ* 318). διὸ καὶ προπερισπαστέον φησίν.
οἱ δὲ ἀνὰ ὀπίην, ἣ καὶ κωπνοδόχος καλεῖται. *EHQR.*

Aristonici tertia explanatio fuit, ut apparet ex *Orion.* p. 119:
ὀπή τόπος τετριμένος, ἀφ' οὗ τις δύναται ὀπήσασθαι καὶ
περιβλέψασθαι. οὕτως *Ἀριστόνικος* ἐν τοῖς σιμείοις τοῦ ποιη-
τοῦ. cf. *Apoll.* 36, 30. *Eust.* 1419, 22. *Herodianus* saepius ab
Aristarcho dissentit, cf. *A* 136. *Γ* 128. 198 (ubi *Aristoniceum*
quoque in accentu ponendo *Aristarchum* non secutum esse com-
memoratur) *E* 656 et aliis locis. Item *Didymus B* 258. 415.
435. *Γ*. 392. *H* 32. 449 etc. At dubito, num ex *Aristonici* libro
de *Aristarchi* signis, in quo „quasi exuens personam suam“

magistri modo causas, argumenta, observationes conguessit, illam interpretationem Orion hauserit. Mihi videtur ille Aristoniceorum librorum inscriptiones commutasse et excerpisse hoc ex commentariis homericeis, in quibus Aristoniceus ab Aristarcho dissentit. *Ἀριστονίζου εἰς Ὀδύσσειαν* (sic legendum cum Beccardo) *ἐπομνήματα* diserte commemorantur Etym. Gud. p. 334, 12.

335. ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνῇ ἐκιάτερθε παρέστη.
Fuit diiple ὅτι τὸ „ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνῇ ἐκιάτερθε παρέστη“ οὐ μία ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἀλλ' ἐκιάτερωθεν μία. cf. Ar. ad A 699, ubi sic explanavit hunc locum.

337. Φῆμιτε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροσῶν θελκτικῆρια ἦδη.
†) ἔθος Ὀμηρικὸν ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι MS. cf. ad δ 722. z 174. 501.

†) οἶδας: τῷ οἶδας οὐκ ἐχρήσατο ὁ ποιητής. Ζηνόδοτος γράφει ἦδεις, Ἀρίσταρχος δὲ οὐ δυσχεραίνει τῇ γραφῇ. ἐν οὐδετέρῃ γὰρ τῶν ποιήσεων (corr. Dindorfius pro cod. ἐν οὐδενὶ γὰρ) ἐχρήσατο τῷ οἶδας. διὸ καὶ συμμειωτέον τὸν στίχον. HM. L. Ar. 360.

De posteriore οἶδας formae usu cf. Lobeckium ad Phryn. p. 236. Ex Ar. ad A 85 apparet, Aristarchum formam οἶσθα solam agnovisse contra Zenodotum, qui οἶσθας legit. (Eust. ad o 20. 1773, 27). Sed etiam ἦδεις, si Zenodoti scripturam Aristarchus non improbavit, corrigendum est in ἦδη, nam hanc unam imperfecti formam admisit. cf. Kayserum in Philol. XVII, p. 714. Restituit Aristonicei scholion La Roche: συμμειωτέον τὸν στίχον. ἐν οὐδενὶ γὰρ τῶν ποιήσεων (Dindorfii correcturam neglexit) ἐχρήσατο τῷ οἶδας· Ζηνόδοτος . . . γραφῇ.

344. καὶ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

†) Ἑλλάδα τὴν Θεσσαλίαν γησί EM. cf. L. Ar. 227. I 395. δ 726.

Frustula sunt notae Aristarchi, qui versum pro spurio habuit, quod Ἑλλάς non Thessaliam, sed totam Graeciam signi-

ficare hoc loco videtur. Hanc ob caussam δ 726 expunctum est, haud dubie etiam δ 816, ubi idem legitur.

356. ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε
 ἰστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ
 οἴκῳ.

*) ἀφαιτοῦνται ἐνταῦθα· ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐπιτορος [πρὸς Ἄνδρο-
 μάχην] καλῶς ἐν τῇ ζ (490) τῆς Ἡλιάδος [καὶ ἐν τῇ] τοξείᾳ τῶν
 μυησιγῶρων (φ 350) ins. ex QR] HM. cf. ad Z 490. φ 350.

396. τῶν κέν τις τόδ' ἔχησιν.

Fuit diiple, quod coniunctivus pro optativo positus est cf. ad
 Φ 126: τὸ γὰρ „ὄς κε φάγησι“ ὄς φάγοι ἄν· καὶ ἐν Ὀδυσσεείᾳ
 „τῶν κέν τις τόδ' ἔχησιν.“ cf. F. Ar. p. 9. δ 692. ξ 37. ρ 385.

404. Ἰθάκης ἔτι ναεταώσης.

*) [ἡ] διπλῆ ὅτι τὸ ναεταώσης] ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθη-
 τικοῦ, ῥησιμῆς οὔσης. B.

cf. F. Ar. p. 2'3. B 626. Z 370. β 102. δ 47. 322. η 33. σ 8.

413. πατρὸς ἐμοῖο.

†) ἀγροῦντες τινες „ἐμεῖο“ γράφουσιν. ὁμοίως ἐν Ἡλιάδι
 „μνήσαι πατρὸς σεῖο“ (ω 486) δέον κριτικῶς. HMS. Intelli-
 gendus est Zenodotus cf. ad Ω 486. Ξ 118. ζ 256. Fuit igitur
 Aristarchi diiple periestigmene. Cur La Roche hanc lectionem
 ad Zenodotum referre dubitaverit nescio.

422. μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.

*) [ἡ] διπλῆ ὅτι] οὕτως εἶπε τὴν ἐσπέραν EQS.

cf. Ar. ad II 203, 206. Φ 232. Apoll. l. h. 77, 26. α 246.
 et locos ibi collatos.

424. nota 5.

not. 5. 424. δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἰζόνδε ἕκαστος.

444. ὁ δὲ τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

†) ἐσήμανεν αὐτῷ S.

Fluxit ex Ar., qui observavit, verbum φράζειν nunquam esse dicere, sed indicare. cf. L. Ar. S4.

ἔνοι „δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ἔπειτα δῶρον ἔλοντο.“ μεταποιήθη δὲ φασιν ἐπὶ Ἀριστοφάνους τὸν στίχον· ἐν δὲ τῇ Ἀργολικῇ προσιέθειται. EHMQR.

cf. Nauckium p. 57: „videtur igitur Aristophanes flagitasse, ut proci, antequam somno se darent, domum abirent, nec defuerunt critici aut veteres aut recentes desiderio aequo et modesto.“ — Aristarchum hoc probasse apparet ex Ar. ad A 605. P 58. β 397. Ad v. 433. cf. Ar. ad E 70.

B.

5. βῆ δ' ἔμεν . . .

αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν.

†) ὁ δὲ ποτὲ μὲν παρακληρωματικός, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ γὰρ αἰτιολογικῶς λαμβάνεται. MS.

Fluxit ex Aristonico cf. F. Ar. p. 33 et 35. β 6. η 47. θ 363. λ 350. ξ 87. ο 81. σ 234. ρ 261. τ 46. υ 66. φ 1. 29.

7. κηρύσσειν ἀγορήνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοῦς.

οἱ μὲν ἐκέρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὄκα.

†) οὐδὲν μὲν ἀντιπράττουσιν οἱ στίχοι πρὸς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, οὐκείωτεροι δὲ μᾶλλον εἰσιν ἐν Ἰλιάδι (B 50—52) MQS.

Aristarchus his versibus obelos cum asteriscis appinxisse videtur, sed in Iliade B 50 asterisci desunt. cf. L. Ar. p. 342, IV de versibus bis vel saepius repetitis.

11. vid. not. 1.

14. εἰξαν δὲ γέροντες.

†) γέροντας τῶν τοῦς πρεσβυτέρους ἀκουστέον. EHMQ. — non ut saepe principes cf. Ar. ad I 36.

not. 1 v. 11. ἅμα τῶ γε κύνες . . ἔποντο.

τοῦτό τις σημαῖται πρὸς τὸν ἄγροικον τῶν παλαιῶν βίον. EMQ. Fortasse in numero horum Aristarchus fuit, qui de cultu et victu heroum permulta adnotavit. cf. L. Ar. 193. Eust. 1430, 51.

19. Ἄντιφος ἀίχμητῆς· τὸν δ' ἄγχιος ἔκτανε Κύκλωψ
ἐν σπητὶ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὀπλίσσατο δόρπον.

†) ἀθετοῦνται οἱ δύο στίχοι καὶ ὀβελίζονται. Vind. 56
(non legitur hoc scholion apud Dindorf. cf. La Roche p. 22).

†) δόρπον τὸ καθ' ἡμᾶς δεῖπνον. τρισὶ δὲ τροφαῖς
ἐχρῶντο. καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐκάλουν ἄριστον, ἣν ἐλάμβανον
πρωΐας σχεδὸν ἔτι σκοτίας ὄσσης. τὴν δὲ δευτέραν δεῖπνον,
τὸ καθ' ἡμᾶς λεγόμενον ἄριστον. τὴν δὲ τρίτην δόρπον, τὸ
καθ' ἡμᾶς λεγόμενον δεῖπνον. EHMTV. Sic observavit Ari-
starchus cf. L. Ar. 127. α 124. δ 61. π 2. Eust. 1432, 2.

24. τοῦ ὄγε δακρυχέων.

Aristarchus praepositionem *περὶ* omissam esse notavit, non
ὕπερ ut schol. in M, in genetivis, qui pendent a verbis simili
significatione positus cf. Ar. ad II 17. X 170 *ὀλοφύρεαι Ἰα-
ργείων* et *Ἐκτορος ἀκαχήμενος υἱὸς Ω 550, ἀγνόμενος ἑταίρου
O 651*. Corruptum Aristonici scholion sic fere restituendum
est: *ἐν διτλῆ, ὅτι ἐλλείπει ἐν περὶ, περὶ τοῦ δακρυχέων*.

37. στή δὲ μέση ἀγορῆ· σκίπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
κηρυξ . . .

*) ὅτι δι' ἐκατέρας τῆς ποιήσεως Ὀμηρικὸν ὄν τὸ ἔθος
τετήρηται. H. S. cf. ad Σ 505. Ψ 568.

39. vid. not. 2.

41. ὅς λαὸν ἴγριτα· μάλιστα δὲ μ' ἄλγος ἰκάνει.

†) Ζηνόδοτος γράφει ἴγριε. ἐλέγχεται δὲ διὰ τοῦ „μά-
λιστα δ' ἐμὲ“ ἐχοῖν γὰρ εἶναι αὐτόν HMS. Corrigendum est

not. 2. 39: γέροντα καθυπτόμενος προσέειπεν.

πρὸς ἐκείνον τὸν λόγον ἀποτεινόμενος. τὸ γὰρ καθάπτωμαι ἐπὶ
δύο λαμβάνεται, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, ἐπὶ καλοῦ μὲν ἀντὶ τοῦ
πρὸς σέ ποιῶμαι τὸν λόγον. ἐπὶ κακοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ ὑβριστικῶς
διατίθεμαι, ὅπερ γενικῶς συντίσσειται. B.

Fortasse adnotavit Aristarchus verbum *καθάπτωμαι* mediae esse
significationis, ut in multis aliis fecit vocabulis cf. L. Ar. p. 146 sq.
Zenodotus hoc non intellexit, nam x 70. pro *μαλακοῖσι καθυπτόμε-
νος* legit *ἀμειβόμενος*. Certe etiam hoc loco sic emendavit et ω 393.
Eust. 1432, 46. Duentzer 133.

quod Dindorf. p. 79 not. 2 adnotavit; non prima tantum verba, sed totum scholion habet S. cf. praef. p. XL.

42. οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον.

†) γελώως γράφει Ζηρόδοτος ἦϊον, ἀπὸ τοῦ ἀΐειν, ὃ ἔστιν ἀκούειν. HM.

Duentzerus, qui cum Porsono substantivum ἦϊονα legit (p. 110) non dubitat, quin haec lectio genuina fuerit, quae vulgari ἀγγελίην cedere iussa est. Dindorfius illud ἦϊον scholiastam ridiculum vocare putat, quod verbi ἀΐειν imperfectum ἦϊον inauditum sit. Nam ἦϊον, ubi apud epicos legatur, esse ab verbo εἶμι. Similibus locis II 13. α 408. β 30 scholia non adiecta sunt, ita ut ex his reliquiis quae Aristarchi fuerit sententia nequaquam appareat.

42. (τιρητέον) *) ὅτι πρὸς τὸ πρῶτον τῇ τάξει πρῶτον ἀπῆντηκεν (cod. ἀπῆντησεν), ὅπερ σπανίως ποιεῖ. M. cf. ad Z 219, ubi verba non tam integra sunt. Multis aliis locis diplae sunt ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπῆντηχε. cf. L. Ar. 11, in Odyssea γ 457. ο 6.

45. ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖτος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν
οἴζω

δοιά·

Excidit nota ὅτι κατὰ τὸ πλήρες ἐμὸν αὐτοῦ ἐχφέρει cf. ad K 205. α 7.

†) Ἀριστάρχος τὸ δοιά ἀντὶ τοῦ διχῶς ἀκούει EH. cf. F. Ar. 29. α 209 et locos ibi collatos. Aristophanes κατὰ legit, Aristarchus κακὸν.

53. ὡς γ' αὐτὸς (Icarius) ἐεδνώσαιτο Θύγατρα.

†) κυρίως μὲν ἔδνα ἔστι τὰ διδόμενα ἐπὶ τοῦ γαμοῦντος τῇ γαμουμένῃ· γῶν δὲ καταχρηστικῶς κεῖται ἢ λέξις ἀντὶ τοῦ χρήματα ἐπιδοίη. HPQSV. cf. α 276. N 382.

55. οἱ δ' εἰς ἡμετέρου πωλεύμενοι . . .

*) [ἢ διπλῆ, ὅτι] ἀντὶ τοῦ εἰς ἡμέτερον Ἀττικῶς [ἐξενήνοχεν], ὡς „ἀλλ' ἄγ', οἷστευσον Μενελάου“ (A 100) ἀντὶ τοῦ

[ἐπι τὸν] *Μενέλαον*. *M.* Aristarchum legisse εἰς ἡμετέρου apparet ex Didymo ad η 301. cf. *E* 249. 700. δ 634. Pertinet haec adnotatio ad quaestionem de patria Homeri, quem Atheniensem fuisse putavit. cf. *F. Ar.* p. 1 et 21.

61. *λευγαλέοι*.

Huius vocabuli interpretatio est ad *Φ* 281: ἡ διπλῆ. ὅτι ἐκ τούτου οἱ νεώτεροι ἐξεδέξαντο *λευγαλέον τὸν δίνυρον*. ἔστι δὲ κατὰ *ζωνωνίαν στοιχείων λευγαλέον ὀλέθριον, παρὰ τὸν λοίγρον. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα — β 61 — „λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα“.*

67. *ἀγασσάμενοι κατὰ ἔργα*.

Aristarchus ad *P* 71 et *H* 41 *ἀγασσάμενοι* notavit, quod non modo invidere, sed etiam admirari significet. Hanc observationem habent codd. *BES.* quorum *E. ἐκπλαγέμετες, S. θαυμάσαντες* et *νεμεσίσαντες* explanant.

68. *λίσσομαι ἤ μὲν Ζηνὸς Ὀλύμπιου ἢ δὲ Θέμιστος, ἢ τ' ἀνδρῶν ἀγορᾶς ἢ μὲν λῦει ἢ δὲ καθίξει.*

(*παρατηριέον δὲ * ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι παρὰ Λιδὸς ἔχει γέρας τοῦτο Θέμις.* *HMQ.* cf. *Ar.* ad *Υ* 4. *Glossa* cod. *S. διαλύει καὶ συνίστασθαι ποιεῖ* fortasse ex *Aristonico* fluxit. cf. *β* 91. δ 105. *ν* 380. *E* 37. *I* 554. *Θ* 328.

81. *δάκρυ ἀναμρίσας.*

†) *Ζηνόδοτος γράφων „δάκρυα θερμὰ χέων“ ἐκκέλυκε τὴν μεγαλειότητα τοῦ στίχου.* *HMQR.*

89. *ἢ δι γὰρ τρίτον ἔστιν ἔτος. τάχα δ' εἴσι τέταρτον.*

*) ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ἐξῆς δοκοῦν ἀσυνμῶνως λέγεσθαι „ὥς τρίτες μὲν ἔληθε δόλω, ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος“ (106). διὸ καὶ τινες μετεποίησαν „ὥς δίετες μὲν ἔληθε δόλω· ἀλλ' ὅτε δι τρίτον ἦλθεν ἔτος“· οὐδὲν δὲ ἐναντίον ἔχει τὰ ἔπι· τὸ γὰρ τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως, τὸ δὲ εἶσι ἀντὶ τοῦ δίεσι καὶ τὸ τέταρτον. *HM.*

M. habet in alio scholio *διελεύσεται* pro *δίεσι* ut *ν* 377; ad *ν.* 107 fere idem est scholion, sed pro *δίεσι* *διέρχεται*. cf. *L. A.* 93.

91. πάντα μὲν ῥ' ἔλπει.

*) [ῥ' διπλῆ, ὅτι ἔλπει ἀντὶ τοῦ] ἐλπίζειν ποιεῖ. S. cf. β 69. Ar. ad I 554, ubi noster locus sic explanatur.

94. στησαμένη μέγαν ἰστόν.

†) οὐ ποιητικῶς κόσμον χάριν προσεῖδεται τὸ μέγαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πολυχρόνιον τῆς τοῦ ἔργου κατασκευῆς. HMQS. Certe est Aristarcheum cf. ad Σ 416, ubi hic versus citatur. „Hoc adnotare ideo non superfluum duxit, quia epithetorum significationem nonnunquam delitescere identidem observaverat.“ Diserte hac de re Friedlaender ad Γ 352.

102. πολλὰ κτεατίσσας.

Fuit διπλῆ, ὅτι ἰδίως καὶ παρὰ τὴν ἡμετέραν συνίθειαν κτεατίσσας κατὰ τὸ ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ κτησάμενος· καὶ ἐν Ἰλιάδι (II 57) „κτεατίσσα πόλιν“ ἀντὶ τοῦ ἐκτησάμεν. cf. ad II 57. α 404.

103. ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

†) ἀγῆνωρ [νῦν] ὁ ἄγων ἀνδρείος S. alibi ἐπὶ ψόγου ὁ ἄγων ὑβριστικὸς καὶ διὰ τῆς ἀνδρείας ὑπερπεπτικῶς εἰς ὕβριν. cf. ad I 699. L. Ar. 146.

107. ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος.

†) πῶς οὖν ἄνωθεν ἔλεγεν „τάχα δ' εἰσι τέταρτον“; ταῦτα δὲ πρὸς τὰ μικρῶν πρόσθεν εἰρημμένα περὶ τῆς ἀσυμφωνίας. εἶπε γὰρ ἔμπροσθεν „ἦδη γὰρ τρίτον ἐστίν“. διὸ καί τινες μετεποίησαν „ὥς δίετες μὲν ἔλιθε δόλω· ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦλθεν ἔτος.“ οὐδὲν δὲ ἐναντίον ἔχει τὰ ἔτι· τὸ γὰρ τάχα ἐκεῖ ἐντὶ τοῦ ταχέως, τὸ δὲ εἶσιν ἀντὶ τοῦ διέχεται καὶ τὸ τέταρτον. EMQ. cf. ad v. S9, sed nostro in scholio Aristonici verba non tam integra sunt.

111. σοὶ δ' ὄδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται.

*) [ῥ' διπλῆ ὅτι] τὸ ὄδε ἀντὶ τοῦ οὕτως· τὸ δὲ ὑποκρίνονται ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται B. cf. de ὄδε pro οὕτως α 182 et locus ibi collatos. L. Ar. p. 70. De praepositione permutata vide Lehrs. quaest. ep. p. S9. F. Ar. 27. M. 22S. H 407. Eust. 1437, 31.

134. vid. not. 3.

νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων

137. ἔσσεται. ὡς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω.

ἄφεται μὲν ἐπὶ Ἀριστάρχου, σιζιέον δὲ ὅμως μετὰ τὸ ἔσσεται, ἵνα τὸ ὡς κέηται ἀντὶ τοῦ οὕτως. HM.

Aristonici et Nicanoris scholia coniunxit scholiasta cf. F. Nican. p. 114. L. Ar. 344. Aristonici verba sunt in MV ad versum 134: περισσός γάρ ἐστι πρὸς ταύτην τὴν ἀπόδοσιν.

146. vid. not. 4.

152. ὄσσοντο δ' ὄλεθρον.

†) προεμαντεύοντο. προεδήλουν αὐτοῖς ἀπόλειαν. S.

cf. ad α 115. L. Ar. SS. cf. B ad A 105.

154. δεξιὸν ἴϊξαν.

†) ἀνατολικοί. δεξιὰ γὰρ τὰ ἀνατολικά λέγει ὁ Ὀμηρος. „εἴτ' ἐπιδέξῃ ἴωσι πρὸς ἰώ τ' ἰλίον τε. εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ ποτὶ ζόφον ἰερόεντα.“ (M 239). EQS.

Observatio est Aristarchi cf. Aristonicum ad M 239.

156. ἃ περ τελέεσθαι ἔμελλον.

†) ἔμελλον διὰ τοῦ ὁ· τοῦτο γὰρ Ὀμήρου σίνηθες. HMS. scilicet ut neutrum plurale cum verbo plurali coniungat cf. F. Ar. p. 15 et permultos locos ici collatos. Certe adnotavit etiam καὶ ὅτι τὸ ἔμελλον ἀντὶ τοῦ ἐόζεσαν. cf. ad B 36 et α 232. δ 378. ζ 165. σ 19. 138.

not. 3. 134.

κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν

Ἰσαρίῳ, αἴ χ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω·

ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, . . .

τινὲς δέ, ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς, τοῦ αὐτῆς πατρὸς· καὶ σιζῶσι τῷ Ἰσαρίῳ BEHQ. Sic interpretatum esse Aristarchum putaverim collatis scholiis ad I 133. B 576. β 206. F. Ar. 30.

not. 4. 146. τῷ δ' αἰετὸν ἐδρόπα Ζεύς . . .

τινὲς τὸ τῷ περισπῶσιν ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου ἀκούοντες. HQS. Certe fuit Ar. scholion ὅτι τὸ τῷ οὐκ ἔστιν ἄρθρον, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ τοῦτο παρελήπτω ἐν τάξει ἀντωνυμίας. cf. F. Ar. p. 30.

180. ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.

†) γράφεται ἀμείνω χωρὶς τοῦ ν. H.

Sic scripsit Zenodotus cf. ad *A* 80. 249. *Γ* 71. *H* 114.

Fuit igitur Aristonici διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν ἀμείνω γράφει. τὰ δὲ τοιαῦτα συγκριτικὰ ἔχει ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ ν.

182. ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ἔπ' αὐγὰς ἠελίοιο
φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι·

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] ὁ (δέ) τε σύνδεσμος περιττός. HMS. cf.

F. Ar. p. 34.

195. μητέρ' εἶν' ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
οἱ δὲ γάμον τεύξουσι.

†) ἠδέως τῷ σχῆματι ἐχρήσατο· εἰπὼν γὰρ „ἐς πατρός“ μειτέβη εἰς πληθυντικὸν „οἱ δὲ γάμον τεύξουσι“, δηλονότι πατῆρ καὶ ἀδελφοί· τινὲς δὲ λαμβάνουσι τὸ „οἱ δὲ γάμον τεύξουσι“, δηλονότι οἱ μνηστῆρες. Sic recte restituit Buttmann. EQ.

Fuit Ar. διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα. ὅτι πρὸς τὸ νοητὸν. cf. α 277. F. Ar. p. 16.

205. ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα
εἶνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριθαίνομεν.

†) ὁ Ἀρίσταρχος λείπειν φησὶ τὸ ἄρθρον, ἴν' ἡ „εἶνεκα τῆς ταύτης ἀρετῆς.“ Ἰακὸν δὲ τὸ ἔθος εἶναι. Ἀριστοφάνης δὲ ἐπώπτερε τὸν στίχον, νεωτερικὸν λέγων ὄνομα τὸ τῆς ἀρετῆς. HMQR — verba ὁ Ἀριστοφάνης — ἀρετῆς habet etiam S. — πιθανὸν δὲ συναθετεῖν αὐτῷ καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸν μετ' αὐτόν.

Scholion ex Didymo fluxisse videtur, sed Aristonicum quoque verba fecisse de articulo omissio apparet ex *T* 105, ubi noster locus in simili interpretatione citatur, cf. β 134. F. Ar. 30. V ad *I* 133.

214. εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἤμαθόεντα.

Fuit διπλῆ περιεστιγμένη propter Zenodoti lectionem Κρήτην pro Σπάρτην cf. α 93. β 359. γ 313. δ 702.

†) Πύλον ἤμαθόεντα: ὡς τὸ „ὄλοόεντος ἐχίδνης“ ἀντὶ τοῦ ὄλοοέσεως. E.

Scholion ex Aristonico fluxisse videtur, qui commutationes generum observans adnotare solebat, substantivis feminini generis adiecti saepe adiectiva masculina. cf. F. Ar. p. 31. δ 442: *δλωτάτος ὀδμή*. δ 709: *ποιλὸν ἐπ' ἐγορῆν*. ε 422: *κλυτὸς Ἀμφιπρόιτη*. ε 467: *Θῆλυς ἐέρση*. ζ 122: *Θῆλυς αὐτή*. ζ 271: *τῷδε ἐνὶ χώρᾳ*. ο 161: *ἀγορῆν χίνα*. τ 38: *ζιόνες ἔχοντες*. τ 131: *ἐλίεντι Ζακύνθῳ*.

216. ἦ ὄσσαν ἀκούσω.

*) [ἦ διπλῆ ὅτι ὄσσαν] *Θείαν γήμην [λέγει]* S. cf. L. Ar. 87. α 282.

257. λῦσεν δ' ἀγορῆν αἰψηροῆν.

*) [ἦ διπλῆ ὅτι οὐ κατ' ἐπίθετον τὸ αἰψηροῆν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς. (codd. ταχέως glossa est) ὡς τὸ „τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.“ (J 182) ἀντὶ τοῦ εὐρέως. HMS. cf. F. A. 29. α 209 et locos ibi collatos. Apoll. l. h. 17, 20 habet: ὅταν δὲ λέγη. „λῦσαν (codd. λῦσεν. Arist. fortasse legit λῦσαν cf.

not. 5. Versibus 214—223 adiectae sunt in M. decem diplae. Totus locus spurius videtur ac recte ab antiquis criticis *ὀβελισμῆνος* Cobeto, qui pro diplis aut obelos scribendos esse putat aut saltem asteriscos. La Roche item diplas obelorum vice fungi censet. Referendi sunt obeli vel asterisci ad repetitionem versuum α 280—292. cf. Eust. 1442, 35. At dubito, num sequar Cobetum. Immo necessarii sunt versus 214—223, ut proci de Telemachi itinere certiores fiant. Nam intellegi non potest, illis versibus expunctis, unde proci sciant, Telemachum Pylum et Spartam iturum esse cf. 307. 325. Praeterea scimus Aristarchum minime offendisse in versibus bis vel saepius repetitis, praecipue in nuntiorum vocibus. cf. L. Ar. 342 et Ar. ad B. 60—70, cui loco hic simillimus est. Fortasse diplae ad athetesin v. 316—317 respiciunt, qui expuncti sunt ab Aristarcho, vid. schol. ad 325. Neque caussa latet, cur appositae sint diplae. Telemachus nostro loco dicit, se Pylum et Spartam profecturum esse, ut patris reditum comperiat, non ut proci interitum paret, ut 316—317, quos ut ineptos Ar. damnavit. Hi versus 214—223 et 325 seq. firmaverunt igitur ut *βεβαιωτικοί* Aristarchi athetesin illorum 316—317 et hanc ob causam appinxit diplom.

W. C. Kayser de versibus aliquot Hom. Od. disp. II, p. 14. La Roche p. 33) δ' ἀγορὴν αἰψηριῶν“ ὁ Ἀριστάρχος ἀντὶ τοῦ αἰψηριῶς ἀκούει. Eust. 1444, 13. BV ad J 182.

300. αἴγας ἀνιεμένους.

†) σημαίνει ἐκδέροντας (ἀναδέροντας Ar. ad X 80) „κόλπον ἀνιεμένη. ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.“ ER.

Citatur noster versus ad X 80, ubi sic Ar. ἀνιεμένους interpretatur.

305. ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ὡς τὸ πάρος περ.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ ἀπαρέμφοτον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ. BMS. cf. F. Ar. 14. a 291 et locos ibi collatos.

316. περιήσω ὡς κ' ἔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω,
ἢ ἐ Πύλονδ' ἐλθὼν ἢ αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ.

Ex Ar. ad 325 apparet, versibus 316—317 obelos appictos fuisse ab Aristarcho.

322. ζεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κἀτα δαῖτα πένοντο.

*) (ὁ σίχως οὗτος) ἀθρεῖται ὡς περιτύος. προηθεῖται δὲ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. (cod. προηθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης (MQR. L. A. 343. VIII.

325. ἢ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει,
ἢ τινὰς ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
ἢ ὅ γε καὶ Σπάρτηθεν, . . .
ἢ ἐ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει.

†) βεβαιωτικὰ ταῦτα τὰ ἔπι τοῦ μὴ εἰρησθαι ὑπὸ Τηλεμάχου τοὺς προηθετημένους σίχως (316. 317) „περιήσω ὡς κ' ἔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω ἢ ἐ Πύλονδ' ἐλθὼν ἢ αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ.“ ἀποροῦντες γὰρ λέγουσιν „ἢ μάλα Τηλέμαχος“, οὐκ ἂν ἀπορήσαντες οἱ [εἰ?] προκακηχότες. EM. cf. ad v. 316.

326. Πύλου ἡμαθόεντος.

†) ἄμαθον ἔχοντος. ἰστέον ὅτι ἄμαθος ἢ ἐν τῷ πεδίῳ ζόνις, ψάμαθος δὲ ἢ περὶ θάλασσαν. BE. Sic distinxit Ar. ψάμαθος et ἄμαθος cf. L. Ar. 123.

328. ἢ ἐ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι] τὴν ἐν Θεσπρωτίᾳ [Ἐφύραν λέγει], οὐχ, ὡς ἔνιοι, τὴν Κόρινθον. M. cf. L. Ar. 231. α 259.

334. οὕτω ζεν καὶ μᾶλλον ὀφείλλειεν πίνον ἄρμιν·

†) σημειῶσαι ὅτι πόνον τὴν ἐνέργειαν καὶ κακοπάθειαν λέγει ὁ ποιητής, οὐδέποτε δὲ τὴν ἀλγυδόνα. MQ. cf. L. Ar. 73. δ 624. ι 250. Aristonici ἔργον pro ἐνέργειαν καὶ κακοπάθειαν habet E: τὸ περὶ τὴν μνηστείαν ἔργον πόνον λέγει.

359. εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον.

*) ὅτι οὐδὲ ἐνταῦθα μνήμη τίς ἐστι τῆς Κρήτης, HMS. Respicit ad Zenodoti lectionem Κρήτιν pro Σπάρτην cf. α 93. γ 313. δ 702.

386. Φρονίσιο Νοήμονα γαίδιμον υἱόν.

†) πεποιήζεν πλαστὰ ὀνόματα S. cf. Aristonici verba hae de re ad δ 630 E 60. I 137 ubi est διπλῆ ὅτι ὀνοματοθετιζὸς ὁ ποιητής, καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα παραπλήσιως ποιεῖ.

397. οἱ δ' εὔδειν ὄφρυντο κατὰ πτόλιν.

*) ὅτι οὐκ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ οἰκία ἐκοιμῶντο. RT. De re cf. α 424.

404. ἀλλ' ἴομεν, μὴ δευθὰ διατροίβωμεν ὁδοῖο.

*) [ἡ διπλῆ περιεστιγμένη ὅτι] Ζηρόδοτος ἐν ἡθῶς ἀθετεῖ αὐτόν HMQ.

417. νηῖ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔξετο.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι] ἀντὶ τοῦ νεὸς πρύμνῃ· καὶ ἐν Ἰλιάδι „νηῖ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος“ (K 570) V. cf. Ar. ad K 570. F. Ar. p. 22.

434. πανρυχίη μὲν ᾗ ἴ γε καὶ ἡῶ πεῖρε κέλευθον.

Hunc versum expunxit Aristarchus cf. schol. in BMV. ad Ω8.

Γ.

1. cf. not. 1.

ιδ' ἰστία νηὸς ἐΐσης

11. *στεῖλαν αἰείραντες.*

Fuit diplex periestigmene propter Zenodoti lectionem cf. schol. in HMQRT: *οἱ περὶ Ζηνόδοτον* (i. e. Zenodotus ipse, cf. Lehrs qu. ep. not. p. 28) *σεῖσαν αἰείραντες. τότε δὲ σείουσιν, ὅτε θέλουσι χαλάσαι τὸ ἄρμενον.*

14. *Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς.*

†) *οὐ χρεία σοι τῆς αἰδοῦς. Ἀτιζῶς.* EHMQ. Correxii Dindorfii *σε* in *σοι*, quod habent EQ et Dindorfius in textum recipere debebat, comparatis scholiis ad δ 312. 634 et Ar. ad A 606. M habet in textu *σε* et supra scriptum *σοι*. cf. Eust. 1455, 3: *ἐν τούτοις δὲ τὸ „οὐ μὲν σε χρὴ ἔτι αἰδοῦς“ ἀντιπρωσίς ἐστὶν ἀρχαϊκὴ συνήθεια. ἀντὶ τοῦ οὐ μὴν σοι χρεία αἰδοῦς.*

27. *αἰδῶς δ' αἶψά νείον ἄνδρα γεραιότερον ἐξερέεσθαι*

†) *αἰδῶς δ' αἶψά νείον ἄνδρῳ οὕτω γράφουσιν οἱ κατὰ Πιστόν.* HM.

not. 1. 1. *ἡ ἑλίος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην λίμνην ὃ ποιητὴς πᾶν ἔδωκε γησί, κῆν δὲ τὸν ὠκεαόν.* BEPQS.

Hoc fortasse Aristarcheum est et observatum, quod abhorret a poetae consuetudine, qui dicere solet *τὸν ἥλιον εἰς Ὀκεανὸν ὄννοντα καὶ εἰς Ὀκεανοῦ ἀπέχοντα.* cf. L. Ar. 175. Apoll. I. h. 108, 28. Ad Ψ 246 Ariston. habet: *διὸ καὶ τὸν Ὀκεανὸν λίμνην καλεῖ.*

E Didymo manavit, sed Aristonicus quoque rem tetigisse videtur cf. ad O. 119.

50. τοῦνεκα σοὶ προτέρω δώσω χρύσειον ἄλεισον.
ἐχορῆν ὀρθοτονεῖν τὴν σοί. Ζηρόδοτος δὲ τοῦνεκά τοι
γράφει, [ἀγ]νοῶν ὅτι ἐπὶ τῆς διαστολῆς [οὐ] παραλαμβάνεται
ἡ ἴσος. HMQ. Corr. Duentzer p. 58. Prior scholii pars certe
Herodiani est, qui ad A 294 promisit, se de σοι et τοι voca-
bulorum discrimine accuratius quaesiturum esse nostro loco.
Fortasse etiam altera pars ex eo fluxit, sed non dubito, quin
Aristonicus quoque de Zenodoti lectione verba fecerit.

69. νῦν δὲ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρεσθαι
ξείνους

Quod M habet ad v. 69 ὅτι ἐννέα (?) ἡμέρας ἐφιλοξένονν
καὶ οὕτως ἠρώτων. contortum videtur esse ex Ar. adnotatione,
quae ad Z 176 legitur: ὅτι ἔθος ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ξε-
νίζειν πρότερον. εἶτα πυνθάνεσθαι. τίνας ἐνεκεν παραγεγόνασ-
ιν οἱ ξένοι.

71. ὧ ξεῖνοι. τίνας ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ἔγρ' ἀέλευθα;
ἢ τι κατὰ προῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε.

οἶά τε ληῖστῆρες. ἔπειθ' ἄλλα; τοί τ' ἀλόωνται
ψυχὰς παρθέμενοι. κακὸν ἄλλο δαλοῖσι φέροντες.

†) τοῖς μετ' αὐτὸν τρεῖς στίχους ὁ μὲν Ἀριστοφάνης ἐν-
θάδε σημειοῦται τοῖς ἀστερισμοῖς. ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος
λέγονται, καὶ ὀβελίσκους τοῖς ἀστερισμοῖς παρατίθισιν, ὡς
ἐπιτεῦθεν μετενηγεμένων τῶν στίχων. πόθεν γὰρ τῷ Κύκλωπι
ληστῶν ἐννοία ἢ στομυλλομένη φάναι „οἱ τ' ἀλόωνται ψυχὰς
παρθέμενοι κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες;“ ὁ δὲ Ἀριστοφάνης
οἰκειότερον αὐτοὺς τετάχθαι ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Κύκλωπος φη-
σιν. οὐδὲ γὰρ νῦν οἱ περὶ Τηλέμαχον ληστορικὸν τι ἐμφαίνουσι.
δοτέον δὲ, φησὶ, τῷ ποιητῇ τὰ τοιαῦτα. καὶ γὰρ ναῦν αὐτὸν
παράγει εἰδότα. „ἀλλὰ μοι εἴθ' ὅτι, ἔσχες ἰὼν εἰεργέα νῆα“
(ι, 279), καὶ συνήρην Ἑλληνίδα φωνήν. καθάπτεται δὲ καὶ
Θουκυδίδου Ἀριστοφάνους λέγοντος ὡς οὐκ αἰσχροὺς ἠγοῦντο τὸ
ληΐζεσθαι οἱ παλαιοί, ἐν οἷς φησιν „οἷς μοι ληῖσσοτο διὸς
᾽Οδυσσεύς“ (α 398). ἁμωνεμίε γὰρ ἠπάτηται, πολλάκις τῆς

ληϊδος ἐπὶ τῆς λαφυραγωγίας ταυσομένης· παρὸ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν ληϊίδα προσαγορεύει (K 460). ὅτι γὰρ αἰσχρὸν ἦγοῦντο τὸ ληστεύειν δῆλον ἐξ ὧν οὐδέποτε ἐπὶ Ἀχιλλεύωσ οὐδὲ ἐπὶ Αἴαντος, καίτοι γε ἰσχυρῶν ὄντων, ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι ὁ ποιητής. ἄλλως τε καὶ τῶν συμφραζομένων δηλοῖ τὴν τοῦ πράγματος μοχθηρίαν· ἀντιτάσσεται γὰρ τῷ „ἦ τι κατὰ προῆξιν“ τὸ „ἦ μαψιδίως“. HMQR.

cf. L. Ar. 197. Eust. 1458, 2 et 1627, 25. Aristarchi athe-tesin commemorat etiam grammaticus in excerptis, quae codici Marciano A. Piadis praefixa sunt, ubi de Aristarchi obelis agitur. Bekk. praef. ad schol. in Hom. Il. I, p. III.

82. προῆξις δ' ἢ δ' ἰδίη, οὐ δῆμιος. ἦν ἀγορεύω.

*) [ἦ διπλῆ ὅτι ὁ ἐνεστώσ ἀντὶ τοῦ μέλλοντος ἀγορεύσω. M.

cf. F. Ar. 6. γ 396. δ 485. ζ 174. κ 245. μ 383. ρ 418.

86. ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον, πευθόμεθ' . . .

†) οἶδαμεν· οὐ γὰρ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἐρωτώμεν HM. Ar. observavit, verbum *πυνθάνεσθαι* significare audire, non explorare cf. L. Ar. 148. Certe scholion nostrum ex Aristonico fluxit, cuius verba sic fere restituenda sunt: ἦ διπλῆ, ὅτι τὸ *πυνθάνεσθαι* ἀντὶ τοῦ ἀκοῦσαι τίθησιν. Quod Dindorfius ex T. tradidit p. 745: οἶδαμεν, οὐ γὰρ νῦν ἀντὶ τοῦ ἐρωτώμεν ad hunc versum pertinet, non ad v. 84.

92 v. not. 2.

109. ἔνθα μὲν Αἴας κείται ἀργήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

*) πρόδηλον ἐντεῦθεν ὅτι ὅπου ἐτελεύτησαν, ἐκεῖ ἐθάπτοντο, καὶ οὐκ ὁστέα παισὶν ἕκαστος ἦγετο. [διὸ ἢ διπλῆ]. EMQ.

Relatio est ad H 334, ubi v. 334—5 damnati sunt, quod

not. 2. 92. τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι.

ἦ ἄπιτομαι τῶν σῶν γονάτων μετὰ ἰκειείας E. Emanavit fortasse ex Ar., qui ad X 123 adnotavit ὅτι τὸ ἰκίωμαι ἀντὶ τοῦ ἰκετεύσω cf. δ 322. ζ 176. Apoll. I. h. 99, 33. Eust. 1458, 42.

Nestor mortuos cremari vult, ut ossa liberis in patriam referantur. L. Ar. 197.

117. πρὶν γεν ἀνιθ θείς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.

†) πρὶν ἀκούσας· ὁμοία δὲ ἰ γράσις ἐκείνη „πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι“ (A 29). M. cf. Σ 283. δ 254. Frustula sunt scholii Aristonici, quod sic fere supplendum est: ἰ διπλῆ, ὅτι τοιοῦτόν ἐστι τὸ λεγόμενον πρότερον ἴκοιο σὴν πατρίδα γαῖαν ἰ ἐξερέοις· καὶ οὐκ ἔστιν ἑλλειψὶς ὁ λόγος ὥσπερ οὐδ' ἐπ' ἐκείνου „πρὶν δ' ἐγὼ οὐ λίσσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν.“ Certe adiunxit: καὶ ὅτι ἐλλείπει ἰ εἰς. ἴν' ἰ εἰς πατρίδα γαῖαν.

121. ἔνθ' οὐ τίς ποτε μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην
ἰ θελ'

*) [ἰ διπλῆ ὅτι τὸ ἰ θελε] ἀντὶ τοῦ ἰ δύνατο· [καὶ ἐν Ἰλιάδι] „οὐδ' ἔθελε προορέειν“ (Φ 366) BQET.

cf. Ar. ad Φ 366, ubi noster versus citatur. L. Ar. 148. Apoll. l. h. S6, 33. θ 223. λ 105. ρ 321.

125. οὐδέ γε φαίης
ἄνδρα νεώτερον ὧδε ζοιζότα μνθῆσασθαι.

*) [ἰ διπλῆ ὅτι] τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ [τοῦ] ἀπλοῦ. ET.

cf. F. Ar. 30. γ 362. η 159.

†) ὧδε: ἀεὶ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ τὸ ὧδε ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. BT.

cf. L. Ar. 72, α 182 et locos ibi collatos.

184. φίλε τέκνον.

*) [ἰ διπλῆ ὅτι ἰδίως φίλε τέκνον] ἀντὶ τοῦ φίλον τέκνον. BT.

cf. X S4. F. Ar. 32.

188. Μυρμιδόνας ἐγγεσιμώρους.

Quomodo Ar. vocabulum ἐγγεσιμώρους interpretatus sit, Apoll. l. h. 91, 75 et schol. ad ξ 29 tradiderunt, fortasse ex Aristonico: ἰόμωροι ὁ μὲν Ἀρίσταρχος αἱ τοὺς ὀξείεις ἰοὺς ἔχοντες, καὶ τὸ ἐλαζόμενοι παραπλήσιως καὶ τὸ ἐγγεσίμωροι.

195. ἐπισμυγερωῶς.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] περισσῆ ἢ ἐπὶ, ὡς ἐν τῷ βοῶν ἐπιβου-
κόλος. BEHQ.

Commemoratur vocabulum ἐπισμυγερός ab Herodiano ad
E 17S, ubi Aristarchus superfluum esse praepositionem ἐπὶ do-
cuisse dicitur. Sed Aristonicum quoque hac de re egisse ap-
paret ex schol. ad Z 19. cf. L. Ar. 109. γ 422. δ 386. 672.
ν 222. 405.

199. καὶ σύ, φίλος, — μάλα γάρ σ' ὀρώω καλόν τε
μέγαν τε —

ἄλκιμος ἔσσι' ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπη.

†) καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει προηθροῦντο οὗτοι οἱ δύο στί-
χοι· ἐκ γὰρ τοῦ λόγου τῆς Ἀθηνᾶς (α 301) μετῴχθησαν ἐν-
θάδε. HMQ. (μετῴχθησαν Cobetus). καὶ addidit Dind. ex M.
Aristonici verba sic fere restituenda sunt: ἀθροῦνται οὗτοι οἱ
δύο στίχοι μετὰ ἀστερίσκων ὅτι οὐ δεόντως ἐκ τοῦ λόγου τῆς
Ἀθηνᾶς μετακίνται ἐνθάδε. προηθροῦντο κ. τ. λ.

ἀλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον

209. πατρίτ' ἐμῶ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπησι.

*) περιττός (209)· ἀρκεῖ γὰρ ὁ πρὸ αὐτοῦ· [διὸ καὶ ἀθε-
τεῖται] H. cf. L. Ar. 343, VIII.

216. τίς δ' οἷδ' εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθάν,
ἢ ὅ γε μούνος ἐὼν . . .

Fuit diplex periestigmene propter lectionem Zenodoti, quam
commemoratur schol. HEQ. Ζηνόδοτος γράφει ἀποτίσεται, καὶ
τὸ ἐξῆς ἢ σύγε μούνος. cf. Ar. ad v. 231.

219. cf. not. 3.

22S.

οὐκ ἂν ἔμοιγε

ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὡς ἐθέλοιεν

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] ὑπερβολικῶς τοῦτο εἴρηκεν ἐν ἡθρῇ· ὕπερ

not. 3. 219. περιζήδετο.

ὑφ' ἐν τὸ περιζήδετο ἀντὶ τῶν ὑπερεκίδετο· οὕτως Ἀρίσταρ-
χος . . HM. cf. β 111 ὑποζήνουνται pro ἀποζήνουνται, L. qu. ep. 87
F. Ar. 28, sed censet, hoc pro certo testimonio esse non posse.

οὐ συνεῖς ὁ Ζηρόδοτος γράφει „εἰ μὴ θεοὶ ὧς ἐθέλοιεν“. HMQR.

230. Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος γέγενε ξορκος ὀδόντων;
ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι.

Fuit diplex periestigmene, quod Zenodotus v. 230 mutavit propter metrum et sequentem expunxit cf. HM: οἷτος ὁ στίχος λαγαρός ἐστι. διὸ Ζηρόδοτος ἴσως μετέγραφε „Τηλέμαχ' ἕψα- γόρη μέγα νήπιε, ποῖον ξειπτες;“ τὸν δὲ δευτέρον περιήγει τε- λέως διὰ τὸ μαχόμενον αὐτῷ „εἰ μὴ θεοὶ ὧς ἐθέλοιεν.“ (228). cf. Eust. 1464, 62 qui quid sit στίχος λαγαρός explanat.

*) 231. σημείωσαι τὸν στίχον. ὅτι καὶ ἀνωτέρω οὐ περὶ Τηλέμαχον, ἀλλὰ περὶ Ὀδυσσεύως εἴρηται. τίς δ' οἶδ' εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθόν; (216) HMQ.

∖ Pertinet ad refutationem iectionis Zenodoti cf. ad v. 216.

232. βορλοίμην δ' ἂν ἔγωγε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας
οὔκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἴμαρ ἰδέσθαι
ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐσέστιος, ὧς Ἀγαμέμνων
ὄλεθ' ἐπ' Αἰγίσθοιο δόλην καὶ ἴς ἀλόχοιο.

236. ἀλλ' ἴτοι θάνατον μὲν ὁμοίων οὐδὲ θεοὶ περ
καὶ γίγνην ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλζέμεν, ὅπποτε κεν δῆ
μοῖτ' ὀλοή καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.“

*) ἀφαιτοῦνται στίχοι ἐπὶ ἀπὸ τοῦ „βορλοίμην δ' ἂν ἔγωγε“ μέχρι τοῦ „μοῖτ' ὀλοή“ οἱ μὲν πρῶτοι τέσσαρες ὧς οὐκ ἀκολού- θως τοῖς προκειμένοις ἔπενεχθέντες, οἱ δὲ ἔξῃς τρεῖς διὰ τὸ ἀσύμφωνον. ἐναντίον γάρ εἰσι τῷ „ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι. EHMQR. Obeli sunt appietti in M.

241. κείνῳ δ' οὐδέ τι νόστος ἐτίγνυμος, ἀλλὰ οἱ ἔδην
φράσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.

†) ὀβελίζονται δύο. τί γάρ ὀφελος λέγεσθαι, τῆς Ἀθηνᾶς εἰπαύσεως „ποῖόν σε ἔπος γέγενε; ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων.“ ἄλλως τε, εἰ οὕτως πέλειται, τί ζῆτεῖ περὶ τῶν νόστων; HMQR.

244. Νέστορ' ἐπεὶ περίοιδε δίνας ἰδὲ φρόνιν ἄλλων.
τρὶς γὰρ δὴ μὴν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν,
ὧς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράσθαι.

*) ἀφαιτοῦνται οἱ τρεῖς στίχοι οὗτοι ὡς περιττοί. HM.
Versibus obelos apposuit in M. manus recentior.

255. ἦτοι μὲν τάδε καὐτὸς δῖεαι.

*) [ἦ διπλῆ ὅτι] τὸ πληρῆς ἐστι τῆς συναλοιφῆς κε [αὐτός· Ὀμηρικὸν δὲ τὸν κέ περιττὸν εἶναι.] τὸ δὲ ὅμοιον ἐν Ἰλιάδι „ἔπειτα δὲ καὐτὸς οἰήσεαι“. HM. (Z 260).

Corr. quod cod. habent κέν ἀντὶ τοῦ δή. cf. ad Z 260.
Y 311. F. Ar. p. 8.

258. τῶ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.

*) [ἦ διπλῆ ὅτι οὐ πᾶσαν γῆν οὕτως λέγει, ἀλλὰ] τὴν ἐπι-
χειομένην τοῖς νεκροῖς γῆν T. (Dind. p. 749) cf. Z 464. Ξ 114.
Ψ 256. L. Ar. 102.

266. δῖα Κλυταιμνήστρη.

Dipla fuisse videtur ὅτι ἀκαίρως τὸ δῖα. cf. Ar. ad Z 160
et schol. in cod. A. ibidem.

272. τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν.

†) ἐθέλων Ὀμηρος τρισυλλάβως H.

cf. H 111. ο 316. ubi edi solet ὅτι ἐθέλοιεν Ar. legit ὅτι
ἐθέλοιεν. Eust. 1467, 28.

276. ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηθεν ἰόντες.

*) [ἦ διπλῆ περιεστιγμένη ὅτι] Ζηνόδοτος [γράφει] ἀνα-
πλέομεν, κακῶς· Ὀμηρος γὰρ τὸν εἰς Τροίαν πλοῦν ἀνάπλου
φησὶν M.

cf. L. Ar. 111. Ceterum idem in schol. ad γ 296 observat
Porphyrius.

287. Μαλειάων ὄρος ἀλύ.

*) ὅτι ὡς Κρητῶν (ξ 199) καὶ Μαλειάων [νῦν μὲν πλη-
θυντικῶς εἴρηται, ἀλλαγῶ δὲ ἐνικῶς] ὡς „Κρήτη τις γαῖα ἐστὶ“
(τ 172) καὶ „περιγράμπτοντα Μάλειαν“ (ι 80) HMQ.

Pertinet ad id, quod saepius Ar. adnotavit, nonnulla sub-
stantiva nunc in singulari, nunc in forma plurali apud Homerum
legi. cf. L. Ar. 236. δ 514. η 80. θ 16. ι 80. ξ 199. ο 296.
Eust. 1468, 12.

296. ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει.

Fuit diplex periestigmene contra Zenodotum, qui legit: *Μαλέου δὲ λίθος*. cf. schol. EMQV et Eust. 1469, 18.

305. δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.

Ἀρίσταρχος δέδμητο, ὡς „ἢ πληθὺς ἀπονέοντο“ (O 305) HMQR.

Scholion Didymi videtur esse, sed certe ad hanc lectionem apposuit Ar. *διπλῆν πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πληθυντικῶς ἀπίντηκεν*. cf. F. Ar. p. 16.

306. ἦλυθε δῖος Ὀρέστης

ἄψ ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθον δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 ἦτοι ὁ τὸν κτείνας δαίην τάφον Ἀργείοισιν
 μητρὸς τε στεγερῆς καὶ ἀνάγκιδος Αἰγισθοιο.

307. Diplex periestigmene propter Zenodoti lectionem ἄψ ἀπὸ Φωκίων. Ar. ἄψ ἀπ' Ἀθηναίων.

†) 309. 310. ὁ Ἀρίσταρχός φησι, ὅτι διὰ τούτων παρφαίνεται ὅτι συναπόλετο Αἰγισθῶ ἢ Κλυταιμνήστρα· τὸ δὲ εἰ καὶ ὑπὸ Ὀρέστου, ἄδηλον εἶναι. οὐδὲ γὰρ τὰ περὶ τὴν Ἐριφύην εἰδέναι αὐτὸν MQRT.

cf. L. Ar. 152, α 300. λ 409. V. ad I 456.

†) 309. τάφος ὁ ἐπιτάμιος δεῖπνος EB.

Fluxit ex Ar. cf. Ψ 29. δ 547.

313. καὶ σέ, φίλος, μὴ διθά δόμων ἀπὸ τῆλ' ἀλλάγησο.

†) οὗτος ὁ τόπος ἀνέπεισε Ζηρόδοτον ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀποδημίας Τηλεμάχου διόλου τὴν Κορίτην ἔναντι τῆς Σπάρτης ποιεῖν· οἷεται γὰρ ἐκ τούτων τῶν λόγων κατὰ τὸ σιωπώμενον ἀγκυροῦναι τὸν Νέστορα παρὰ τοῦ Τηλεμάχου ὅτι καὶ ἀλλάχσε περὶ τοῦ πατρὸς πεισόμενος παρεσκευάστο πλεῖν. διὸ καὶ ἐν τῇ α' δραψωδίᾳ (93) ἔγραψε „πέμψω δ' ἐς Κορίτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα“ καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἀλλαχῶ „πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε, κείθεν δ' ἐς Κορίτην τε παρ' Ἴδομενεῖα ἀνακτα, ὃς γὰρ δεύκατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.“ (α 254) HMQR. cf. α 93. β 359. δ 702.

317. ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι] τὸ εἰς Μενέλαον (δὲ) ἀντὶ τοῦ πρὸς Μενέλαον, ὡς „εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον“ M. cf. L. qu. ep. 87. Fr. Ar. 27. H 312. X 492. Ψ 36.

cf. not. 4 et 5.

334. σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα· τοιοῦτο γὰρ ὤρη.

ἦδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον.

*) 334. [ἡ διπλῆ ὅτι] ἀρσενικῶς εἶπε τὴν κοίτην Q. cf. ad α 246 et locos ibi collatos.

*) 335. [ἡ διπλῆ ὅτι] ἐξ ἠρωϊκοῦ προσώπου εἴρηται· ὁ δὲ ποιητὴς εἰς ὠκεανὸν τὴν δύσιν καὶ ἐξ ὠκεανοῦ τὴν ἀνατολὴν φησι γίνεσθαι. MQRT. cf. L. Ar. 175. μ 3. γ 1. Correxī initium pro eod. ἠρωϊκὸν πρόσωπόν ἐστι τὸ λέγον.

†) Ζηρόδοτος ὄχετο H. pro οἴχεται.

345. cf. notam 6.

349. ᾧ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οὔκῳ.

Fuit diplex periestigmene, quod Zenodotus scripsit: „ᾧ οὔπερ χλαῖναι καὶ κτίματα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ“ ἀκαιρῶς MT. Aristarchus legit ᾧ οὔτι, αἱ φανλότεραι ᾧ οὔτε cf. Didymus ad hunc versum in M.

not. 4. 317. ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα σημειῶσαι ὅτι τὸ κέλομαι καὶ τὸ ἄνωγα λαμβάνονται ἐπὶ τοῦ παραινεῖν καὶ συμβουλεύειν E.

Fortasse fluxit ex Ar., qui in vocabulis idem fere significantibus adnotavit: ὅτι παραλλήλως τὸ κέλομαι καὶ ἄνωγα· ἰσοδυναμοῦσι γὰρ αἱ λέξεις. Commemorat nostro loco παραλληλίαν ταυτολογικὴν Eust. 1470, 15. cf. ad A 99, 270. B 8. Γ 181, 205. N 276. Ξ 206 etc. δ 685.

nota 5. 321. ὁ θεν τέπερ οὐδ' οἰωνοί || αὐτόετες οἴχνηϊσιν. ὑπερβολικῶς ταῦτό φησιν· ἐπάγει οὖν „πειπταῖοι δ' Αἴγυπτον“ (§ 257) HM.

Talia inter se discrepantia Ar. notare solebat et fortasse scholion emanavit ex Aristonico. cf. Eust. 1470, 15.

not. 6. 345. καθ' ἀπτόμενος ἐπέεσσι. σημειῶσαι τὸ καθ' ἀπτόμενος ἐπὶ καλοῦ. E. cf. β 39.

362. οἶος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραιτέρος εὔχομαι εἶναι.

*) [ἢ διπλῆ ὄτι] ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ τοῦ γεραιός· κακῶς δὲ Ζηνόδοτος γεραιάτος (cod. γεραιτέρος) γράφει. M.

cf. F. Ar. p. 30. γ 125. η 159.

368. ἐπεὶ τεὸν ἴκετο δῶμα.

Diple periestigmene propter Zenodoti scripturam ἐπεὶ τὰ σὰ γούναθ' ἰάνει. cf. in HQN.

378. ἀλλὰ Λιὸς θυγάτηρ, ἀγελείη τριτογένεια.

Zenodotus pro ἀγελείη dedit κυδίστη, quam ob rem fuit diple periestigmene cf. schol. in HM. Eust. 1473, 18. ἀγελείη legitur in codd. ABDEHIKLMNP: κυδίστη in EQV. cf. La Roche.

380. ἀλλὰ ἄνασσ' Ἰληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

†) Ζηνόδοτος ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε HM. pro Ἰληθι legit.

396. οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν.

†) κοιμηθῆσόμενοι· ἐνεστῶς δὲ ἀντὶ μέλλοντος. κείω γὰρ τὸν μέλλοντα οὐκ ἔχει, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ὁμοία, καὶ χρῆται τῷ ἐνεστῶτι ἀντὶ μέλλοντος. E.

Fluxit ex Ar. cf. F. Ar. p. 6. γ 82 et locos ibi collatos.

399. ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδοῦπι.

Quod afferunt BEQV de vocabulo αἰθουσα ex Ar. fluxisse videtur, qui sic interpretatur Y 11: αἰ αἰθουσαι οὐκ εἰσὶ θρόνοι ἢ καθέδραι, ἀλλὰ στοαὶ καὶ στυλωταὶ ἔδραι ἢ τόποι ὑφ' ἡλίου καταλαμπόμενοι.

400 et 401. πάρ δ' ἄρ' ἐνυμελίην Πεισίστρατον, ὄρχα-
μον ἀνδρῶν,

ὅς οἱ ἔτ' ἠίθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.

Hos versus Zenodotus expunxit cf. schol. HMQR.

402. αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦδε.

Fuit diple periestigmene propter Zenodoti lectionem: αὐτὸς δ' αὖτ' ἐκάθευδε cf. in H, ubi Zenodotus quidem non nominatur, sed ex adnotationibus Ar. ad A 68. 611. O 716 scimus, illum ante praepositionem augmentum ponere amavisse, quod

Aristarchus omisit, ὅτι οὐκ ἐᾷ ἐλληνίζειν τὸν Ὀμηρον. cf. ζ 1. δ 304.

422. ἐλάση δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ.

*) ὅτι τὸ βοῶν παρέλκει καὶ μετὰ τῆς προθέσεως εἴρηται ἐπιβουκόλος. H.

cf. L. Ar. 109. γ 195 et exempla quae ibi collegi. Eust. 1475, 11.

425. χρυσοχόον Λαέρκεια.

†) τινὲς τὸ λαέρκεια φησιν ὄνομα κύριον, τινὲς δὲ ἐπιθετον παρὰ τὸ ἐπαρκεῖν τοῖς λαοῖς E. Ex schol. ad II 197 Aristarchum Λαέρκεια nomen proprium existimavisse constat. Praeterea certe fuit nota de homonymia. cf. ibid.

Quod fuse legitur in EMQ ad v. 440 de vocabulis χέρνιβα et λέβης fluxit fortasse ex Ar., qui ad Ω 304 sic interpretatus est: λέβητα τὸ ἀγγεῖον τὸ ὑποδεχόμενον τὸ ὕδωρ, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χέρνιβον (sic etiam EMQ), τὸ δὲ κατὰ τῶν χειρῶν διδόμενον ὕδωρ χέρνιβα. cf. α 136.

444. Περσεὺς δ' ἄμνιον εἶχε.

Notata fuit Zenodoti lectio δάμνιον pro ἄμνιον, ἅπαξ εἰρημένον cf. M.: ἄμνιον ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τοῦ ἱερείου ἐδέχοντο. Ζηνόδοτος δὲ ἐν ταῖς ἀπὸ τοῦ δ γλώσσαις τίθησι τὴν λέξιν. ἅπαξ δὲ ἐνταῦθα παρ' Ὀμήρω ἢ λέξις M. cf. Apoll. l. h. 25, 26.

445. not. 7.

449. τένοντας.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] πάντα τὰ διατεταμένα νεῦρα τένοντας καλεῖ ὁ Ὀμηρος. EQM. cf. ad Y 478. X 396.

453. οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονός.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] τὸ ἀνελόντες δηλοῖ τὸ ἄνω ἐλόντες· ἐκ

not. 7. 445. χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. ἀντὶ τοῦ χερνίβων καὶ οὐλοχρυτῶν προῶτος ἦρχε. EHMQP. Fluxit fortasse ex Ar.

τούτων δὲ τὸ αὖ ἐρύσαντες δηλοῦται. BHMQ. cf. ad M 261.
Θ 325.

456. ἄφαρ δ' ἐκ μιγρία τάμνον
πάντα κατὰ μοῖραν.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ πάντα ἀντὶ τοῦ ὄλα,] ὄλα διεμέλισαν τὰ
μιγρία, ὡς τὸ „πᾶσαι δ' ὠγγυντο πύλαι“ (B S09) HM.
cf. L. Ar. 126. Eust. 1476, 65.

458. δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.

Quod legitur in E ad v. 470 referendum est ad nostrum
locum et fluxit ex Aristonico, cuius insunt verba, quae ex A 461
hic possui: ἀπὸ τῶν ὠμῶν ἱερείων ἀπαρξάμενοι ἐζοψαν μικρὸν
ἀπὸ παντὸς μέλους καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τὰ μιγρία, ὡς δοκεῖν
ὄλα τὰ μέλη τοῦ ἱερείου καρποῦσθαι· διὸ ἢ διπλῆ.

464. τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλῆ Πολυκάστη.

*) ὅτι ἐπὸ παρθέτων ἔθος ἦν τοὺς ἦρωας λούεσθαι· πρὸς
τὰ περὶ Ἑβης· λούει γὰρ καὶ αὐτὴ τὸν Ἄρεα ὡς παρθένος.
πῶς οὖν διὰ τῶν ἀφετομένων Ἡρακλεῖ συνοικεῖ; HMQ.
cf. ad E 905. λ 568. 601. L. Ar. 185.

467. ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἢ δὲ χιτῶνα
ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] τὸ δεύτερον πρῶτον εἶπεν, ὡς τὸ „οὐδ'
ἀπέλυσε θύγατρα καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα“ (A 95) HM.

475. παῖδες ἐμοί, ἄγε . . . ζεύξαθ' . .

†) σημείωσαι τὸ ἄγε πληθυντικὸν πρὸς τὸ ζεύξατε E.
cf. Θ 11.

486. οἱ δὲ πανημέριοι σεῖτον ζυγόν.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] ἐκ τοῦ παραζολονθοῦντος τὸ προηγούμενον
δεδήλωκεν (cod. ἐδήλωσεν) ἀντὶ τοῦ ὕδενον, (addidi ex MV)
ὡς ἐπὶ τοῦ „ἐζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ“ (μ 171) MQRT.
cf. F. Ar. B 417. δ 580. ζ 83. μ 172. ν 78. ο 184.

489. *υἱέρος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.*

In HMQR notatum est, Zenodotum pro Ὀρσίλοχον hic et E 549 Ὀρτίλοχον scripsisse, commotum hoc versu. In II. scholiis huius lectionis nullum est vestigium, nisi quod LV ad E 542 habent: ὁ πρόγονος διὰ τοῦ τ, ὁ παῖς διὰ τοῦ σ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα ὄν (φ 16). Ὀρσιλόχοιο habent ABDEGH 1. m. LMQS Strabo VIII, p. 367; Tzetzes Alleg. 135: Ὀρσιλόχοιο H. ex em. IN cf. La Roche.

not. S. 496. *τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.*
ἀντὶ τοῦ τοίως. MPQ.

Fortasse fluxit ex Ar. cf. ad α 209. F. Ar. p. 29.

Δ.

. οί δ' ἔξον κοίλην Λακεδαιμόνα κητώεσσαν
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.

Ex scholiis in HQMT apparet, Aristarchi diplom fuisse *ὅτι ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ τὴν Σπύρτιν Λακεδαιμόνα εἶρηκεν*. cf. ad Φ 544. Et fuit diple periestigmene propter Zenodoti lectionem *καιετάεσσαν ἀντὶ τοῦ καλαμινθώδη*. cf. HMQR. Sic etiam *B* 581 cf. in *D*. Eust. 147S, 3S. Strabo VIII, p. 367.

3. τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον.

†) ὥσπερ ἀλλαχοῦ φησιν Ὅμηρος τάφον τὴν ἐπὶ τεθνεῶτι τιτι εὖωχίαν, οὕτω καὶ νῦν γάμον τὴν ἐπὶ γάμον δαῖτα *M*.
 cf. Ψ 29. γ 307.

12. ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερός Μεγαπένθης
 ἐκ δούλης.

†) τινὲς τὸ δούλης κέρϊόν φασὶ διὰ τὸ μηδέποτε οὕτω λέγειν τὸν ποιητὴν τὴν θεράπειαν. διὸ καὶ τὸ „εἰσόκεν ἢ ἄλλογον ποιήσεται ἢ ὄγε δούλην“ (*Γ* 409) ἀθετοῦσιν. HMQR.

cf. Eust. 1479, 62. Observatio est recta, apud Homerum vocabulum *δοῦλον* nusquam, *δοῦλην* uno modo loco *Γ* 409 reperiri pro *δμῶς*, *δμωί*. At v. 396—41S expunxit Aristarchus. Aristonicus quidem alias causas enumerat, sed facile in tam multis excidere poterat illa, quod in novo vocabulo *δοῦλη* haesitabat, et verisimile est. ut Friedlaenderus monet, hoc suspicionem auxisse. (Nunc iam non *Q* solum, sed etiam HMRTV testantur). Qua

ex re conicere licebit, Aristarchum nostro loco *δούλην* nomen proprium existimavisse.

19. *δοιῶ δὲ κυβισιῆρε κατ' αὐτοῦς
μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσοις.*
*) *ὅτι οὐ τὴν ῥῶδην, ἀλλὰ τὴν παιγνίαν λέγει οὕτω, πρὸς τὸ „μέλποντες Ἐκάεργον“ (A 474) καὶ γὰρ „κυνῶν μέλπηθρα“ (N 233) φησί. MQ.*
cf. F. Ar. ad A 474. L. Ar. 138. α 152. ζ 101.
29. *ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἰκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ.*
*) *ὅτι ἐπὶ τοῦ ξενίζειν τὸ φιλεῖν τίθησι· παρέλκει δὲ ὁ κέ M. καὶ ὅτι λείπει ἢ εἰς, ἢ ἢ εἰς ἄλλον. addidi ex B.*
cf. L. Ar. 147. F. Ar. p. 11 et 26.
36. *ἔς δ' αὐτοῦς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.*
*) *[ἢ διπλῆ ὅτι τὸ προτέρω] τοπικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦμ-προσθεν BQF.*
cf. K 469. ε 417. ι 62. ω 475. L. Ar. 151.
47. *ὀρώμενοι.*
*) *[ἢ διπλῆ ὅτι ἀντὶ τοῦ] ὀρῶντες, τὸ παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ. BE.*
cf. F. Ar. 2. δ 322. η 33. σ 8. α 404. β 102.
61. not. 1.
62. *ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοζήων,
ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἔστὲ διοτρεφῶν βασιλῆων
σκηπτούχων, ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦσδε τέκοιεν.*
†) *προηθετοῦντο καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει· τό τε γὰρ σφῶν οὐχ Ὀμηρικῶς μονοσυλλάβως ἐξηρέχθη ὅ τε ἔπαινος τῶν νέων οὐκ ἀναγκαῖος HM.*

not. 1. 61. *δείπνον πασσαμένον.*

τοῖς ὀδοιπορήσασι δείπνον δηλονότι γενομένον· αὐτὸς γὰρ ἐξῆς φησι „δόρπον δ' ἐξαυτῆς μνησώμεθα“ (213) καὶ „οὐ γὰρ ἔγωγε τέρομι' ὀδύρομενος μεταδόρπιος“ (194) HMQ.

Sic fortasse interpretatus est Ar. locum, qui videtur repugnare observationi eius, nunquam de coena vespertina apud Homerum aliud nomen dici quam *δόρπον*. Accuratissime hac de re egit Lehrsius p. 129. cf. α 124 et locos ibi collatos.

Aristonici scholion sic fere restituendum est: ἀθετούνται οἱ στίχοι, ὅτι τὸ σφῶν οὐχ Ὀμηρικῶς μονοσυλλάβως ἐξενήνεκται· πρὸς γὰρ αὐτοὺς, οὐ περὶ αὐτῶν ἐστὶν ὁ λόγος· καὶ ὅτι ὁ ἔπαινος τῶν νέων οὐκ ἀναγκαῖος· προηθετούντο κ. τ. λ.

Aristarchum σφῶν legisse apparet ex HM: ἐπίτηδες δὲ Ἰρίσταρχος ἀθετουμένων τῶν στίχων καὶ ἄνευ τοῦ τ εἴασε τὴν γραφὴν, ἵνα καὶ τοῦτο πρὸς τὴν ἀθέτησιν λαμβάνη. cf. Apoll. περὶ ἐντωνυμιῶν p. 370.

70. πενθοῖαθ' οἱ ἄλλοι.

Diple periestigmene contra Zenodotum, sic enim legit, Ar. sine articulo πενθοῖατο ἄλλοι.

cf. α 157. ρ 592.

99. ἐκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι Ἄργος ἱππόβοτον] τὴν Πελοπόννησον [λέγει]. E.

Observatum est propter discrimen inter Argos Peloponnesi factum et Argos Thessaliae, quam Ἄργος Πελασγικὸν nominat. cf. L. Ar. 227.

105. ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὶν.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι ἀπεχθαίρει ἀντὶ τοῦ] ἀπεχθαίρειν ποιεῖ, ὡς „πάντας μὲν ρ' ἔλπει“ (ν 380) HMQ. cf. ρ 68, 91.

112. Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι οὐ λέγει νέον κατὰ τὴν ἠλικίαν, ἀλλὰ κατὰ μεσότητά ἀντὶ τοῦ] νεωστὶ γεγονότα, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι (I 446) „νέον ἰβύωντα“ τοιτέστι νεωστὶ ἰβύωντα. MQ.

cf. F. Ar. 29, α 209 et locos, quos ibi contuli.

118. ἰέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἐάσειε μνησθῆναι.

†) σημειοῦνται τινες, ὅτι παραλλήλως ἔταξε μὲν καὶ αὐτὸν HM.

cf. ad γ 317. δ 244.

not. 2. 123. τῆ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδορήστη κλισίην ἐτύκτον ἔσθηκεν,
Ἀλκίππη . . . Φυλῶ, . . . Ἀλκάνδρη . . .
σημειωτέον καὶ τὰ περὶ τῶν Θεραπειῶν. ἄλλαι μὲν γὰρ ἐν Ἰλιάδι,

123. *κλισίην.*

Diple fuisse videtur, quod nunc *κλισίην*, v. 136 contra *κλισμόν* Helenae sellam dixerit. cf. schol. in HM: *κλισίην ὃν ἀλλαχοῦ δι' ἐτέρων κλισμόν ὀνομάζει* et ad v. 136 Dind. praef. LII: *ἦν ἄνω (123) κλισίην εἶπε, τοῦτον νῦν κλισμόν καλεῖ. H.*

134. *νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον.*

†) *σημειοῦνται τινες, ὅτι τὸ εἰς τὴν νῆσιν εὐθετον μήρυμα ἐρίου νῆμα εἶπεν HM.*

cf. F. Ar. Θ 221.

139.

οἱ τινες οἶδε

ἀνθρώπων εὐχετόωνται ἰκανέμεν ἡμέτερον δῶ;

*) *[ἡ διπλῆ ὅτι τὸ εὐχετόωνται ἀντὶ τοῦ] καυχῶνται V.* (cod. habet imperfectum) cf. L. Ar. 147. § 468. Certe addidit: *καὶ ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, ἔν' ἡ εἰς ἡμέτερον δῶ.* cf. F. Ar. p. 26.

158. *ἀλλὰ σαόφρων ἐστί, νεμεσῶνται δ' ἐνὶ θυμῷ*

ᾧδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν

ἄντα σέθεν, τοῦ νῶϊ θεοῦ ὡς τερπόμεθ' αὐδῆ.

*) *ἀθετοῦνται σίχοι γ' ὡς περιττοὶ καὶ ὑπὸ νέου παντάπασι λέγεσθαι ἀπρεπεῖς· καὶ τὸ νεμεσῶνται ἀντὶ τοῦ αἰδεῖται οὐχ Ὀμηρικῶς. καὶ αἱ ἐπεσβολίαι δὲ γέλοιοι. ὅθεν Ζηρόδοτος μεταποιεῖ „ἐπιστομίας ἀναφαίνειν“. ἄλλως τε οὐδὲ συμβουλευσόμενος τῷ Μενελάῳ πάρεστιν, ἀλλ' „εἴ τινα οἱ κληηδόνα πατρὸς ἐρίσποι (317) HMQR.*

Perturbatum sententiarum ordinem sic fere restituendum puto. Pro cod. *σίχοι* ἔ' recte Dindorfius mutavit γ', nam tot modo abesse possunt. Ceterum etiam Didymus tres, non quinque versus expunctos esse tradidit. cf. in H.

ἄλλαι δὲ νῦν· οὐ γὰρ εὐρηπὲς τὰς μετεχούσους τοῦ ἁμαρτήματος ἐπιτρέπειν συνέιναι τῇ γυναικί. MQR.

Respicit scholion ad Γ 144 ubi *Αἰθήρη* et *Κλυμένη* Helenam prosequuntur. Talia chorizontes opponere solebant, quos Ar. saepius refutavit. Fortasse etiam nostrum scholium ex Ar. adnotatione manavit. Ar. legit ἄμ' Ἀδρόστη, alii ἄμα δρόστη.

162. ἐέλδετο γάρ σε ιδέσθαι.

†) Ζηρόδοτος „δίετο“ κακῶς. H.

192. οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν.

Aristarchus expunxit. cf. in H. Ἀριστάρχος ἀθετεῖ.

206. τοίου γὰρ καὶ πατρός.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ τοίου] ἀντὶ τοῦ τοιούτου, οὐχ, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, πάντως ἀγαθοῦ. H. cf. Ar. ad Ω 164. Eust. 1492, 9. De glossographis vide L. Ar. 36. cf. B ad H 231.

228. Πολύδαμνα.

†) κύριον ὄνομα ἢ Πολύδαμνα κατὰ Ἀριστάρχον. Q.

231. Παιήονός εἰσι γενέθλης.

†) Παιήων ἱατρός Θεῶν, οὐχ ὁ αὐτὸς τῷ Ἀπόλλωνι, ἀλλὰ κευχωρισμένος· παρὰ μέντοι τοῖς νεωτέροις ὁ αὐτὸς νομίζεται εἶναι. καὶ Ἡσίοδος δὲ μάρτυς ἐστὶ τοῦ ἑτέρου εἶναι τὸν Παιήονα τοῦ Ἀπόλλωνος, λέγων „εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπέκ θανάτοιο σαῶσαι ἢ καὶ Παιήων, ὃς ἀπάντων φάρμακα οἶδεν.“ MTV.

cf. L. Ar. 179. Quod in BHQ Aristarchum legisse traditum est: ἱητρός δὲ ἕκαστος. ἐπεὶ σφισι δῶκεν Ἀπόλλων ἰᾶσθαι· καὶ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης, huic observationi repugnat omnique fide destitutum est. Monet Lehrsius l. c. Tamen La Roche p. 73 lectionem ut Aristarcheam adnotavit. Ex schol. in V. ad O 262 sequitur, Zenodotum Mallotem Paeconem falso pro Apolline accepisse. cf. etiam Eust. 1014, 60.

240. πάντα μὲν οὐχ ἂν ἐγὼ μνθίσομαι . . .

ὅσσοι Ὀδυσσεῆος . . . εἰσιν ἄεθλοι.

†) ἰδίως τὸ πάντα ἐπήνεγκε τῷ ὅσσοι τὸ γένος ἀλλάξας. Q.

Fuisse videtur Ar. διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα. cf. F. Ar. 32. λ 517. θ 214. μ 75. κ 212. ρ 266.

244. αὐτόν μιν πληγῆσιν . . . δαμάσσας.

†) δύο ἰσοδυναμοῦσαι ἀντωνυμία ἀντὶ τῆς μιᾶς παραλαμβάνονται VT. cf. ad δ 118.

248. δέκτη, ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

†) ὁ κυκλικὸς τὸ Δέκτη ὀνομαστικῶς ἀκούει, παρ' οὗ φησι τὸν Ὀδυσσεῖα τὰ ῥάκη λαβόντα μετημφριάσθαι. ὅς οὐκ ἦν ἐν ταῖς ναυσὶ τοιοῦτος οἷος Ὀδυσσεὺς ἀχρεῖτος. Ἀρίσταρχος δὲ δέκτη μὲν ἐπαίτη, τὸ δὲ, „ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην“ τῷ ἐναντίῳ τὸ ἐναντίον, ὅς οὐκ ἦν τοιοῦτος (ὁ Ὀδυσσεὺς) ἀλλ' ἐνδοξότατος καὶ μεγαλοπρεπέστατος, (ἕκτος δὲ ἐπαίτη) ΗΜQΤ.

M praeterea habet: τὸ δὲ — δεν παρέλκει, quod item ad A 412. 244. Ar. adnotavit.

Aristarchi interpretationem vocabuli δέκτη praeterea habent schol. in E. Apoll. l. h. 57, 16. Eust. 1494, 55. cf. L. Ar. 153.

249. οἱ δ' ἀβάκησαν.

†) ἡ λέξις τῶν ἀπαξ εἰρημένων ἐστὶν V.

Has Ar. adnotare solebat contra chorizontes, quod Home- rus et in Iliade et in Odyssea iis usus sit cf. A 147. Apoll. 2, 16 l. h. Eust. 1494, 59.

254. μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι πρὶν γε τὸν ἐς νῆάσ τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι.

Diple fuit propter constructionem adverbii πρὶν cf. ΗΜQΤ: ἔστιν ὅμοιον τῷ „τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν“ (A 29) καὶ „οὐδὲ ποτ' ἐκπέσει, πρὶν μιν κῆρες ἀργοὶ ἔδονται“. (Σ 283). cf. ad Σ 283. γ 117.

285—289.

ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἷες Ἀχαιῶν,
Ἄντιζλος δὲ σέ γ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
ἦθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεξε
νωλεμέως κρατερῆσι, σάωσε δὲ πάντας Ἀχαιοὺς,
τόφρα δ' ἔχ', ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς
Ἄθρηνη.

*) Ἀρίσταρχος τοὺς ε' ἀθετεῖ, ἐπεὶ ἐν Ἰλιάδι οὐ μνημο- νεύει Ἄντιζλου ὁ ποιητής HQ. Idem Didymus.

287. ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεξεν.

†) ἐπεπίεξε τὴν μάστακα, ὅ ἐστι τὸ στόμα, ἀπὸ τοῦ μα- σαῶσθαι B.

Sic interpretatus est Ar. vocabulum ad *I* 324 contra glosso-graphos, qui ἀκριθὰ explanabant.

295. ὕπνω ὑπο γλυκερῶ τερπώμεθα.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι] δοτικὴ ἐστὶν ἀντὶ γενικῆς H.

cf. *A* 121. *Σ* 11. *T* 62. F. Ar. p. 23.

304. Ἀτρείδης δὲ καθεῦθε.

Fuit diplo periestigmene propter Zenodoti lectionem δ' ἐκαθεῦθε. cf. γ 402.

312. τίπτε δέ σε χρεῖω δεῦρ' ἤγαγε;

*) [ἴ διπλῆ] πρὸς τὴν ἐρμηναίαν, [τίπτε] (τί ποτέ) σε χρεῖω ἤγαγε δῆμιον ἢ ἴδιον; H.

cf. γ 14.

317. κληιδόνα πατρὸς ἐνίσποις.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι] λείπει ἴ περὶ, ἵνα ἦ, εἰ τινά μοι φήμην περὶ τοῦ πατρὸς ἐνίσποις Q.

cf. F. Ar. 26.

322. τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰζάνομαι, αἴ κ' ἐθέ-
λησθα.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι τὸ ἰζάνομαι] ἀντὶ τοῦ ἰζάνω· ἴ δὲ λέξις ἀντὶ τοῦ ἰζετέω. BQ.

Sic Ar. ad *X* 123. Apoll. l. h. 90. 33. γ 92. ζ 176.

353. οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνησθαι ἐφ' ἐτμέων.

†) βούλεται μὲν λέγειν θεσιῶν· ἀσαφέστερον δὲ εἴρηται· διὸ Ζηνόδοτος ἠθέτει. ποῖαι γὰρ, φησὶν, ἐγένοντο ἐντολαί; EHPQ.

Aristonici verba non sunt, nam nunquam Zenodotum ipsum loquentem induxit, sed certe de illius athetesi dixit.

366. Εἶδοθέη·

Diplo periestigmene, quod Zenodotus pro Εἶδοθέη scripsit Εἰρυνόμη cf. in EHQ.

368. αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι· ἰχθυάσζον.

Diplo fuit contra chorizontes, qui opponebant, solum in

Odysea heroes piscibus vesci, non in Iliade. Contra hos Aristarchus recte demonstravit, quaedam heroibus cognita quidem fuisse, quibus Homerus heroes utentes non faciat. Fortasse hoc etiam Ar. obtendit, quod Homerus ipse dicit: *ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός* et schol. in B affert: *ἀλλαχόσε οὐ λέγει δ' Ὅμηρος ἐσθίειν τοὺς Ἕλληνας* (l. ἥρωας) *ἰχθύας· νῦν δὲ φησι τούτους ἀγροεῖν ἰχθύας διὰ τὸ τεῖρεσθαι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ.* cf. ad II 747.

370. ἦ δ' ἐμεῦ ἄγχι σταῖσα ἔπος φάτο, φώνησέν τε.

Fuit diplex periestigmene, quod Zenodotus legit: *ἦ δέ μοι ἀντομένη* EH. Tunc etiam reliquam versus partem aliter scribere debuit, velut *ἔπεα πτερόεντα προσηύδα*, vel *ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν*, ut monet Duentzerus p. 133.

379. ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἶπέ.

†) Ζηνόδοτος ἔειπε κακῶς· τὴν διαφορὰν γὰρ ἠγνόησεν H (sc. imperativi, cuius una forma est *εἶπέ*, et indicativi, cuius duplex, *εἶπε* et *ἔειπε* cf. δ 468. Eust. 1499, 50. 1410, 61.

386. Ποσειδάωνος ὑποδμῶς (Proteus).

*) [ἦ διπλῆ ὅτι] *παρέλκει ἦ ὑπό* EQ.

cf. ad Z 19, uti hic versus citatur in eadem interpretatione vocabuli *ὑφηγίος*. L. Ar. 108. γ 195. 422. δ 672.

388. ἑλαβέσθαι.

*) [ἦ διπλῆ πρὸς τὸν] *ἀναδιπλασιασμόν, ὡς τετυπέσθαι*. E.

Notare solebat Ar. eas formas, quae reduplicatione ponuntur. cf. F. Ar. 11 et usus est substantivo *ἀναδιπλασιασμόν* ad Z. 50.

402. μελαίνῃ φριζὶ καλυφθεῖς.

†) τῇ ἐπιγενομένῃ μελανία πόντῳ (corr. Lehrs Ar. p. 89 pro ἐν τῷ) ἐκ τῆς ἐπιπολαίου κινήσεως τῶν ὑδάτων V. Idem EH. qui addunt: *κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ἀνέμων τοῦ πνεῖν*. Ex Ar. fluxit cf. ad Φ 126. L. Ar. 89. Alii interpretati sunt *ψύχος*. Apoll. l. h. 165, 16.

413. λέξεται ἐν μέσσησι.

*) [ἦ διπλῆ ὅτι τὸ λέξεται] *ἀντὶ τοῦ κοιμηθήσεται, ἀπὸ τοῦ λέχους* BQ.

cf. L. Ar. 147. δ 451.

416. αὐθαί δ' ἔχειν.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι ἀπαρεμφάτω χρῆται ἀντὶ προστακτικοῦ, ἔχειν] ἀντὶ τοῦ ἔχετε. PQ.

cf. F. Ar. 14. α 291 et locos ibi collatos.

419. ἐχέμεν.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι] πάλιν ἀντὶ τοῦ ἔχετε Q.

cf. ad v. 416.

423. cf. not. 3.

429. δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἴλυθεν ἀμβροσίη
νίξ.

In H hoc est scholion: ἄριστον. τοῦ Ἀριστάρχου· σημειοῦνται τινές, ὅτι δόρπον τὸ δεῖπνον. Hoc nunquam Aristarchus docuit. Sed Zenodotus δεῖπνον et δόρπον promiscue posuit cf. A 56, 730. Fortasse etiam nostro loco, cui A 730 simillimus est, pro recto δόρπον falsum δεῖπνον legit, et scholiasta contorsit Aristonici verba. quae sic fere restituenda sunt: ἴ διπλῆ περιεστιγμένη. ὅτι Ζηνόδοτος γράφει δεῖπνον· δόρπον δὲ λέγει τὴν ἐσπερίνην τροφήν· εὐθέως γὰρ κατακοιμῶνται. Eust. 1503. 53: καὶ ὕρα. ὡς διασαφεῖται κἀνταῦθα ὁ δόρπος ἐν τῷ „ἐπὶ λυθεν ἀμβροσία νίξ“. τὸ γὰρ τριζαῦτα ἔμβρωμα δόρπος λέγεται. cf. L. A. 127. α 124 et exempla ibid.

442. ὀλοώτατος ὀδυμή.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὀλοωτάτη ὀλοώτατος εἴρηκεν] ὁμοιον τῷ „κλυτὸς Ἀμφιρότη (ε 422) καὶ Θεσμὸς αὐτή“ καὶ „κλυτὸς Ἰπποδάμεια“ (B 742) P. cf. F. Ar. 31. β 214 et locos, quos ibi contuli.

451. λέξτο δ' ἀριθμόν.

ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
ὀίσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέξτο καὶ αὐτός.

not. 3. 423. εἴρεσθαι, ὡς φθείρεσθαι. ἔστι γὰρ ἐνεσιῶτος καὶ παραιτιακοῦ P.

Fluxit fortasse ex Ar. altera pars, cf. F. Ar. p. 4. θ 290. ι 297.

*) ὅτι τῇ αὐτῇ λέξει παραλλήλως οὐκ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου κέχρηται. PQ.

cf. L. Ar. 147. De παραλλήλως vocabuli usu cf. Friedlaenderum ad N 276. δ 413.

46S. ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ.

γράφεται ἔειπε sc. Zenodotus cf. 379 propter quod διπλῆ περιεστιγμένη. Eust. 1410, 61.

477. πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτιο διππετέος ποταμοῖο.

*) ὅτι τὸν Νεῖλον Αἰγυπτίον ὀνομάζει, ὃ δὲ Ἡσίοδος ὡς ὠν νεώτερος Νεῖλον αὐτὸν οἶδεν ἤδη καλούμενον. HMPQT.

De aetate Hesiodi, Homero posterioris, etiam ad K 431 dictum est. cf. Lehrs, emend. schol. Hom. p. 454 Herod. et Ar. 232. M 22.

Fuit praeterea diplo periestigmene propter Zenodoti lectionem διειπετέος cf. in EHQ. B ad P 263.

485. ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις.

*) [ἡ διπλῆ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου, ὅτι ἀντὶ τοῦ] τελέω, ἐνεστιὸς ἀντὶ μέλλοντος E.

cf. F. Ar. 6. B 286. I 156. γ 82 et exempla ibid.

49S. Αἶας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμη δολιχηρέτμοισι.

Versum Zenodotus expunxisse videtur cf. in H: Ζηνόδοτος τοῦτον περιγράφει (corr. Dindorf., cod. ὃς γράφει. Duentzer: οὐ γράφει p. 13) ἀναγκαῖον δὲ καὶ αὐτὸν εἶναι διὰ τὸ λέγειν ἕστερον (551) Μενέλαον „σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε“. La Roche ex hoc scholio corrupto colligere non potest, Zenodotum hunc versum expunxisse, nisi forte pro ὃς γράφει cum Duentzero οὐ γράφει scribis, vel cum Dindorfio περιγράφει, quibus non assentitur: nam si ita scriptum fuisset, verba sequentia ἀναγκαῖον δὲ εἶναι non cohaerent cum antecedentibus. Accedit quod hic versus amoveri non potest, nam ad eum referuntur quae Menelaus infra dicit: σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε, quod Zenodotum fugere potuisse non credit.

514. Μαλειάων.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι νῦν μὲν πληθυντικῶς εἴρηγεν Μαλειάων]

ἀλλαγῶν δὲ ἐνικῶς „περιγνάμπτοντα Μάλειαν“ (ι 80) P. cf. γ 287 et locos ibi collatos.

522. πατριδος αἴης.

†) σημειοῦνται τινες, ὅτι ἐπὶ τῆς ὅλης χώρας νῦν τέθεικε τὴν πατρίδα, οὐκ ἐπὶ τῆς πόλεως PQ. cf. Eust. 1507, 45.

547. τάφου ἀντιβολήσαις.

†) τοῦ δείπνου τοῦ ἐν τῇ ταφῇ. BT. cf. γ 307.

553. ἦ ἐ θανών. ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνημενός περ ἀκοῦσαι.
ἐν ἀπάσαις ἠθετεῖτο· τοῦ γὰρ Πρωτεύως εἰπόντος „δύο
μοῦνοι ἀπόλοντο“ (496) γελοίως τρίτον ζητεῖ ἀπολόμενον. HPQ.

Didymi et Aristonici verba scholiasta coniunxisse videtur.

556. τὸν δὲ ἴδον ἐν νήσῳ θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντα.

†) δῆλον καὶ τούτου ὅτι ἐξήκιστα [ἐξωκεάνισται Heckerus]
ἢ νήσος· ἐπεὶ τί ἐκόλυε τὸν Μεγέλαον οὕτως ἔχοντα περὶ τὸν
Ὀδυσσεῖα ὡς καὶ πόλιν ὄλην χαρίσασθαι ἐθέλειν ναῦν πέμψαι
καὶ σῶσαι τὸν φίλον; BPQT.

Eust. 150S, 60: ἐνταῦθα δὲ τινες ἐκτοπισμὸν σημειοῦνται
τῆς κατὰ τὴν Καλυψῶ νήσου. cf. L. Ar. 247. ε 55. 100. 277.
ζ S. 204. η 321. κ 1. 190. υ 353.

580. ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλλα τύπτον ἐρέτμοις.

†) σημειοῦνται τινες, ὅτι ὁμοίως ἐκείνῳ εἴρηται „ἐξόμενοι
λέεκαινον ἔδωρ“ (μ 172) P.

cf. F. Ar. B 417. γ 486 et exempla ibid.

590. τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον ἐῦξοον.

*) ὅτι οὐκ ἂν, εἰ τέθριππα ἦδσαν, τρεῖς ἵππους ἐδίδου
τῷ Τηλέμαχῳ. νῦν δὲ ξενωρίδα δίδωσι καὶ παρήγορον, ὡς καὶ
ἐν Ἰλιάδι χρώμενοι. BPQT. cf. L. Ar. 195.

602. ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα.

*) ὅτι τοὺς ἵππους ἄγαλμα εἴρηκεν [καὶ] ἐν Ἰλιάδι (δ 144)
„βασίλῃ δὲ κεῖται ἄγαλμα“. ὥσπερ δὲ ὁ Τηλέμαχος ἐνθάδε
παρατεῖται τοὺς ἵππους, οὕτως καὶ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐκ τῆς

κατασκοπιῆς ἵππους Διομήδει παραχωρεῖ. [ὁ αὐτὸς ἄρα ποιη-
τῆς.] PQ. Huc referendum est quod legitur in MQ ad γ 274:
ἄγαλμα λέγει ὁ ποιητὴς πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, καὶ οὐ τὸ
ξόανον et ad γ 438 in E: ἡμεῖς μὲν ἄγαλμα τὸ ξόανον, Ὅμη-
ρος δὲ πᾶν δῶρον, ὃ βλέπει τις καὶ χαίρει καὶ ἐφ' ᾧ ἀγάλλ-
εται, ἄγαλμά φησιν.

cf. schol. in D ad Δ 144. Apoll. l. h. 6, 30.

613. δῶρων δ', ὅσσο' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται.

†) σημειοῦνται ὡς ἀκατάλληλοι P.

Fortasse notaverat Ar., hoc locq̄ Homerum praeter consue-
tudinem κεῖται verbi singularem cum plurali neutrius ὅσσα κει-
μήλια construxisse. cf. N 28.

619. τεῖν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι τὸ τεῖν] ἀντὶ τοῦ σοὶ Δωρικῶς P. cf.
A 201. Certe adiunxit: καὶ ὅτι τὸ ἐθέλω αἰεὶ ἀπὸ τοῦ εἰ ἄρ-
χεται. cf. H 111.

624. περὶ δεῖπνον πένοντο.

†) σημειοῦνται τινες ἀντὶ τοῦ ἐνέργου HP.

cf. L. Ar. 73. β 334. ι 250.

630. τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιοιο Νορήμων.

*) ὅτι καὶ ἐν Ἡιάδι ἡ αὐτὴ εὐστοχία τῆς τῶν ὀνομάτων
θέσεως. P.

cf. E 60. I 137. β 386.

634. ἐμὲ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς.

†) Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοί BP.

cf. F. Ar. 1. 23. γ 14.

644 not. 5.

not. 5. 644: Θῆτες τε δμῶές τε.

σημειοῦνται τινες, ὅτι διέστειλε τοὺς Θῆτας ἀπὸ τῶν δμῶων.
Θῆτες γὰρ λέγονται οἱ ἐλεύθεροι μὲν, μισθῶ δὲ δουλεύοντες, δμῶες
δὲ αὐτοὶ οἱ δοῦλοι, παρὰ τὸ δεδμῶσθαι, ὃ ἐστὶν ὑποτεῖσθαι. BERPQ.

cf. § 112. Eust. 1246, 11 ubi Aristophanis esse hanc interpretatio-
nem dicit. Apollo et Neptunus Θητεύουσι μισθῶ ἐπὶ ὄητῶ **Θ** 444.

646. ἴ' σε βίη ἀπιϋῖρα νῆα μέλαιναν.

*) [ἴ' διπλῆ ὅτι ἴλλαται πτωσις σὲ ἀπιϋῖρα νῆα ἀντὶ τοῦ σοῦ] ὁμοίως τῶ „ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθ' ἐγε δόντες“ (A 299) P. cf. F. Ar. p. 21.

661/2. ἀχνύμενος· μένεος δέ μέγα φρένες ἀμφιμέ-
λαιναι

πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔτκτην.

†) ἐκ τῆς Ἰλιάδος (A 103) μετηνέχθησαν οὐ δεόντως οἱ σίχοι HQ.

Fuerunt obeli cum asteriscis cf. ad A 103.

671. Σάμοιό τε παιπαλοέσσης.

*) ὅτι τῆν Σάμην Σάμον εἶπεν BET.

cf. L. Ar. 233 cf. α 246 et exempla ibid.

672. ἐπισμυγερός.

*) [ἴ' διπλῆ ὅτι] παρέρκει (δὲ) ἴ' ἐπί BET. cf. γ 195.

422. δ 386. L. Ar. 109.

675. ἀλλῆς ἐκτός ἐών.

†) σήμεριῶνται τινες πρὸς τὸ περὶ τῆς Ὀδυσσεῶς οἰκή-
σεως P.

685. ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.

*) ὅτι τὰ ἰσοδυναμοῦντα παράλληλα τέθεικεν, ὕστατα καὶ πύματα P. cf. γ 317.

692. ἄλλον κ' ἐχθαίρουσι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη.

*) [ἴ' διπλῆ ὅτι] τὸ ἐχθαίρουσιν ἀντὶ τοῦ ἐχθαίροι ὡς (cod. καὶ) τὸ „ἐχθὲς. ὅς κε φάγησι“ (Φ 127) ἀντὶ τοῦ φάγοι. BEPQ.

Restitui, quod P. habet ἐχθαίροι et φάγοι, ut in omnibus codicibus BEPQ. Dindorfius rectum male correxit. Videat F. Ar. p. 9: „in nostris scholiis fere ubique coniunctivus pro optativo esse dicitur.“ Ceterum schol. citatum Φ 127 habet: ἀντὶ τοῦ ὅς φάγοι ἄν, quod inspicere debebat.

702. ἐς Πύλον ἦγαθέην ἴδ' ἐς Ααζεδαίμονα δῖαν.

*) [ἴ' διπλῆ ὅτι] οὐδὲ ἐνταῦθα ἴ' Κρήτη οὐδὲ Ἰδομενεὺς ὀνομάζεται HP.

Diple est contra Zenodotum cf. α 93. β 359. γ 313.

709. *πουλὸν ἐφ' ἐγορήν.*

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] ἐν σχήματι εἴρηται, ὡς Θέρμος αὐτιμή P.
cf. F. Ar. 31. β 214 et exempla ibid.

714. *ῥοφρα πύθεται πατρὸς ἐοῦ.*

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] λείπει ἢ περὶ. HT.
cf. F. Ar. 26.

722. *κλῦτε φίλαι· πέρι γάρ μοι . .*

*) ὅτι ἐν ἀρχῇ λόγου ὁ γάρ, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι (H 328)
„πολλοὶ γὰρ τεθναῖσι“ H. cf. H 328.

726. *ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὸν καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον
Ἄργος.*

*) περιττὸς ὁ στίχος· καὶ γὰρ προεἶπεν „ἢ πρὶν μὲν πό-
σιν ἐσθλόν“ (724) καὶ οὐκ οἶδεν ὁ Ὅμηρος τὴν καθ' ἡμᾶς
Ἑλλάδα, ἀλλὰ τὴν Θεσσαλικὴν οὕτω λέγει καὶ Ἑλληνας τοὺς
ἐκεῖθεν. HQ. cf. L. Ar. 227. F. Ar. I 395. α 344. δ 816.

771. *ὅ οἱ φόνος νῆι τέτυται.*

*) ὅτι φόνος τῷ νῆϊ αὐτῆς ἠντιρέπισται· ἢ γὰρ οἱ ἀντὶ
γενικῆς ἔστι. H. cf. Fr. 22.

783. *πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν.*

†) περιττὸς δοκεῖ οὗτος ὁ στίχος M.

Non legit Eust. cf. 1517, 44, omiserunt ADEGHL.

786. *ἔσπερον.*

*) [ἢ διπλῆ ὅτι ἀρσενικῶς] τὴν ἐσπέραν ἔσπερον εἶπεν.
HG1. cf. ad α 422 et exempla ibid.

793. *ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.*

Ex schol. in E apparet, fuisse diplom Ar. de vocabulo νή-
δυμος, pro quo nonnulli ἴδυμος legerunt, litteram ν ut ἐφελ-
ζυστικὸν ad ἐπήλυθε trahentes. cf. ad B 2. K 187. II 54.

794. *λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.*

*) ὅτι οὕτως λέγει τὰς συναφὰς τῶν μελῶν, οὐ τὰ μέλη.
(οὐκ οὖν ἂν εἶποι μηρὸν ἢ χεῖρα ἄψα.) PQH.

797. Ἰφθίμη κούρη.

†) ἀμφιβάλλει Ἀρίσταρχος, πότερον ἐπίθετον τὸ Ἰφθίμη, ἢ κύριον. P.

816. ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὸν καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον
Ἄργος.

Certe obelo notavit Ar. cf. δ 726. I 395.

836. οὐ μέντοι κεινόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω.

*) [ἢ διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα] ἀντὶ τοῦ τὰ περὶ ἐκείνου
BEQPT. cf. F. Ar. 25.

845. Σάμοιό τ' παιπαλοέσσης.

*) ὅτι τὴν Σάμην Σάμον λέγει H.
cf. δ 671.

E.

7. Ζεῦ πάτερ ἢ δ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.

†) ἐκ τῆς ἐν Ἰλιάδι Νέστορος εὐχῆς μετατέθειται P.

Nestoris εὐχὴ est O 370 seq., sed ibi hic versus non legitur. Num Ar. alium textum ac nos hoc loco habuit?

13. ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων.

*) οἰκειότερον ἐν Ἰλιάδι — B 721 — κεῖται περὶ Φιλοκλήτου. νῦν δὲ ἔδει τετιμημένος ἦτορ εἶναι H.

27. πάλι μπετὲς ἀπονέωνται.

†) εἰς τοῦπίσω στρεφόμενοι P.

Hoc scholion inserui propter rectam vocabuli πάλιν interpretationem, quae est Ar. cf. L. Ar. 91.

30. νύμφῃ εὐπλοκάμφει πειν.

*) [ἢ διπλῆ ὄτι] ἀπαρέμφοτον ἐστὶν ἀντὶ προσιακτικοῦ, τοῦ εἰπέ PT.

cf. F. Ar. 14. α 291 et exempla ibid.

39. πόλλ', ὅς ἂν οὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
εἴ περ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἴσαν.

†) Τροίης δισυλλάβως. ἵνα τὴν χώραν ἀκούσωμεν P.

cf. λ 510. A 129. Alii: Τροίης ἀπὸ ληίδος. Fluxisse videtur ex Ar., qui A 129 observavit, Troiam urbem apud Homerum δισυλλάβως legi Τροίην, adiectivum contra Τροίην τρισυλλάβως de urbe aliqua Troiana.

44,46. ἀντίκ' ἔπειθ' ὑποποσσὶν ἐδήσατο καὶ ἀπέδιλα,
 ἀμβρόσια χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἴμην ἔφ' ἔγρην
 ἦδ' ἐπ' ἀπείρονα γαίαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.

*) [τούτοις τοῖς στίχοις παράκεινται ἀστερίσκοι ὅτι] μετα-
 κινεῖται οὐ δεόντως ἐντεῦθεν εἰς τὰ περὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀ-
 λεγόμενα· (96—98) καὶ εἰς τὰ περὶ Ἑρμοῦ, ἴνιστα ἀπ' Ὀλύμ-
 που εἰς τὴν Τροίαν κάτεισιν (Ω 341,2) HPQ.

50. Πιερίην δ' ἐπιβὰς ἔξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ.

†) ἀναγκαῖον τὸ ἔπος, ὅτι ὄρος Ὀλύμπου θεῶν οἰκητήριον
 κατὰ τὸν ποιητὴν. HP.

cf. F. Ar. Ξ 226. L. Ar. 166. ad v. 55.

Pieriam enim, Olympi cacumen, transcendunt dii apud Ho-
 merum, iter facientes ex Olympo in terram.

54. not. 1.

55. ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἑοῦσαν.

*) [ἴ διπλῆ] πρὸς τὰ περὶ τῆς πλάνης, ὅτι πόρρω που ἐν
 ἐκτετοπισμένοις τόποις ἀορίστοις. φησὶ γοῦν τηλόθι που τὴν
 νῆσον εἶναι. καὶ πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου σεσημείωται· εἰ γὰρ
 μὴ ἀπὸ Μακεδονίας ὁ θεὸς ἐξορμᾷ, ἀλλ' ἄνωθεν ἔξ οὐρανοῦ,
 οὐκ ἂν πολλὴν ἐπιβῆθεν, ἕως εἰς τὴν νῆσον παραγένηται, ἀλλ'
 εἰθὺς βουλήθεῖς κατὰ κάθειρον γινόμενος PQ. — „ut Minerva
 T 530“. L. — cf. L. Ar. 166. 247. δ 556 et locos ibi collatos.

69. ἡμερὶς ἱβώσα.

Notatum fuit vocabulum ἡμερὶς ἅπαξ εἰρημένον v. schol.
 EPQ: τὴν ἄμπελον εἶπεν· ἅπαξ δὲ ἐνταῦθα τὸ ὄνομα. Eust.
 1524, 25 habet: ἐν δὲ ἔπομνίμασι παλαιοῖς τοῖς εἰς τὸ Ξ τῆς
 Ἰλιάδος (an Ar.?) εἶδος λεπτογλοίου δρυὸς ἢ ἡμερὶς λέγεται.
 Apoll. l. h. 84, 1 ut in scholio nostro interpretatur.

84. πόντον ἐπ' ἀτρίγεταιν δερζέσκειτο δάκρυα λείβων.

not. 1. 54. τῷ ἕκλως πολέεσσιν ὀχθήσατο κύμασιν Ἑρμοῆς.
 προσέθηκέ τις οὐ δεόντως τὸν στίχον. HPQ. Eust. 1522, 62:
 παρένθετον οἰονταί τινες (an Ar.?) τὸν στίχον καὶ ὀβελίζουσιν ἦτοι
 ἀθετοῦσιν.

*) ὁ στίχος οὗτος περιττός· ὁ γὰρ προκείμενος ἀρκεῖ. HP. cf. ad v. 158 et PQ ad v. 82.

97—98. εἰρωτᾶς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν· αὐτὰρ ἐγώ τοι νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλευαι γάρ.

*) [ἀφαιρῶνται οἱ στίχοι ὅτι] εὐτελεῖς κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν HP.

Porsonus, Buttmanus, Dindorfius hoc scholion, quod in P scriptum est interiore margine incipiens ob angustiam a v. 96 et desinens proxime ante 98, pertinere ad v. 94. 95. coniecerunt. Ego retinui scholii locum secutus Eust. 1525, 31: εἵπομεν δὲ ἀφελῶς, ἀκολούθως τοῖς παλαιοῖς, οἱ φασιν ὅτι εὐτελεῖς οἱ δύο στίχοι — 97. 98 — οὗτοι καὶ κατὰ συνθήκην καὶ κατὰ διάνοιαν.

100. τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἄλμυρον ὕδωρ ἄσπετον, οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις . .

*) σαφῶς ἐδήλωσεν Ὅμηρος, ὅτι ἔξω τῆς καθ' ἡμᾶς θαλάσσης ἢ τῆς Καλυψοῦς νήσος τυγχάνει [διὸ ἢ διπλῆ]. BERPQT. cf. L. Ar. 247. Eust. 1525, 64. δ 556 et locos, quos ibi contuli.

105—111.

φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι διζυρώτατον ἄλλων τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστν πέρι Πριάμοιο μάχοντο εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν οὔκαδ'. ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο, ἢ σφιν ἐπῶρσ' ἀνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά. ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι, τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμόσ τε φέρων καὶ κύμα πέλασσε.

*) περιττοὶ οἱ στίχοι καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν μαχόμενοι. οὐ γὰρ καθ' ὃν καιρὸν ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖς ὁ ἀνεμος ἐκινήθη καὶ οἱ ἄλλοι ἀπώλοντο, Ὀδυσσεὺς τῇ νήσῳ προσηρέχθη· οἱ δὲ τελευταῖοι δύο ἐκ τῶν μετὰ ταῦτά (133—134) εἰσι μετενηνεγμένοι PQ.

Numeros 105—111 Maius posuit, Buttmanus probavit.

124. 125. not. 2.

130. not. 3.

132. Ζεὺς ἔλσας (ζεραυνῶ).

†) Ζηηόδοτος ἔλάσας γράφει. οἱ δὲ (certe Ar.) ἔλσας, ποιη-
τιζότερον γάρ. ἔλσας μὲν τὸ συστρέψας, ἔλάσας δὲ τὸ ἐκ
χειρὸς πλήξας. HPQ. cf. L. Ar. 65. η 250.

Versibus 133—134 fuit appictus asteriscus cf. 105—111.

141. ἔταῖροι.

*) ὅτι ἐπὶ τῶν συμπλεόντων τίθησι τὸ (cod. τοὺς) ἐταί-
ρους πολλάκις PQ. L. Ar. 116.

158. πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.

*) [ὁ ἀστερίσχος ὅτι] ἐντεῦθεν εἰς τὸ ὀλίγον ἀνωτέρω (S4)
μετάκειται ὁ στίχος H.

165. αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρόν
ἐνθρήσω, μενοεικέ', ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι.

*) ὅτι καὶ ἐπὶ δίψης ὁ λιμός P.

188. ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσ' ἂν ἐμοί περ
ἀτῆι μηδοίμηρ.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι] ὁ περ παρέλκει PQ.

cf. F. Ar. 34. ρ 47.

202. τοῖς (Odysseus et Calypso) ἄρα μύθων ἵρχε.

*) ὅτι ἐνὸς πρὸς ἓνα διαλεγομένου φησὶ „τοῖς ἄρα μύθων
ἵρχεν“ P. cf. P 628. Φ 287. η 47.

205. σὲ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπηγ.

†) τὸ ἔμπηγ, ὃ καὶ ἔμπα λέγεται, ἐν τοῦτω τῷ τόπῳ ὅμως
σημαίνει, ποτὲ δὲ ὁμοίως καὶ ἐπίσης, ὡς τὸ „ἔμπηγ εἰς γαῖαν

not. 2. 124. 125.

Ἄρτεμις ἄγνη

οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν.

οὐδέποτε παρ' Ὀμήρῳ ἢ Ἄρτεμις ἄρθένας φονεῖει· διό τινες
ἀφειτοῦσι τοὺς στίχους HPQ. cf. Eust. 1527, 47. An Aristarchus in
horum numero fuit?

not. 3. 130. περὶ τροπίους βεβαῶτα.

ὅτι (καὶ) γενικῶς ἀντὶ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ περιβεβηκότα τῆ τρο-
πίδι. BEPQT.

Fluxit fortasse ex Ar. cf. F. Ar. p. 21.

τε καὶ οὐρανὸν ἴκει' ἀντιμή" (Ξ 174). MS Barnes. cf. L. Ar. 142. Apoll. 1. h. 67, 24. σ 354. τ 37. BL ad Ξ 1.

240. περὶ κηλα.

†) Ἀρισταρχος ὡσπερ ξηρὰ ἐκδεχόμενος, τὰ περιτεκταυμένα ὑπὸ ἡλίου P.

Chrysippus περὶ κηλα.

244. εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι] παρέλκει τὸ πάντα, ὡς ἐν τῷ „τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται“ (O 189) PQ.

cf. ad O 189. Σ 373. Ω 232. ϑ 258.

247. τέττηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἴρμωσεν ἀλλήλοισιν γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἄρμονιῆσιν ἄρασσεν.

†) Ἀριστοφάνης τὸ αὐτὸ ᾗετο περιέχειν ἄμφω. διὸ τῷ μὲν σίγμα, τῷ δὲ ἀντίσιγμα ἐπιτίθησιν BPQ. Vind. ὁ δὲ Ἀρισταρχὸς φησι διὰ τοῦ πρώτου τὸ μὲν τέλειον τῆς ἄρμωγῆς μὴ εἶναι. ἀλλ', ὡς ἂν τις εἴποι, ἀρμόζοντα κατεσεύασε, καὶ πρὸς ἀλλήλα συγκαταγαγὼν ἐσκέψατο εἰ ἀρμόζει ἀλλήλοισι· τῷ δὲ ἔξις συνέλκεισε καὶ κατεγόμερωσε. διὰ γὰρ τοῦ ἄρασσε τὸ τέλος τῆς ἄρμωγῆς παρέστησε BHMPQT. cf. L. Ar. 342.

252. ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσι.

Quod habent cod. BEHQV ad interpretationem vocabuli σταμίνας: τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις, οἷς τὰ πηδάλια πύσσειται Aristarchi est cf. Etym. M. 724. Nitzsch: Anmerkungen zur Odyssee II, 39. Eust. 1533, 27.

273—275.

ἄρκτόν ϑ', ἦν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, ἦ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει.

*) ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι (Σ 487—89) τὰ αὐτὰ περὶ τῆς Ἀρκτου καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων φησίν. P.

277. ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.

*) [ἡ διπλῆ] πρὸς τὸ περὶ τῆς πλάνης, ὅτι ὡς ἀπὸ τῶν περὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος φέρεται ἐπ' ἀνατολὰς H.

cf. L. Ar. 244. δ 556 et exempla ibid. Eust. 1536, 5.

281. εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.

Fuit interpretatio vocabuli ῥινόν, pro quo scholiastae in PQT Aristarchum legisse ἔρινόν dicunt: ὁ Ἀρίσταρχος ἔρινόν αὐτὴν τὴν συζῆν κατὰ μεταβολὴν γένους, ὡς ὁ δίφρος τὸ δίφρον. Sed huic lectioni ἔρινόν repugnat Aristonicus, qui Θ 532: εἶσατο δ' ὡς ὅτε ῥινέος. M 118 et N 45 autem ῥινόν legit. Iam vides etiam in Venet. A variam fuisse lectionem. Eust. 1536, 13 habet: Ἀρίσταρχος δὲ ἔρινόν γράφει αὐτὴν τὴν συζῆν, ἵνα φαίνεται τῆλόθεν ἢ νῆσος. ὥσει καὶ τοιαύτη τις συζῆ. εἶσατο. Ar. notavit Θ 552. M 118. N 45 ὅτι πολλὰ σημαίνει et nostro loco quidem ἀντὶ τοῦ ἐγάνη. Similia habent schol. EPQT.

294. vid. not. 4.

310. ὅτε μοι πλείστοι χαλκίφρα δοῦρα
Τρωῶες ἐπέρῳψαν περὶ Πηλεΐωνι θανάτῳ.

Quod legitur in BPQ recentiorum est, qui fingunt, Achilli necati corpus ab Ajace ex proelio ablatum esse Ulixē tegente. Quod illi finxerunt ad similitudinem Πιάδης P 719. Ar. contra hos observavit, Homerum, si de Achilli caede cecinisset, vix ita instituisse. cf. L. Ar. 175.

312. λευγαλίῳ θανάτῳ.

*) ὅτι λευγαλίον θάνατον οἱ γλωσσογράφοι ἀποδεδώκασι τὸν ἐν ἔργῳ. ἐκ τε τούτων καὶ ἐκ τῶν ἐπ' Ἀχιλλέως ἐν τῇ πρὸς τὸν ποταμὸν μάχῃ λεγομένων. ἄμεινον δὲ δλέθριον. περὶ τὸν λοιγόν Q.

cf. L. Ar. 106. β 61. Ap. l. h. 107, 23.

337. αἰθυρίῃ δ' εἰλυῖα ποτῆ ἀνεδύσετο λίμνης.

†) οὐκ ἐφέρετο ἐν τοῖς αἰετοῖσι. Ἀρίσταρχος δὲ περὶ μὲν τῆς ἀφαιτίσεως διαστᾶζει, γράφει δὲ διὰ τοῦ ὕ ἐπέδύσατο, ἐν

not. 4. 294. ὁρῶρει δ' οὐρανόθεν νύξ.

οὐκ εἶπε ὁρῶρει Ὀλυμπόθεν HT.

Fluxit fortasse ex Ar. adnotatione pertinente πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου cf. L. Ar. 166 — ι 69.

δέ τισιν ἀνεδίσατο· ἔοικε δὲ ὁ στίχος ἐκ τῶν ὕστερον (352) εἰρημένων ἐπὶ τινος παρεμβεβλήσθαι „αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα αἰθυίῃ εἰκνία“. HPQ. Fluxit ex Didymo et Aristonico, cuius verba in altera scholii parte ἔοικε — εἰκνία servata videntur esse. cf. L. Ar. 347.

341. οὐ μὲν δὴ σε καθαφθίσει, μάλα περ μενεαίνων·
ἀλλὰ μάλ' ὤδ' ἔρξαι.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ μενεαίνων ἀντὶ τοῦ] προθυμούμενος· σημαίνει γὰρ ἐκάτερον ἢ λέξις· τὸ δὲ ὤδ' ἔρξαι ἀντὶ τοῦ οὕτως ἔρδε, (H) ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ V.

cf. Π 491. Apoll. l. h. 111, 9.

346. τόδε κρήδεμνον τανύσσαι.

†) τὸ τανύσσαι ἀπαρέμφατον διὰ τὸ βαλέειν P.

cf. Herodianum ad O 159.

349. ἄψ ἀπολυσάμενος βαλέειν εἰς οἴνοπα πόντον.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] πάλιν τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ προστακτικῶν χρῆται. HPQ.

371. κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] οἶδε μὲν ὁ ποιητὴς τὸν κέλητα, οὐκ εἰσάγει δὲ τοὺς ἵππους αὐτῶν χρωμένους, εἰ μὴ ἐξ ἀνάγκης ἐν τῇ Δολωνείᾳ τὸν Διομήδην PQT.

cf. O 679. Eust. 1539, 31.

391. καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο· ἢ δὲ
γαλήνην.

†) Ἀρίσταρχος ἢ δὲ, ἄρθρον δεχόμενος τὸ ἦ· οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ καὶ H.

Scholion Didymi est, sed certe Ar. posuit diplomam ὅτι ἐξ ἐπαναλήψεως τὰ ἄρθρα λάμβάνει. cf. ad O 127 et Herod. ibid.

400. ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας.

†) τὸ (δὲ) ἐγεγώνει ἀντὶ τοῦ εἰς ἀκοάς ἐγένετο βοήσας τις B. ὥστε ἐξασουστὸν γενέσθαι βοήσαντά τινα EV.

Fluxisse videtur ex Ar., qui ad Θ 223 diplomam posuit πρὸς τὸ γεγωνέμεν, ὅτι οὐ ψιλῶς ἐστι φωνεῖν, ἀλλ' ἀκουστὸν φθέγγεσθαι cf. ρ 161. L. Ar. 100.

417. εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανίξομαι.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ προτέρω] ἀντὶ τοῦ εἴ που ἔμπροσθεν καὶ περισσὸς ὁ κέ. PT.

cf. K 469. δ 36. F. Ar. p. 8.

422. κλυτὸς Ἀμφικρίτη.

*) ἢ διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα, ὡς τὸ „κλυτὸς Ἱπποδάμεια“ ἀντὶ τοῦ κλυτή. καὶ ὅτι ἐν θαλάττῃ ὦν λέγει ἐξ ἄλός. HPQE. cf. δ 442.

429. παλιρρόθιον.

†) παλινόρμητον, εἰς τοῦπίσω φερόμενον V. cf. L. Ar. 91. cf. ε 27. ν 5.

453. τὸν δ' ἐσάωσεν || ἐς ποταμοῦ προχόας.

*) ἀντὶ ἀντιωνμίας τὸ ὄνομα· οὐ γὰρ εἶπεν εἰς τὰς ἑαυτοῦ προχόας· ἢ διπλῆ οἷν παρῴκειται πρὸς τὸ τῆς ἐρμηνείας ἴδιον. BEPQ. cf. BL ad Ξ 454.

459. κρήδεμνον ἀπὸ ἑο λῦσε θεοῖο.

Fuit dipse periestigmene, quod Zenodotus legit ἀπὸ ἐοῦ cf. HP ubi sic corrigendum est. cf. ad B 239. T 384. Y 261 η 217.

467. μὴ μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] οὐκ εἶπε θήλεια, ἀλλὰ θήλυς ἀρσενικῶς, ὡς ποιητικώτερον BQ. cf. ad ν 422.

477. ἐξ ὁμόθεν πεφρωτάς ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] πλεονάζει ἢ ἐξ πρόθεσις. P. cf. F. Ar. 27. Θ 19.

†) τὸ σχῆμα ἀντίπτωσις, ἢ ἢ, τὸν μὲν φυλῆς, τὸν δ' ἐλαίης. ἢ σιτιτέον μετὰ τὸ πεφρωτάς, ἵνα ἐν τοῖς ἐξῆς λείπη τὸ ἦν ὄρημα, ὁ μὲν φυλῆς ἦν, ὁ δὲ ἐλαίης PQ.

Fluxisse potest ex Aristonico aut ex Nicanore, ad quem alteram scholii partem malim referre. cf. Eust. 1547 et scholia ad E 245.

Z.

1. ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθευδε.

*) [ἡ διπλῆ περιεστιγμένη ὅτι] Ζηνόδοτος [γράφει] ἐκάθευδε HP (cod. καθευδε, sed corrigendum est). cf. ad γ 402. A 68. 611. O 716. Duentzer 60.

8. εἶσεν δὲ Σχερίη.

*) ὅτι Σχερία ὠνομάσθη ἡ τῶν Φαιάκων γῆ καὶ οὐ Κέρκυρα, καὶ ὅτι ἔξω τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης. EPQ. cf. L. Ar. 244. ζ 204.

26. εἶματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα.

†) τὰ φύσει λαμπρὰ (suppl. οὐ τὰ τότε λαμπρὰ). E. cf. L. Ar. 199. Apoll. I. h. 161, 20. ζ 58. 74.

Adnotare solebat Ar. haec epitheta apud Homerum nominibus quasi propria et ita firmiter adhaerentia, ut ne tum quidem divelli possint, si significatio eorum ab aliquo loco vel tempore aliena sit. cf. Fr. ad Γ 352 et exempla ibid.

33. ὄφρα τάχιστα || ἐντύνεαι.

†) ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τοῦ ἐντύνει, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ „ἐπεὶ ἄρ' κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων“ (I 409) καὶ „ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν“ (ξ 400) P.

Verba non sunt Ar., nam nunquam his modorum nominibus: ὀριστική, ὑποτακτική, εὐκτική usus est, cf. F. Ar. p. 7, sed observationem Ar. esse puto. v. ζ 259.

37. ἐφοπλίσαι, ἢ κεν ἄγησιν.

*) [γ^c διπλή ὅτι τὸ ἄγῃσιν] ἀντὶ τοῦ ἄγοι P.

cf. F. Ar. 9. α 396. δ 692. ρ 355.

35. ζῶστρά τε καὶ πέπλους.

Notatum fuit vocabulum ζῶστρα ἄπαξ εἰρημένον. cf. schol. PQT.

42. Οὐλύμπόν δ'. ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.

*) [γ^c διπλή ὅτι] εἰ μὲν πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ ὅθι φασὶ, νῦν (cod. Vind. 133 habet: ροεῖν. quod Karajan l. c. p. 299 praefert] οὐκ ἔχει καλῶς. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τούτου διστάζει [διστάσειεν ἂν L.] ὁ ποιητὴς λέγων, ὅθι φασίν· εἰ δὲ πρὸς τὸ καλούμενον οὕτως ὕρος, καλόν. EQ. cf. L. Ar. 166.

44. οὔτε χιῶν ἐπιπίλνεται.

†) ἀχιόνιστον μὲν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω μερῶν λέγει, ἀγάννησον δὲ ἀπὸ τῶν κατωτέρω, τὸν μετὰ τὰ νέφη τόπον. BHPQT.

Sic explicuisse Aristarchum Lehrsio non dubium est. cf. Ar. p. 165. ADL ad A 420.

45. πέπταται ἀνέφελος.

†) νεφελῶν χωρὶς· ἡ γὰρ κορυφή ἡ τοῦ Ὀλύμπου ἐπουράνιος καλεῖται. ὁ δὲ οὐρανὸς ἔφ' Ὀμήρου ἀπὸ τῶν νεφελῶν ἕως τοῦ κατιστερισμένου τόπου συνωρέμωσ αὐτῇ τῇ κατιστερισμένῃ καλεῖται. EPQV.

cf. L. Ar. 166. A 497.

50. βῆ δ' ἵμεναι διὰ δώμαθ'.

*) [γ^c διπλή ὅτι τὸ διὰ δώματα] ἀντὶ τοῦ διὰ δωμάτων. H.

cf. F. Ar. 21. Editiones habent κατὰ δώμαθ', quod est in domo. ABDFHIKLM διὰ. ex ras. NPS, κατὰ CGQRV.

52. ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρα.

*) [γ^c διπλή ὅτι ἀντὶ τῆς παρὰ, ἢν' ἡ] παρὰ τῆς ἐσχάρα V.

cf. Z 92. ζ 305. ι 153.

54. cf. not. 1.

not. 1. 54. ἐρχομένῃ ξέμβλητο μετὰ κλειτουὺς βασιλῆας.

57. πάππα φίλ'.

†) πάτερ. ψελλιζομένη ἐστί τις φωνή, προσφώνησις φιλοφρονητικῆ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον. EP. cf. A 411. I 607. L. Ar. 152.

58. ἵνα κλυτὰ εἶματ' ἄγωμαι.

†) οὐ τὰ τότε, ἀλλὰ τὰ φύσει. ὡς ἐπὶ τοῦ „φραινήν ἀμφὶ σελήνην“ (Θ 551) οὐ τὴν τότε, ἀλλὰ τὴν φύσει. καὶ ἐπὶ τοῦ „πλήθει δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ἔεθρα“ (Φ 218). E.

cf. ζ 26. 74. Fuit Ar. διπλῆ ὅτι ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον.

60. vid. not. 2.

74. ἐσθῆτα φραινήν.

†) οὐ τὴν τότε οὔσαν φραινήν· ἑρμύπεται γάρ· ἀλλὰ τὴν φύσει καθαράν. EHPV. cf. ζ 58. 26. Φ 218.

76. μήτηρ δ' ἐν κίστι.

†) ἄπαξ ἐνταῦθα ἢ κίστι. PQV. Apoll. l. h. 99, 24.

83. αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος [τὸ] ἔτρεχον, ὡς ἐκεῖ „οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζῆγόν“ (γ 486) BP.

cf. γ 486 et locos ibi collatos.

86. ἐνθ' ἴτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπιετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
καλὸν ὑπεκπρορέει.

*) σημειωτέον τὴν ἐναλλαγὴν τῶν χρόνων, οἷ μὲν ἦσαν, οἷ δὲ ῥέει. πρὸς ὃ ἢ διπλῆ. P.

98. εἶματα δ' ἢ ἐλίσιο μένον τερσίμεναι ἀγγῆ.

*) ὅτι καὶ [ἐν Ἰλιάδι?] τὰ τοιαῦτα τηρεῖ, τὸ μὲν γὰρ ἐν

Notata fuisse videtur praepositio μετὰ pro πρὸς cf. schol. QT: ἐρομένην πρὸς τοὺς κλειτοὺς βασιλῆας. E habet: τὸ μετὰ ἀντὶ τοῦ εἰς, quod, si ex Ar. fluxit, corrigendum est in πρὸς v. L. qu. ep. p. 88. Et adiunxit fortasse ὅτι βασιλεῖς καὶ τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας λέγει. cf. 9 49. 39).

not. 2. 60. καὶ δέ σοι ἀντιῶ ἔοικε . . . ἐόντα

. . . εἶματ' ἔχοντα

σοὶ ἐόντα, ἀντίπτωσις H. Fluxit fortasse ex Ar. cf. Eust. 1551, 60.

ἰλίῳ ξηρῶναι τερσίῳναι λέγει, τὸ δὲ ἐν ἀνέμῳ ψῦξαι „τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων“ (A 621) P.

cf. ad A 621. L. Ar. 127.

101. τῆσι δὲ Ναυσικία λευκώλενος ἴρχετο μολπῆς.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι] μεταβαλὼν (vel potius μεταλαβὼν L.) τὸ „σφαίρη ταὶ δ' ἄρ' ἔπαιζον“ (100) εἶπε „τῆσι δὲ Ναυσικία λευκώλενος ἴρχετο μολπῆς“. πᾶσαν παιδίαν μολπῆν λέγων. οἱ δὲ νεώτεροι τὴν ᾠδὴν. ὅτι δὲ οὐκ ἦδεν ἰ Ναυσικία, ἀλλ' ἔσφαίριζε, δηλοῖ τὸ „σφαῖραν ἔπειτ' ἔρῳψε μετ' ἀμφίπολον βασιλεια“ (115). BEHPQ.

cf. L. Ar. 138. F. Ar. A 474. α 152. δ 19.

105. ῥεῖα τ' ἀριγνώτι πέλεται.

Ex Ar. ad II 123 apparet, hic notatam fuisse formam femininam ἀριγνώτι, pro ἀρίγνωτος, quod in recentiore sermone hoc adiectivum generis communis esse solet, ut ἄσβεστι, pro ἄσβεστος. cf. F. Ar. 31.

122. Θῆλυς ἀντί.

†) οὐκ εἶπε Θήλεια P. Vind. 133. cf. Karajan l. c. 296. p. F. Ar. 31, β 214 et exempla ibidem.

137. σμερδαλέος δ' αἰτῆσι γάνη.

Fuit diplex periestigmene, quod Zenodotus legit ἀργαλέος, κακῶς cf. HP., alii λευγαλέος κακῶς.

144. λίσσοιτ', εἰ δεῖξαιε πόλιν καὶ εἶματα δοίη.

†) περιτὸς ὁ στίχος· οὐ γὰρ περὶ τῆς διανοίας αὐτῆς διατάζει, ἀλλὰ πῶς παρακαλέσει, πλησίον σταίη ἢ ἀφεστιγῶς αὐτῆς. καὶ Ἀθηνολλῆς δὲ ἐπώπτευσεν τὸν στίχον HP.

Athenocles ἐν τῷ περὶ Ὀμήρου a Didymo ad Z 71 citatur cf. A. Γ 368. Eust. 1555, 58.

163. νέον ἀνερχόμενον.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι τὸ νέον ἀνερχόμενον ἀντὶ τοῦ] νεωστὶ ἀνερχόμενον [ὡς τὸ „νέον ἰβῶντα“ I 446] BPQ. cf. α 209 et exempla ibidem.

165. ἦ δὲ ἔμελλεν ἔμοι κακὰ κίδε' ἔσεσθαι.

*) *ὅτι οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ μέλλον. Ἀπικῶν γὰρ ἔστι τῶν μεταγενεστέρων.* P. cf. L. Ar. 121. α 232 et locus ibi collatos.

167. *ἐκ δόρου γαίης.*

†) *σημειῶσαι ὅτι καὶ τὸ δένδρον δόρου καλεῖ E.* cf. Apoll. l. h. 60, 7.

168. *ὡς σέ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθρηπά τε.*

†) *σημειοῦνται τινες, ὅτι τὸ μὲν ἄγαμαι ἀντὶ τοῦ θαυμάζω, τὸ δὲ τέθρηπα ἀντὶ τοῦ ἐκπέπληγμαi PQV.*

cf. L. Ar. 147. Apoll. 150, 28. β 67. κ 249. ψ 64. 211.

174. *τελέουσιν πάροισιν.*

*) *[ἢ διπλῆ ὅτι τὸ τελέουσι ἀντὶ τοῦ] τελέσουσιν BPT.* cf. F. Ar. 6. γ S2 et exempla ibid.

176. *σὲ . . . ἐς πρώτην ἰζόμεν.*

*) *[ἢ διπλῆ ὅτι τὸ ἰζόμεν ἀντὶ τοῦ] ἰκέτευσα V.*

cf. X 123. Apoll. l. h. 90, 33. γ 92.

201. *οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός.*

†) *ὁ ζῶν H.* Sic Aristarchum interpretatum esse apparet ex scholio Didymi ad h. v. cf. L. Ar. 47. ι 43, ubi accuratius hac de re agam.

204. *οἰζέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλίεστω ἐνὶ πόντῳ.*

*) *ὅτι σαφῶς ἐνταῦθα ἐκτετοπισμένην πον καὶ ἐσχάτην τὴν τῶν Φαιάκων χώραν ἐφίσταται, οὐ τὴν Κέρκυραν T.* cf. L. Ar. 248, ζ 8.

218. *στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν.*

†) *δεικτικῶς, οὕτως ὡς ἔχετε· ὡς γὰν τῇ Ἠφαιστῆ, πρόμολ' ὤδε (Σ 392) PMT.*

cf. ad Σ 392, ubi citatur noster versus in interpretatione illius πρόμολ' ὤδε.

221. *ἄντην δ' οὐκ ἄν ἔγωγε λοέσσομαι.*

†) *ἢ περιτελεῖ τὸ ἄν, ἢ τὸ λοέσσομαι ἀντὶ τοῦ λοεσσαίμην τέταται P.* cf. F. Ar. S.

De virginum officio heroes lavandi certe fuit adnotatio Aristarchi, quod hic locus observationi eius repugnare videtur. cf. schol. in QT. ταῦτα μάχονται τῷ ἐπὶ παρθένων ποιεῖν λοῦόμενον. λούοιτο δ' ἂν τῇ λέξει, προσέθηκε γὰρ „μετέλθών“ οἶον ξένος ὢν. τάχα δ' οὐδ' ὄλως παρθένοι λούουσι. λέγεται γὰρ „τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δῦναι λούσαν“, ἀλλ' οὐχὶ κοῦραι· καὶ περὶ τῆς Ἥβης γὰρ ἀμφισβητεῖται εἰ παρθένος ἦν· καὶ ἡ Ἑλένη λούοιτ' ἂν Ὀδυσσεά.

222. κοῦραῖσιν ἐνπλοκάμοισι μετέλθών.

†) ἀντὶ τοῦ ἐπέλθών V. L. qu. ep. p. SS. § 47.

224. χροά νίξετο ἄλμυρ.

*) [ἡ διπλῆ] πρὸς τὴν φράσιν τὸν χροά τὴν ἄλμυρ ἀπερίξετο. Q.

cf. F. Ar. 20. Eust. 1560, 49.

244—45. αἶ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἶη ἐνθάδε ραιετάων. καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μίμνεν.

†) ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος, διατάζει δὲ περὶ τοῦ πρώτου. ἐπεὶ καὶ Ἀλκυὼν αὐτὸν μετέλαβε (corr. L. „transtulit ad sua“ pro cod. μετέβαλε) παρθένοιο λιγούσας εἰς ἄγων „Ζεῦ πάτερ, αἶ γὰρ ἐμὸς πόσις εἶη“. HQ.

cf. L. Ar. 340. γ 311. Versus 245 asterisco notatus est in D. cf. La Roche p. 134.

256. πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα.

*) ὅτι ἐν πᾶσι γέρεται ἐμοῦ, ἀλλ' οὐκ ἐμεῦ. ὅμως ἐπίτινων (M. Schmidt fortasse ἐπιτιμῶν!) ὁ Ζηρόδοτος ἐπὶ τὸ χεῖρον μετατίθεισι. HQE. cf. Ξ 115, Ω 486, α 413.

258. ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν.

*) ὅτι ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ τοῦ ἔρδει· τὸ δὲ οὐκ ἀπινύσσειν οὐκ ἀπίνυτος εἶναι, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι (O 10) „κῆρ ἀπινύσσω“ τὸ κῆρ ἀπίνυτος ὢν. QT.

cf. F. Ar. 14. α 291. O 10.

259. ὄφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροῦς ἴομεν.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] τὸ ἴομεν ἀντὶ τοῦ ἴομεν· [συνέσταλται γάρ.] H. cf. F. Ar. 13. ζ 33.

261. καρπαλίμως ἔρχεσθαι.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] ἀπαρέμματος ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ τέθεικεν. H. cf. ζ 258.

275—88. καὶ νύ τις ὧδ' εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας·

τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπεται καλός τε μέγας τε
 ξεῖνος; ποῦ δέ μιν εὔρε; πόσις νύ οἱ ἔσσειται αὐτῆ.
 ἦ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἦς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, ἐπεὶ οὔ τινες ἐγγύθεν εἰσίν.
 ἦ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν
 οὐρανόθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἤματα πάντα.
 βέλτερον, εἰ καυτή περ ἐποιοχόμενη πόσιν εὔρεν
 ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τούσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἑσθλοί.
 ὡς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνειδέα ταῦτα γένοιτο.
 καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἦ τις τοιαυτά γε ῥέξει,
 ἦ τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων
 ἀνδράσι μίσγηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.

*) ἀθετοῦνται στίχοι ἰδ' ἕως „ἀνδράσι μίσγηται“ ὡς ἀνοικεῖοι τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ. — εἴρηται οὖν τοῦτο διὰ τῶν πρὸ αὐτῶν β' στίχων, τῶν „ἀλεείνω φῆμιν ἀδενκέα“. HQ.

290. πατρὸς ἐμοῖο.

Fuit diplex periestigmene propter Zenodoti lectionem ἐμεῖο cf. schol. HQ. ζ 256.

293. τέμενος τεθαλυῖα τ' ἄλωί.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] τέμενος λέγεται ἢ ἀποτεταμμένη γῆ EV. cf. Σ 550. Z 194. L. Ar. 150.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] ἄλωί λέγεται [ἢ] δένδροφόρος γῆ. QV. cf. Φ 36. η 122.

298. ἴμεν ἐς πόλιν, ἦ δ' ἐρέεσθαι.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ ἴμεν] ἀντὶ τοῦ ἴθι [καὶ τὸ] ἐρέεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐρώτησον HV. cf. F. Ar. 14. α 291.

302. δώματα Φαιήκων . .

. . . ἀλλ' ὅπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή·

†) κεκύθωσιν ὅμοιον τῷ λελάχωσιν. προειπὼν δὲ δώματα ἐπήνεγκε δόμος, πρὸς ὃ ἴ διπλῆ. Q. cf. F. Ar. p. 11 not.

305. ἦ δ' ἴσται ἐπ' ἐσχάρῃ.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι τὸ ἐπ' ἐσχάρῃ] ἀντὶ τοῦ παρὰ (sic scribendum) ἐσχάρῃ. H. cf. Z 15. ζ 52. L. qu. ep. p. 57.

318. εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.

Notatum fuit vocabulum πλίσσοντο ἄπαξ λεγόμενον. v. HPQ.

H.

8. γρηῦς Ἀπειραΐη.

*) ὅτι συνέστειλεν Ἰακῶς καὶ ἐξῆς „τὴν ποτ' Ἀπείρηθεν“

(9). P.

cf. I 378. Ξ 25. Π 776. μ 27. 85.

13. ἢ οἱ πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἴσω δόρπον ἐζόσμει.

Fuit diplex periestigmene quod Zenodotus hunc versum expunxit v. HP: ἀθετεῖ Ζηρόδοτος· ἤδη γὰρ εἶπε „δαῖε δέ οἱ πῦρ“ (7).

*) [ἢ διπλῆ] διὰ τὴν διαφορὰν τοῦ εἴσω πρὸς τὸ ἔνδον.

HP. cf. L. Ar. 134.

*) [ἢ διπλῆ] ὅτι δόρπον λέγει τὴν ἐσπερίνην τροφήν. δεῖ γὰρ νοεῖν, ὅτι ἐσπέρας εἰσιλήθην ἢ Ναυσικία HPT. cf. L. Ar. 127. α 124. β 20. δ 61. π 2.

15. πολλὴν ἠέρα γεῦε φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆι.

*) ὅτι τῷ Ὀδυσσεῖ περιέθιξε σότος, οὐ τοῖς Φαίαιξιν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς Ζηρόδοτος PQT. v. ad v. 41 et 140. Fortasse adnotavit etiam: ὅτι ἄερα τὴν σοτίαν καλεῖ. cf. schol. in E 14, P 644. 649. L. Ar. 102.

24. καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος.

†) Ἀρίσταρχος μὲν ἀντὶ τοῦ ταλαίπωρος, τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ξένος καὶ πόρωθεν πεπερακῶς, ἢ μακρόθεν ἀγριγμένος PV. cf. Apoll. l. h. 149, 1.

25. τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης.

*) ὅτι [ἀπίαν λέγει] τὴν πολὺ ἀφροσύνην γῆν, οὐ τὴν Πελοπόννησον, ὡς (οἴονται) οἱ νεώτεροι. EMPT. L. Ar. 227.

33. οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι] τὸ παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ. τὸ δὲ φιλέουσι μετὰ στοργῆς ξενίζουσι. BPT. cf. F. Ar. 2. δ 47. 322. σ 8. L. Ar. 147. δ 29.

36. τῶν νέες ὠκειῖται ὡς εἰ πτερόν ἢ ἐ νόημα.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι] ἐντεῦθεν τὸ παροιμιώδες „διέπειτο δ' ὅστε νόημα“ BET [ἔξ τε τούτων καὶ τῶν κατὰ τὴν Ἰλιάδα „ὡς δ' ἔτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος“ (O 80) συγχεῖται, οὐκ ὂν παρ' οὐδενὶ ποιητῆ]. cf. Ar. ad O 80.

40. ἐρχόμενον κατὰ ἄστν διὰ σφέας.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι] ἀντὶ τοῦ δι' αὐτῶν PV. cf. F. Ar. 21.

41. ἴ δ' αὖ οἱ ἀχλὺν κατέχευε.

*) [ἴ διπλῆ περιεστιγμένη ὅτι] Ζηνόδοτος ἴ σφισιν ἀχλὺν γράφει, οὐκ εἶ. ἐν γὰρ τοῖς ἐξῆς (143) φησιν „καὶ τότε δι' ὃ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θεόγατος αἴρ“ . HP. cf. v. 15.

47. τοῖσι δὲ μύθων ἴρχε.

*) ὅτι δύο ὄντων „τοῖσι“ εἶπε· καὶ περισσὸς ὁ δέ P. cf. ε 202. P 628. Φ 287.

49. δῖ' εἰς δὲ διοστρεφείας βασιλῆας.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι] βασιλεῖς [καὶ] τοῖς κατὰ μέρος ἄρχοντάς φησιν. BPQT. cf. L. Ar. 115.

59. not. 1.

65. νέμφων ἐν μεγάρῳ.

not. 1. 59. ὑπερθύμοισι Γηγάντεσσιν.

ὡς ἔθνος τινὸς τῶν γιγάντων μέμνηται γενναῖον καὶ ὑπερηφάνον. τὰ δὲ παρὰ τοῖς νεωτέροις οὐκ οἶδεν, οὐδ' ὡς ἦσαν ἐκτραπέλοι τινας καὶ οὐνόποδες, οἷους αὐτοὺς ἀναζωγραφοῦσιν, οὔτε ὡς Φλέγραν ὤκησαν, οὔτε ὅτι θεοὶς ἐμαχέσαντο PQ. Fluxit fortasse ex Ar.

Notatum fuit vocabulum *νύμφων ἄπαξ εἰρημένον* nostro loco et *Ψ 223*. cf. schol. BEPQT quod errat contendens, non legi nisi in hoc Odysseae versu vocabulum.

79—80. *πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, λίπε δὲ Σχερίην ἐρα-
τεινήν,*

ἴκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην.

*) *ὅτι ἐνιζῶς τὰς Ἀθήνας* H. cf. *γ 287. A ad B 498.*

In HP praeterea legitur: *ἐποπιεύεται ὁ τόπος, ὡς καὶ Χαΐρις φησιν ἐν Λιορθωτικοῖς*, quod ex Didymo manasse videtur, qui citat hunc grammaticum ad *B 865. Z 71. I 605*. An suspectus fuit locus, quod Minerva non rediit in Olympum ut *ζ 42?*

103. *πεντήκοντα δὲ οἱ δμῶαί*

αἱ μὲν ἀλετρεύουσι, αἱ δὲ ἴστους ἕφῳσι.

Ex schol. PQ sequitur, ut fuerit Ar. diplo *πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι ἀντὶ τοῦ δμῶων αἱ μὲν . . αἱ δέ.* cf. F. Ar. p. 19.

104. *ἀλετρεῖουσιν.*

*) [*ὅτι ἤλλαται ὁ χρόνος ἀλετρεύουσιν ἀντὶ τοῦ ἠλέτρεον.* HP. cf. F. Ar. 4. K 364 ubi noster locus sic explanatur.

107. *καιροσέων δ' ὀθονέων.*

*) *ὅτι καὶ ἐπὶ ἐρίων ὀθόνα λέγεται (cod. λέγονται) ΒΗΜΡΤ.*

122. *ἄλωγ.*

†) *ἄλωγ ἤν ἰ ἀμπελόφυτος γῆ. ἐρῶζῶται δέ, πεφύτευται. B. Alibi ἰ δένδροφόρος γῆ. cf. Φ 36. ζ 293.*

126. *ἕτεραι δ' ἐποπερζάζουσιν.*

*) [*ἰ διπλῆ*] *πρὸς τὸ ἕτερον, ὅτι ἐπὶ δύο. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου ἄλλας (125) P. cf. I 313. Π 93.*

132. *τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα*

*) [*ἰ διπλῆ ὅτι κατὰ τοῦ οὐδετέρου τὸ πλεθυντικόν*] *τοῖα (cod. τόσα) ἔσαν, ὡς „σιάρτα λέλυνται“ (B 135) H.*

Observatum est, quod neutrum plurale cum verbo plurali coniunctum est. cf. F. Ar. 15.

137. σπένδοντας δεπάεσσιν ἐυσκόπῳ ἀργειφόντῃ;
 ᾧ πρυμάτῳ σπένδεσον, ὅτε μνησαίατο κοίτου.

*) ἰ διπλῆ πρὸς τὸ ἔθος. καὶ ὅτι κοίτου ἀρσενικῶς φησι.
 P. cf. γ 334.

139. βῆ διὰ δῶμα.

*) [ἰ διπλῆ ὅτι ἀντὶ τοῦ] διὰ τοῦ δώματος P. cf. F. Ar.
 21 et ad γ. 40.

140. πολλὴν ἰέρ' ἔχων, ἦν οἱ περιέχεεν Ἀθήνη.

*) ὅτι τῷ Ὀδυσσεὶ περιέχεεν, οὐ τοῖς Φαίαιξιν, ὡς Ζηγρό-
 δοτος. HP. cf. γ. 41. 15.

153. ἔξετ' ἐπ' ἐσχάρῃ.

*) [ἰ διπλῆ ὅτι] ἀντὶ τοῦ παρ' ἐσχάρῃ. PT. cf. ζ 305. 52.
 155. v. not. 2.

159. Ἀλλίον, οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικεν.

*) [ἰ διπλῆ ὅτι τὸ οὐ κάλλιον] ἀντὶ τοῦ οὐ καλόν. PQ.
 cf. F. Ar. 30. γ 125. 362. Eust. 1575, 64.

174. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.

*) ἀθειεῖται τὸ ἔπος ὡς ἀσίμῳ τῇ τοῦ Ὀμήρου συν-
 ἰθεία. οὐ γὰρ ποιεῖ τὰς τραπέζας ἀγαιουμένης παρόντων
 τῶν δαιτυμόνων, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν. HPQT.

cf. schol. in V ad Ω 476 et Ar. ad J 262 ubi ἰ διπλῆ
 ὅτι διὰ παντὸς αἱ τράπεζαι παρέζαιτο. Phaeaces nondum cubi-

not. 2. 155. ἰ ῥως Ἐχένηος.

ὁ ποιητὴς πλάττει τοῦτο τὸ ὄνομα· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔχειν τὴν νῆα
 ἐκάλεσε τοῦτον Ἐχένηον E. Fluxit fortasse ex Ar. cf. β² 86. γ 425. δ 630.
 Eust. 1575, 61: ὅτι τὰ πλείω τῶν Φαιακικῶν ὀνομάτων ραυτικά ἐξ τε
 νεῶν καὶ θαλάσσης ἐληλυμένα.

tum iverunt, itaque Laodamas, cuius sellam Ulixes occupavit, mensam habet.

196. πρὶν γε τὸν ἦς γαίης ἐπιβήμεναι.

†) ἀντὶ τοῦ πρὶν αὐτόν. ὡς περὶ ἐτέρον λέγει P.

197. not. 3.

217. ἢ τ' ἐκέλευσε ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη.

*) [ἢ διελθῆ περιεστιγμένη ὅτι] Ζηρόδοτος εἰοῦ (cod. male εἰο) γράφει ἀντὶ τοῦ ξαντῆς. [τοῦτο δὲ σίναρθρον καὶ οὐχ ἀρμόζον τῷ λόγῳ]. HP.

cf. B 239. Y 261. Ω 293.

222. ἔμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι.

*) ὅτι ἀπαρέμγατον ἀντὶ προστακτικοῦ, ὅπερ ἀγνοῶν Ζηρόδοτος γράφει ὀτρύνεσθε HP. cf. Γ 45S.

23S. τίς πρόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;

*) ὅτι πρὸς τὸ τελευταῖον ἀποκρίνεται μόνον „τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν. P.

250. ἀργῆτι κεραινεῖ || Ζεὺς ἔλσας

γράφεται ἔλσας P.

Hanc Zenodoti lectionem fuisse et ab Ar. vituperatam esse apparet ex schol. ad ε 132. cf. L. Ar. 65.

251—25S. ἔνθα ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἔσθλοὶ
ἔταιροι,

αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἐλῶν νεὸς ἀμνητελίσεως
ἐννημαρ φερόμεην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
νησον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψά

not. 3. 197. πείσεται ἄσσα οἱ αἴσα κατὰ κλωθές τε.

γενικὸν ἔστι τὸ αἴσα, εἴτα εἰδικὸν τὸ κλωθές, ὡς „ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῶα ἢ καὶ ὀνειροπόλον“ (A 62). τὸ μὲν γὰρ γενικόν, τὰ δὲ εἰδικά. BPQT. cf. A 62 ubi sic interpretatus est Aristarchus, et fortasse etiam hoc ex adnotatione eius manavit.

ναίει ἐὺπλόζαμος, δεινὴ θεός, ἣ με λαβοῦσα
ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἣ δὲ ἔφρασκεν
θῆσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήρων ἥματα πάντα.
ἀλλ' ἐμὸν οὐ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.

ἀθετοῦνται στίχοι ἧ'. ὕστερον γὰρ ταῦτα λέγεται· εἰ δὲ
προερίητο, οὐκ ἂν ἐπαλλλόγει. HP. cf. L. Ar. 438.

In M. obeli appiicti sunt. Ad v. 251 ἀπέφθειθεν legitur in
HP. ὡς κόσμηθεν, quod est lectio Aristarchi, cf. Ariston. ad
II 354: ὅτι οὕτως δεῖ γράφειν διέτμαγεν ὡς κόσμηθεν, ἴν' ἧ
διετμάγησαν παθητικῶς. τὸ γὰρ διέτμαγον ἐνεργητικὸν ἔστιν.
cf. etiam schol. ad II 507.

289. δὴ σέ τ' ἦ ἔλιος.

†) Ἀρίσταρχος γράφει δείλετο, ὃ ἔστιν εἰς δείλην ἐκλίμετο.
πρὸ δυσημῶν γάρ, γησι, συνένυχε τῇ Ναυσικάῃ Ὀδυσσεύς HP.
cf. Eust. 1550. 17.

293. ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο.

†) οὕτως Ὀμηρικὸν τὸ τῆς ἐρημείας. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἔλ-
ποιο H. cf. F. Ar. S.

301. ἦ γεν ἐς ἡμέτερον.

†) οὕτως ἡμέτερον. Ἀπτικὸν δὲ τὸ σχῆμα ὡς ἐς διδα-
σχάλου HP.

Fluxisse videtur ex Didymo et Aristonico cf. ad β 55.

311—316. αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ
Ἄπολλον,

τοῖος ἐὼν, οἷός ἐσσι, τά τε φρονέων, ἅ τ' ἐγὼ περ,
παῖδα τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι
αἶθι μένων· οἶκον δέ κ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην,
εἴ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
Φαίηκων. μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.

†) τοὺς ἔξ Ἀρίσταρχος διστάζει Ὀμήρου εἶναι. εἰ δὲ καὶ
Ὀμηρικοὶ (h. e. etiamsi nihil continent quod a consuetudine
sermonis et antiquitatis Homericae abhorreat L. Ar. 339) εἰκό-

τως αὐτοὺς περιαιρεθῆναι φησι. πῶς γὰρ ἀγνοῶν τὸν ἄνδρα μνηστεύεται αὐτῷ τὴν θυγατέρα καὶ οὐ προτρεπόμενος, ἀλλὰ λιπαρῶν; P.

321. εἴ περ καὶ μάλα πολλὸν ἐκαστέρω ἐστ' Εὐβοίης
 †) ἐκτετόπισται τὰ τῆς πλάνης. τῆς γὰρ Σχερίας πόρῳ
 φησὶ τὴν Εὐβοίαν. ἴδιον τοῦτο τῶν ἀπείρων τῆς Ἑλλάδος. P.
 cf. L. Ar. 244. d 556 et locos ibi collatos.

Θ.

4. τοῖσιν δ' ἵγμεμόνευε.

*) [ἵ διπλῆ ὅτι] τὸ τοῖσιν ἀντὶ γενικῆς H. cf. F. Ar. p. 22.

11. δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἱγήτορες.

*) [ἵ διπλῆ ὅτι] ἰδίως ἐξενήνοχε. το γὰρ δεῦτε πληθυντικῶς γήσας τὸ ἄγε ἐνικῶς εἶπε. E. cf. γ 475.

12. ὄφρα ξείνοιο πύθισθε.

*) [ἵ διπλῆ ὅτι] ἐλλείπει ἵ περι, ἵνα ἡ περι τοῦ ξείνου T. cf. F. Ar. p. 26.

16. ἀγοραί τε καὶ ἔδραι.

*) [ἵ διπλῆ ὅτι] ἀντὶ ἐνικῶ τοῦ ἀγορά· προεῖπε γοῦν εἰς ἀγορῆν ἵεναι (5) καὶ ..ἐνθάδε τέ σφ' ἀγορῆ καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμγίς“ (ζ 266). H. cf. γ 287 et exempla ibidem.

17. θρήσαντο ἰδόντες.

*) [ἵ διπλῆ ὅτι] σαφῶς νῦν τὸ ἐθρήσαντο ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασαν· ἐπιμέρει γοῦν ἰδόντες. Q.

22. δεινός τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
πολλούς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.

Nota fuit de Zenodoti athetesi versuum 22—23, qui in eo offendit, quod Ulixes unum modo certamen disci apud Phaeaces inierit, non multa. Crates ἀέθλους mire intelligit τοὺς κατὰ Ἰθάκην πόρους cf. schol. in HQV. πληθυντικῶς εἶπε τὸν τοῦ δίσκου ἀθλον· Κράτης δὲ τοὺς κατὰ Ἰθάκην ἵχουσε πόρους

QV. ἀθετεῖ Ζηρόδοτος· οὐ γὰρ πολλοὺς ἐτέλεσεν ἐν Φαιακίᾳ, ἀλλ' ἐδίσκευσε μόνον (186) HQ. cf. Eust. ad h. v. Duentzer p. 91.

29. ἢ ἐπὶ πρὸς ἠοίων ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων.

†) οὐ προσέθηκεν ἄρκτον καὶ μεσημβρίαν (ut Crates vult cf. ad β 1) ὅτι ἀπλούστερον οἱ ἀρχαῖοι διήρουν τὸν κόσμον, εἰς τε ἀνατολὴν καὶ δύσιν T.

Fluxit ex Ar. qui ad M 239 posuit diplom, ὅτι δύο διαστάσεις οἶδεν Ὅμηρος κοσμικὰς ἀνατολὴν καὶ δύσιν. cf. L. A. 174.

38. Θοῖν ἀλεγύνετε δαίτα.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ Θοῖν] ἀντὶ τοῦ Θουῶς, ὡς „λύσεν ἀγορὴν αἰψήρην“ (β 257) HQ. [καὶ ὅτι] ἐκ τοῦ περὶ αὐτῶν εἰς τὸν πρὸς αὐτοὺς λόγον μετέλθεν H.

cf. β 257. F. Ar. 30 et 16.

47. κῆρυξ δὲ μετ' ὄχετο θεῖον αἰοιδόν.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] ἢ μετὰ ἀντὶ τῆς ἐπί· ὄχετο ἐπὶ τὸν θεῖον αἰοιδόν Q. cf. A 222. ζ 222.

75. νεῖκος Ὀδυσσεῆος καὶ Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος.

De Ar. adnotatione ad contentionem Ulixem inter et Achillem exortam cf. I 347. L. Ar. 176.

81—82. χρήσομενος· τότε γὰρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχῆ

Τρωσί τε καὶ Λαλαοῖσι Λιὸς μεγάλου διὰ βουλᾶς.

†) ἐν ἐνίαις τῶν ἐκδόσεων οὐκ ἐφέροντο. διὸ ἀθετοῦνται H.

Verba composita esse videntur ex Didymo et Aristonico. cf. Nitzsch, Anmerkungen zur Odyssee II, 178.

122. ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι ἐλ|λείπει ἢ διὰ, [ἴν' ἢ διὰ πεδίου] Q. cf. F. Ar. 26.

142. αὐτὸς νῦν προζάλεσαι ἰὼν καὶ πέφραδε μῦθον.

Hunc versum Ar. non legit cf. H: οὔτε Ἀρίσταρχος οὔτε Ἀριστοφάνης οὔτε Ζηρόδοτος ἐπίσταται τοῦτον τὸν στίχον.

153. Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε;

†) ἀπὸ ἐνιστοῦ εἰς πλῆθυντικὸν μετέβη E. Ad tales numerorum permutationes Ar. attendere solebat. cf. F. Ar. p. 15 sq.

154. κίθρα μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἢ περ' ἄεθλοι.

*) [ἴ διπλῆ ὄτι] περιττὸς ὁ καὶ H. cf. F. Ar. 34. cf. α 33. κ 471. λ 452. ρ 216.

163. φόρτον τε μνήμων.

†) τοῦτο τινες σημειοῦνται πρὸς τὸ ἀγνοεῖν γράμματα τοὺς ἴσως· τῇ γὰρ μνήμῃ φασὶ τὰ ἐγκείμενα κατέχειν διὰ τὸ ἀπείρως ἔχειν γραμμάτων. ὅθεν καὶ τοὺς Φοίνικας ἐμπόρους ὑπὸ τῆς χρείας αὐτῆς ἐπὶ τὴν τῶν γραμμάτων εὐρεσιν ἐλθεῖν EQ. cf. L. Ar. 95.

186. ἴ ῥα.

Certe adnotatum fuit, vocabulum ἴ poni tantum post orationem peractam, vid. schol. in E. quod legitur etiam ad E 533 et Porphyrii est, qui idem docuit atque Aristarchus, sed plures exquirunt vocabulorum ἴ et φῖ differentias. cf. L. Ar. 95. F. Ar. A 525. Y 114.

186. cf. not. 1.

189. τὸν ῥα περιστρέψας ἴκε.

*) [ἴ διπλῆ] ὅτι ὁ δίσκος ἐκ μέσων σχοῖνον εἶχεν EV.

192. λαὸς ἐπὶ δὲ πῆξ, ὁ δ' ἐπέρπιτατο σήματα πάντων.

Fuit asteriscus cf. ad Ψ S43, nostro loco εὐλόγως ἔστιν „ἐπέρβαλε σήματα πάντων“, πλείονες γὰρ δισκεύουσιν.

214. πάντα γὰρ σὺ καχὸς εἶμι μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι
ἄεθλοι

†) σημειωτέον, ὅτι τῇ ἄθλα σὺδετέρῳ ἀρσενικὸν ἐπήγαγε τὸ ὅσσοι HQ. cf. δ 240.

not. 1. 186. καὶ ἀντὶ φάσει ἀναίξας λάβε δίσκον. σὺν τῇ ἱματίῳ, ὡς εἶχεν V. σὺν ἀντὶ τῷ φάσει B. Fortasse Ar. adnotavit, praepositionem σὺν omissam esse. cf. F. Ar. p. 25.

223. ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] ἀντὶ τοῦ οὐ δυνήσομαι, ὡς τὸ „οὐδ' ἐθελε προορέει“ (Φ 366). QT. cf. Φ 366. γ 121. L. Ar. 148.

221. οὐδ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆι.

†) ἢ Οἰχαλία πόλις Θεσσαλίας QV.

Ex Ar. fluxit, qui ad B 596 et 730 adnotavit, Eurytum regem esse Oechaliae, quae Thessaliae sit, non Euboeae ut apud recentiores. cf. L. Ar. 184.

246. οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμέν.

Fuit diplo contra chorizontes, ὅτι προτάσσει τὴν πυγμαῖον ὡς καὶ ἐν Ἡλιάδι „οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσει οὐδὲ παλαίσεις“. cf. ad Ψ 621.

251. ἀλλ' ἄγε, Φαίζων βητάρομοιες ὅσοι ἄριστοι, παίσαστε . .

Fuit diplo periestigmene propter Zenodoti lectionem παίσαστον pro παίσαστε, cf. in IIQ. Ζηρόδοτος παίσαστον εἶπεν, οὐ κακῶς. Aut delendum est οὐ, aut κακῶς in καλῶς mutandum est, ut sit ὁ καλῶς. Nam persaepe ob dualem cum plurali confusum Zenodotus vituperatur, cf. exempla a Friedlaendero collata Ar. p. 15. Nitzsch l. c. p. 204.

258. αἰσπνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστην.

†) οἱ μὲν τὸ πάντες κατὰ παρολίην φασὶ κείσθαι. ὡς καὶ ἀλλαγῶ τὸ „δέκα πάντα τέλειαν“ (T 247) καὶ τὸ „οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστην“ (H 161) E.

Sic interpretatus est Ar. cf. ad v. c. H 161. Σ 373. Ω 232. ε 244.

260. λείψαν δὲ χορόν.

†) τὸ χορόν, ἐν ᾧ ἐμέλλον ὀρχεῖσθαι. χορόν ἐκάλειεν BE. cf. ad Σ 590, ubi adiungitur: οὐ τὸ σύστημα τῶν χορευόντων.

264. πέπλιγον.

Ar. de hac forma observationem v. apud Eust. 1596, 6: Ἐριστόνιος οὐ Σικελικὰ (sic enim Eust. esse vult et Ἰώνων) ταῦτα, ἀλλὰ ἀναδιπλώσεις Ἰαζὰς βούλεται εἶναι κατὰ τὸ κερ-

κάμω καὶ λελάβω. Fuit igitur Ar. diplo πρὸς τὸν ἀναδιπλασιασμόν. cf. δ 388.

Demodoci cantum de Martis cum Venere amoribus in offensionem veterum grammaticorum incurrisse constat ex schol. ad Arist. Pac. 778: *σημειοῦται ταῦτα δὲ Μόχθος* (i. e. Aprio, quem hoc cognomine appellatum esse prodidit Suidas) *πρὸς τοὺς ἀθετοῦντας τὴν ἐν Ὀδυσσεΐᾳ Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν*. Scholiasta in HQT dicit: *ἀλλ' οὐχ Ὀμήρου τὸ ἔγκλημα*. Quo magis dolemus, quod quid Ar. haec de re statuerit nobis non servatum est. Hoc unum ex scholiis ad Iliadem extricamus, Aristarchum non haesitasse ut chorizontes, quod nostro loco Venus Vulcani uxor est, cf. ad *Φ* 416: *λέγειν δὲ δεῖ, ὅτι οὐχ οἱ αὐτοὶ χρόνοι ἴσαν τῆς συμβιώσεως*.

271. ἦλιος.

†) Ἐπαξ εἴρηται ἦλιος· ἦλιος γὰρ ἀεὶ ἤρῃσιν Ἰακῶς, τὸ ἦ εἰς ἦε. H.

274. βῆ ῥ' ἔμεν ἐς χαλκεῶνα.

*) [ἦ διπλῆ ὅτι] οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸν Ἡφαιστον ἐργαζόμενον ἦ ἐν Αἰπάρῃ τῆς Σικελίας τῶν Αἰολίδων νήσων, ἦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀλλ' ἐν Ὀλύμπῳ· καὶ γὰρ καὶ τὴν ἀσπιδοποιεῖαν ἐκεῖ λέγει γεγενῆσθαι. Q.

cf. Σ 369. L. Ar. 185.

277. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμῖσιν.

†) τοῖς κλινοποδίοις· ἐρμῖς δὲ τῆς κλήρης ποῦς BQV. Sic Ar. cf. Apoll. l. h. 77, 5: *ὁ δὲ Ἀρίσταρχός ἤρῃσιν, ἐρμῖνας ἐκάλουν τοὺς πόδας τῶν κλινῶν, οἷτοι δὲ ἴσαν σφαιροειδεῖς τῆ κατασκευῇ· τῶν Ἐπαξ εἰρημένων*.

283. εἴσατ' ἔμεν.

†) ὥρμησεν ἀπίεσαι Q. L. Ar. 145. ε 281.

289. ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔζεθ' . .

†) ἀντὶ τοῦ ἀορίστου· τὸ γὰρ ἐρχομένη (corr. Friedlaender, codd. ἐχόμενον) ἐνεστώτος καὶ παρατατικού P. cf. F. Ar. 4. ι 297.

294. οἴχεται ἐς Αἴγιον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.

†) Σίντιες ἐκαλοῦντο οἱ Αἴγιοι ΕQ. Sic Ar. cf. Apoll. l. h. 141, 25. L. Ar. 234.

309. De Ar. interpretatione vocabuli ἀίδιλος cf. ad χ 165.

312. ἀλλὰ τοκίη δύω.

†) Ἡσιόδος ἐκ μόνης τῆς Ἥρας γενέσθαι τὸν Ἡραϊστον. κακείνο δ' ἱκανὸν „τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν Ἡραϊστος“ (Ξ 33S). T. sc. ut Hesiodus refutetur, nam Jovis et Junonis filius est apud Homerum cf. ad Ξ 335 ubi noster locus citatur. L. Ar. 185.

363. ἦ δ' ἄρα Κέκροον ἱκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
ἐς Πάρον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος.

†) πόλις Κέκροον· ἀπὸ γενικοῦ εἰς τὸ εἰδικόν· ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ, ἔνθα γάρ οἱ Η. Similis locus, quem Eust. 1600, 50 citat ad nostrum versum, est Θ 47: Ἴδην δ' ἱκανε Γάργαρον, ad quem v. Ar. cf. η 197. ι 39. 184. De commutatione vocabulorum δέ et γάρ F. Ar. 35, β 6 et locus ibid. collatos. Quod habet T ad v. 364: καὶ δύο γενέσεις Χαρίτων est Aristarcheum. cf. L. Ar. 180.

383. ἦ μὲν ἀπειλήσας . .

†) ἐπηγγείλω· „οὐδ' ἰπείλησεν ἄρατι“ (Ψ 863) H. Frustrula sunt Ar. notae, qui ad locum citatum ἰπείλησεν ἀντὶ τοῦ ἠῦξαιτο esse dicit. cf. I 652. Eust. pro ἐκαυχῆσω.

390. δώδεκα γὰρ βασιλῆες ἀριπρεπέες κατὰ δῆμον·

Ex Ar. ad Y 84 apparet, hic diplomam fuisse, ὅτι βασιλεῖς καὶ τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας λέγει. cf. L. Ar. 115. α 72. η 49. ξ 336.

452. Φερμάλοετρ', ἐπεὶ οὐ τι κομιζόμενός γε θάμιζεν,
ἐπεὶ δὲ λίπε δῶμα Καλυψοῦς.

not. 333—342. ἐν ἐπίοις ἀντιγράφοις οἱ δέκα στίχοι οὐ γέρονται διὰ τὸ ἀσπέπειον ἐμφαίνειν. νεωτερικὸν γὰρ τὸ γρόνημα Η.

In Vind. 56: ἐν ἐπίοις ἀθετοῦνται, cf. la Roche p. 169. Preller in adnot. apud Dindorfium p. 386. Nitzsch ad v. 262 seq.

De dipla ab Ar. adjecta propter *ἐπεὶ* vocabuli significatio-
nem, non tantum quod, sed etiam postquam cf. ad α 2.

477. *ζῆρον ξ, τῆ δὴ, τοῦτο πόρε ζρέας.*

†) *τὸ τῆ ἔλημα προστακτικόν ἐστὶ παρὰ ποιηταῖς ἐξημέ-
ρον χρόνον ἐρεσιῶτος καὶ παρατακτικῶ BQ. Est ἀντὶ τοῦ
λάβε cf. ad ι 347. Ξ 219.*

483. *ἴρω Ἰημοδόζω.*

Fuit diiple, *ὅτι δισπλλάζως καὶ ἐν Ἰλιάδι ἴρω cf. ad H 453,*
ubi etiam noster locus notatur.

507. *ἴ ἐ διαπλήξαι ζοῖλον δόρον ρηλέι χαλκῶ.*

†) *Ἀρίσταρχος διαπλήξαι, ὡς ἀλλαγῶ „τὰς μὲν ἔπειτα
διαπλήσσοντες Ἀχαιοί“ (Ψ 120). Eust. 160S, 16. διατιμῆξαι, quod
habent ACDEFGHIKLM PQSV, Zenodoto videtur deberi, cf.
schol. Σ 34.*

529. *εἴρωρον εἰσανάγουσι.*

Notatum fuit vocabulum *εἴρωρον ἄλαξ ἐξημέρον cf. in ET.*
Apoll. l. h. 64, 13.

546. *ἀντὶ κασιγνήτου ξείνος.*

Fuit diiple *ὅτι τὸ ἀντὶ κασιγνήτου ἀντὶ τοῦ ἴσος κασιγνήτω*
cf. ad Φ 75, ubi noster versus sic explanatur ab Ar. L. Ar. 114.

557. *οὐ γὰρ Φαιήεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν.*

†) *τοῦτο γαρὲν ὅτι ἐκτετόπισται ἰ πλάνη. διὸ μὴ χορή-
ξιν τὰς ταῦς τῶν κυβερνητῶν, ἀλλ' αὐτὰς τὸν πλοῦν ἐπί-
στασθαι T.*

cf. ad δ 556 et locos ibid. collatos.

564—71. *ἀλλὰ τόδ' ὡς ποτε πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος*

ἄκουσα

*Ναυσιδόου, ὅς ἔφασκε Ἡοσειδάων' ἀγάσασθαι
ἱμῖν, οὔνεκα πομπῶν ἀπίμονές εἰμεν ἀπάντων.
ἦ ποτὲ Φαιήων ἀνδρῶν εὐεργέα ρῆα
ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἱεροειδέι πόντω
ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἱμῖν ὄρος πόλει ἀμφιζαλύψειν
ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δὲ κεν θεὸς ἤ τελέσειεν.*

*) ἀθείουονται· οἰκειότερον γὰρ ἐν τοῖς ἐξῆς, (ν 172 seq.) ὅταν ἴδωσι τὴν ναῦν ἀπολελιθωμένην ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος [ὥστε ἀναμιμνήσκονται inserendum esse putat Friedlaenderus in Fleckeisenii Annal. tom. LXXVII p. 5] ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ὥσπερ ὁ Κέκλωψ ὑπὸ τοῦ . . . ἀναμιμνήσκειται καὶ ἡ Κίρκη „ἢ σὺγ’ Ὀδυσσεὺς ἔσσι“ (α 330). καὶ ἐνταῦθα δὲ παλλογοῦνται (sc. οἱ στίχοι). εἰ δὲ ἔμαθε Ὀδυσσεὺς τὸν χρησμὸν, οὐκ ἂν αὐτοῖς ἐμίγησε τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἀλκίνοος ἔπεμψεν αὐτὸν ὑπερβολῇ φιλοξενίας T. cf. ad ν 173. Obelos cum asteriscis his versibus appictos fuisse — sunt in M. cf. La Roche p. 179 — commemorat Eust. 1610, 46 et 1737, 59 easdem fere causas afferens.

565. ὅς ἔφρασε Ποσειδάων’ ἀγάσασθαι ἢ ἡμῖν.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ ἀγάσασθαι νῦν] ἀντὶ τοῦ φθονῆσαι B. cf. ν 173. L. Ar. 147.

581. ἢ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπέφθειτο.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] σαφῶς ἐκ τούτου δηλοῦται ὅτι πηὸς [ὁ] (οὐ cod.) κατ’ ἐπιγαμίαν (cod. ἐπωνυμίαν, sed correxi secutus Apoll. l. h. 131, 22) οἰκεῖος (ἢ) [οὐχ ὁ] φίλος ἢ (corr. Friedlaenderus in Fleckeisenii annal. l. c. pro cod. ἀλλ’) ἑταῖρος, ὡς οἱ πολλοὶ τῶν γλωσσογράφων· ἐπιφέρει γοῦν ἀντιδιαστέλλων (584) „ἢ πού τις καὶ ἑταῖρος ἀνίρ“ ὀρισμὸν ποιῶν. T. cf. Eust. ad h. v.

I.

5—8. cf. not. 1.

19. ὅς παῖσι δόλοισιν ἥ ἀνθρώποισι μέλω.

*) [ἡ διπλή ὅτι] παρεῖται ἡ διὰ καὶ ἡ δοτικὴ ἀντὶ αἰτιατικῆς κεῖται· διὰ δόλους γὰρ μέλω· ὁμοίον ἐστὶ τῷ „σοὶ πάντες μαχόμεθα“ (E 875) τουτέστι διὰ σέ BHQ.

cf. F. Ar. 25. E 875. τ 378.

21. καιετᾶω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος ἀντῆ.

†) σύνηθες αὐτῷ τὰ ὄρη χωρίζειν τῆς γῆς. προσῆπε γὰρ τὴν Ἰθάκην καὶ ἐπήγαγε περὶ τοῦ ὄρους H.

cf. ad O 193 ubi citatur hic versus, et notatus fuit propter Olympum montem cf. L. Ar. 166 „ne quis intelligat Olympum extra terram poni“.

24. Σάμνι.

*) [ἡ διπλή ὅτι] τὴν Σάμνιν ἐν ἄλλοις Σάμνον λέγει· „οἳ τε Ζάκνυθον ἔχον ἡδ' οἱ Σάμνον ἀμφενέμοντο“ (B 634) HQ.

cf. Ar. ad B 634. L. Ar. 233. α 246.

33—35. ἀλλ' ἐμὸν οὔ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν
ἔπειθον.

ὧς οὐδὲν γλύκιον ἦς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
γίγνεται, εἴ περ καὶ τις ἀπόπροθε πίονα οἶζον.

not. 1. Versus 5—8 obelis notati sunt in Q. et ex scholiis huius codicis apparet, nonnullos grammaticos hinc mollitiem Ulyssi criminatos esse. Fortasse hanc ob causam expuncti sunt. cf. Prellerum apud Dindorfium p. 404 not.

Versus 33—35 obelis notati in Q. — Sengebuschius l. c. p. 13 athetesisin a versu 29 ad versum 36 patuisse putat, ita ut versui 28 subiungatur v. 37. Itaque α 14—15 asteriscis notatos fuisse contendit. cf. Nitzsch l. c. III, 12. La Roche obelos ad v. 34—36 pertinere censet.

39. Ἰλιόθεν με φέρον ἄνεμος Κιζόνεσσι πέλασσεν
Ἰσμάροϋ.

†) ἡ μὲν χώρα Κιζονία — ἔστι δ' αὐτῆ τῆς Θράκης — ἡ δὲ πόλις Ἰσμαροῦ. τῷ γὰρ γενικῷ τὸ εἰδικὸν ἐπήγαγεν, ὡς τὸ „ἡ δ' ἄρα Κέπρον Ἰκαεν, εἰς Πάρον“ (9 262). πορθεῖ δὲ τοὺς Κιζονας, ὅτι συνεμάχησαν τοῖς Τρωσὶ (B 846). BQ. cf. ad 9 362.

42. δασσάμεϑ', ὡς μὴ τίς μοι ἀτεμβόμενος ζῖοι Ἰσης.

Versus 42 asteriscum habuit, οὐκ ὀρθῶς A 705 ubi v. Ar. La Roche asteriscum non notavit.

43. διεροῦ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας.

Quod habet schol. in PQV: οἱ δὲ τῷ ζῶντι Aristarcheum est. cf. ad ζ 201. L. Ar. 47. Sed Aristarchum in etymologia lapsum esse demonstrat Lehrsius, qui „fugaci-pede“ interpretatur, cuius interpretationis vestigium in eodem scholio est: οἱ δὲ διεροῦ τῷ ὀξεῖ καὶ ταχεῖ. cf. Curtius, Grundzüge der Etymologie p. 212.

48. οἱ σφιν γείτονας ἦσαν.

†) ἐπισημαίνονται ἐν Ἰλιάδι γείτονα μὴ ὠνομάσθαι, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα νῦν δὲ καὶ κεῖ (Dind. ex Eust. vult: ἐνταῦθα κείται καὶ) „ὡς οἱ μὲν δαίνοντο γείτονας ἡδὲ ἔται Μεγέλαον“ H. (δ 15) Etiam ε 489 γείτονας legitur.

59. Κιζονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι τὸ κλῖναν] ἀντὶ τοῦ κλιθῆναι ἰνάγασαν. T. cf. E 37.

62. ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι τὸ προτέρω] ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦμπροσθεν. καὶ ἐξῆς ὁμοίως „οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες ζῖον“ (64) H. cf. Ar. ad K 469. δ 36. ε 417. ω 475.

65. νηυσὶ δ' ἐπὼρσ' ἄνεμον Βορέην . . .
λαίλαπι θεσπεσίῃ.

*) [ἴ διπλῆ ἔτι] ἐλλείπει ἴ σὺν πρόθεσις. σὺν λαίλαπι T.
cf. F. Ar. 25. M 207.

69. not. 2.

80. περιγνάμπτοντα Μάλειαν.

*) [ἴ διπλῆ ἔτι] νῦν ἐντιῶς Μάλειαν, ἐτέρωθι δὲ πληθυντικῶς „ἀλλ' ὅτε δι' ἧα ἔμελλε Μαλειῶν ὄρος αἰπὺν ἵξεσθαι“ BEQ. cf. ad δ 514. γ 257.

106. Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐπερηιάλων ἀθεμίστων.

†) ἴ τῶν μεγαλοφῶν τῷ σώματι — τῶν δισημίμων γὰρ ἴ λέξις — (de quibus v. L. Ar. 146) ἀθεμίστων δὲ τῶν νόμοις μὴ χρωμένων (cf. Ar. ad II 357). γησὶ γὰρ „θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἴδ' ἀλόχων“ (114). εἰ γὰρ ἴν ἀθεμίστων ἀντὶ τοῦ ἀδίζων, πῶς λέγει „οὐ ἧα θεοῖσι πεποιθότες“; (107) εἰ δ' εἴπη τις. καὶ πῶς ὁ Πολύφημος γησιν „οὐ Κύκλωπες Λιὸς ἀλόχον ἀλέγουσι“, (275) σκοπεῖτω τὸ πρόσωπον, ἔτι Πολύφημον ἐστὶ τοῦ ὁμοφάγου καὶ Θηριώδους. καὶ Ἡσίοδος — Op. 277 — „ἰχθῆσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσι πετεινοῖς ἔσθαι ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίτι ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίτην“. ὥστε Πολύφημον μόνον λέγει ἐπερήφανον καὶ ἀδίζον, τοὺς δὲ λοιποὺς πάντας Κύκλωπας εὐσεβεῖς καὶ δικαίους καὶ πεποιθότας τοῖς θεοῖς, ὕθην καὶ ἀνῆξεν αὐτοῖς ἀντομάτως ἴ γῆ τοὺς καρπούς H.

Sic fere etiam alii codd. TV ex parte BQ ad v. 112 cf. praeterea ad v. 225, 275, 508. Hanc Ar. sententiam fuisse apparet ex Apoll. l. h. 12, 20 et 15S, 30. Eust. 1617, 20. Totus locus fuit τῶν προβλήματων v. Apoll. l. c.

112. τοῖσιν δ' οὐτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὐτε θεμιστεες

not. 2. 69. ὁρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
νέχια οὐδέποτε ἔξ Ὀλύμπου ἐρεῖ γεγονέναι ὁ ποιητής. H. cf. ε 294.
Fortasse pertinet ad discrimen inter Olympum et Uranum factum; hic est omnis regio, quae nubes excedit, inde ad nubes et terram venit nox, non ab monte in Macedonia sito Olympo.

†) ἀθεμίστους λέγει οὐχ ὡς ἀδίκους, ἀλλ' ὡς μὴ θεμίδους ἦτοι νόμου χρηζόντας εἰς εὐρεσιν τοῦ καλοῦ. ἦσαν γὰρ ἀγαθοί Q.

116. νῆσος ἔπειτα λάχεια.

Fuit diplex periestigmene propter Zenodoti lectionem, quam servavit HQ: Ζηρόδοτος τὴν βραχεῖαν, γράφων διὰ τοῦ ε, ἐλάχεια. cf. Eust. 1619, 31. Apoll. I. h. 107, 12. De ἐλάχεια vocabulo omnia incerta sunt praeter accentum, cf. L. qu. ep. p. 175. Dindorfius vulgatam lectionem Aristarcho probatam fuisse putat. cf. ad x 509.

144. ἀήρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελίγη.

†) ἀορασία ἢ ἀχλύς H. Certe diplex fuit ὅτι ἀέρα τὴν σκοτίαν καλεῖ. cf. P 644. 649. Apoll. I. h. 12, 10. Herod. ad T 87.

154. ὄρσαν δὲ νύμφαι || ἀλγας ἀρεσκόρους ἵνα δειπνήσειαν ἔταῖροι.

†) ὁμοίον ἐστι τῷ „οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε“ (X 329) τὰ γὰρ συμβεβηκότα ὡς αἴτια λαμβάνει H. cf. Ar. ad X 329, quem versum expunxit.

167 cf. not. 3.

177. ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην.

†) ἰδίως εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τὴν ναῦν ἔβην H.

Sic in praepositione ἐπὶ ad E 249. 700. genetivus pro accusativo Ἀντικῶς notatus est. cf. Eust. 1621, 13.

184. μῆλ', οἷός τε καὶ αἴγες.

*) [ἢ διελθῆ ὅτι] προτάξας τὸ γένος ἐπίγεγε τὸ εἶδος V.

Ad K 455 enim adnotavit, ὅτι μῆλα οἱ νεώτεροι πάντα τὰ τετράποδα, Ὅμηρος δὲ αἴγας καὶ οἴας. Et ex nostro loco hanc interpretationem fecit Ar. cf. ad Z 43.

not. 3. 167. καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἰῶν τε καὶ αἰγῶν σπονδεῖος ὅλος ὁ στίχος E.

Hoc qui scripsit τε post οἰῶν omittere debebat. Tales versus ex meris spondeis compositos notare solebat Ar. cf. o 334. φ 15. χ 175. 192. A 130. An Ar. fuit haec lectio?

198. (Vinum) ὅν μοι ἔδωκε Μάρων ἥ ἱερὸς Ἀπόλλωνος.

†) ταῦτα σημειοῦνται πινεὶς πρὸς τὸ μὴ παραδιδόναι Ὀμηρον Διόνυσον οἶνον εὐρέτην, τὸν δὲ Μάρωνα οὐ Διονύσου, ἀλλ' Ἀπόλλωνος ἱερέα, δι' ὅλης τῆς ποιήσεως οἶνου μυημονεῖων· ἢ δ' ἀπότασις πρὸς Ἡσίοδον λέγοντα τὸν Μάρωνα εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου ΗQ.

cf. L. Ar. 152, ubi monet, scholii testimonium nec integrum fortasse esse et an Aristonici sit non carere dubio. Nitzsch III, 42.

222. χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι.

Etym. M. 377, 38: ἔρσαι αἶ ἐν ἔαρι γεννηθεῖσαι ἢ αἶ ἀπαλαὶ καὶ τελείως νέαι, μεταφορικῶς ὡς Ἀριστόνικος ἐν σημείοις. Similia habent Q. ad v. 221 et V. Eust. 1625, 30.

225. †) ἐκ τοῦτων ἢ δικαιοσύνη τῶν Κεκλώπων δῆλι, ἐκ τοῦ ἀμελῶς εὐρεθῆναι τὸ σπῆλαιον πλῆρες ὄν τρωῶν τε καὶ θρημιάτων. ἦδει γὰρ ὁ Κεκλώψ ὅτι οὐδεὶς ἐφαιρήσεται τῶν ἐπιχωρίων T. cf. ad v. 106.

231. ἔνθα δὲ πῦρ ζήαντες ἐθύσαμεν ἢ δὲ καὶ αὐτοὶ τρωῶν αἰνύμενοι φάγομεν.

†) ἐθύσαμεν ἀπὸ τῶν τρωῶν. παλαιὸν γὰρ ἔθος τὸ τῶν ἀπαρχῶν θύειν. „ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς“. H.

Ad I 219 Ar. adnotavit, verbum θύειν nusquam apud Homerum dici de immolanda hostia sed de offerendis ἀπαρχαί, et θυηλάς esse ἀπαρχάς cf. L. Ar. S2. Hoc certe ad nostrum etiam versum observatum fuit contra Philoxenum, qui falso accepit τὸ „ἔνθα δὲ πῦρ ζήαντες ἐθύσαμεν“ παρὰ τῆ ποιητῆ εἴρησθαι ἐπὶ τῶν ἀρῶν.

243. τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν.

Ex Eust. 1626, 54: ὅτι τὴν τοῦ σπῆλαιον εἴσοδον ἦτοι τὸ περὶ αὐτὴν διάστημα θύραν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα λέγει, καθάπου καὶ ἐν Ἰλιάδι πύλας τὸν τόπον περὶ ὃν αἶ πύλαι, quod L. Ar. 156 Aristarcho attribuit cf. ad v 370.

250. πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα.

†) πονηθεὶς τὰ αὐτοῦ ἔργα, ὅ ἐστι περιγενόμενος. τοῦτο

γὰρ ὁ πόνος παρὰ τῷ ποιητῇ T. cf. L. Ar. 73. schol. E ad v. 247: ἐνήργησεν. β 334. δ 624.

252—255. ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρά
κέλευθα;

ἦ τι κατὰ προῆξιν, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε
οἷά τε ληιστῆρες ὑπὲρ ἄλλα, τοί τ' ἀλόωνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες;

Versibus appietti fuerunt asterisei, cf. ad γ 71. Aristophanes obelos cum asteriscis adposuit. cf. Eust. 1627, 33 qui de asteriscorum significatione et forma hoc loco diserte exponit.

261. ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα || ἦλθομεν.

†) ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ· τὰ γὰρ δύο ἐν σημαίνουσιν Q. cf. γ 317.

266. ἡμεῖς δ' αὖτε κίχανόμενοι τὰ σὰ γούνα
ἰκόμεθ', εἴ . .

†) ἰκέται ἐσμὲν παρὰ τὰ σὰ γούνατα παραγενόμενοι Q. cf. etiam T. γ 92. X 123.

275. οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν.

†) τὸ ἴδιον ἀμάρτημα ἑαυτοῦ ὁ Πολύφημος κοινὸν ποιεῖται· ὅτι γὰρ οἱ ἄλλοι Κύκλωπες οὐκ ἦσαν ἄθεοι, φησὶ „ροῦσον δ' οὐπὼς ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλεύσθαι“ (411) HQ. Idem in V. cf. ad v. 106.

297. ἐμπλήσατο νηδύν

ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων.

†) εἰς ἔμψασιν τοῖς παρατατικοῖς κέχρηται ἀδιαλείπτως ἐσθίοντος καὶ πίνοντος· καὶ τὸ „ἀνδρόμεα“ μείζον τοῦ ἀνθρώπεια. καὶ τὸ „κεῖτο“ ἐμφαντικῶς. οὐ γὰρ ἂν ἐκ προνοίας ἀνεκλίθη, ἀλλὰ κατηναγκασμένην ἀνατροπὴν σημαίνει τὸ ῥήμα. Q. De priore scholii parte cf. F. Ar. 4. § 289.

347. Κύκλωψ, τῆ, πῖε οἶνον.

*) [ἦ διπλῆ ὅτι τὸ τῆ] ἀντὶ τοῦ λάβε. P.

cf. § 477. Ar. ad Ξ 219.

374. ὁ δ' ἐρεύγετο οἴνοβαρείων.

Fuit diplex, quod dixit ὡς περὶ ἑτέρου. cf. Ar. ad II 106 ubi citatur hic versus in eadem adnotatione.

398. cf. not. 4.

473. ὅσσον τε γέγωνε βοήσας.

†) ὅσον ἐξακούεται φωνῇ ἀνδρός. cf. L. Ar. 100.

483. τυτθόν, ἐδέυησεν δ' ολίγιον ἄκρον ἐξέσθαι.

†) οὗτος ὁ στίχος συντάσσεται ἀπὸ τοῦ στίχου τοῦ ἀρχομένου „πλημμυρίς“ (486) M. cf. Eust. 1640, 33: διὸ ἐν μὲν τοῖς πρώτοις στίχοις τὸ „τυτθὸν ἐδέυησεν ολίγιον ἄκρον ἐξέσθαι“ ἀστέρα ἔχει μετὰ ὀβέλου· ὡς ἀριστον μὲν ἔπος ὃν ἐκεῖθεν δὲ ὀβελιζόμενον. ἐν δὲ τοῖς δευτέροις στίχοις ἀστέρα μόνον ἔχει ὡς ἐκεῖ ἀριστα κείμενον.

495. βαλὼν βέλος ἰ. e. κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο).

†) βλήμα· νῦν γὰρ τὸν βληθέντα λίθον λέγει V. cf. M

458. L. Ar. 56.

508. ἔσχε τις ἐνθάδε μάντις.

†) ἐκ τούτου νοητέον ὅτι δεισιδαίμονες οἱ Κύκλωπες, ὅτι ἐπύχουον βουλήμασι θεῶν, καὶ οὐκ ἀπέκτεινον τοὺς προλέγοντας αὐτοῖς τινα παρὰ θεῶν ἐσόμενα Q. L. Ar. 182. cf. v. 106.

540. τυτθόν, ἐδέυησεν δ' ολίγιον ἄκρον ἐξέσθαι.

Versus asterisco notatus erat cf. ad v. 483 et schol. in HMQV.

not. 4. 398. χερσὶν ἀλέων.

νῦν ἀντὶ τοῦ ἀδημονεῖν, ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα ἀντὶ τοῦ χαίρειν, ὡς τὸ „ἢ ἀλλείεις ὅτι Ἴθρον ἐνίκησας“ (σ 333). μέση γὰρ ἡ λέξις B.

cf. Eust. 1636, 22. σ 333. Fluxit fortasse ex Ar.

Κ.

1. Αιολίην δ' ἔς νῆσον ἀφικόμεθ'.

*) [ἢ διπλῆ ὕτι] οὐ τὰς Αἰόλου νήσους νῦν λεγομένας, ἀλλὰ τινα ἄλλην ἐκτετατισμένην νῆσον λέγει. BQV.

cf. δ 556. Eust. 1614, 39.

3. πλωτῆ ἐνὶ νήσῳ.

†) ὁ (δὲ) Ἀρίσταρχος πλωτῆ ἀντὶ τοῦ φορητῆ, οἷον περιγερομένη, ὡς ποτὲ μὲν ἐν τοῖς δεξιοῖς μέρεσι, ποτὲ δὲ ἐν τοῖς ἀριστεροῖς ὁραῖσθαι, οἷον δι' τι καὶ περὶ τὴν Διήλον ἱστορεῖ Πίνδαρος λέγων οὕτως „ἤν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὰ κειμάτεσσι Δῆλος παρτοδαπῶν τ' ἀνέμων ἄεκαῖς“ (fragm. 58) HMQTV. Q practerea habet: οἰκειότερον γὰρ φησι μὴ ἐρύττωσθαι τῶν ἀνέμων νῆσον. Eust. idem. cf. Apoll. l. h. 132, 18. L. Ar. 151.

15. καὶ ἔξερέειπεν ἕκαστα,

Ἴλιον Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν.

†) περὶ τῆς Ἰλίου, περὶ τῶν νεῶν τῶν Ἀργείων, περὶ τοῦ νόστου τῶν Ἀχαιῶν BH.

Accusativum pro περὶ cum genetivo positum esse statuit Ar. etiam ad P 54. δ 536. F. Ar. 25.

20. κατέδησε κέλευθα.

†) Ἰωνικῶς τὰς κελύθους κέλευθα εἶπε H.

41. πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
ληίδος.

*) ὅτι διηρημένως ἀναγνωστέον. βούλεται γὰρ λέγειν Τρωϊ-

κῆς (cod. ἐρωτικῆς, Buttm. et Dind. στρατιωτικῆς) λείας, ὡς ὅτε „οὐνεκά με στερεῶσαι τῆς λιγῆδος ἤθελε πάσις Τρωϊάδος“ (v 262) Q. cf. A 129. ε 39, λ 510.

Praeterea fuit diplex periestigmene, quod Zenodotus in v. 41 ἐπιτέλλοντες dedit pro ἐπιτέλεσαντες. cf. in H.

55 cf. not. 1.

70. ὡς ἐθάμεν μαλακοῖσι καθάπτομενος ἐπέειπεν.

Diplex periestigmene contra Zenodotum fuit, qui non intelligens verbum καθάπτεσθαι mediae esse significationis, pro καθάπτομενος dedit ἀμειβόμενος, quod praefert schol. in H. Ζηρόδοτος „μαλακοῖσιν ἀμειβόμενος“ γράφει. καὶ ἔστι χαρισιστάτη ἢ γραφή· οὐ καθάπτεται γὰρ αὐτὸν, ἀλλ' ἰκετεύει. cf. ad β 39. γ 345 not. 6.

91. ἐνθ' οἷ γ' εἴσω πάντες ἔχον νέας.

*) [ἢ διπλῆ βίη] ἀντὶ τοῦ εἰσεῖχον. ὡς μὴ συγγεῖσθαι τὸ ἔρδον· τὸ δὲ ἔχον ἀντὶ τοῦ ἴλανον H. cf. L. Ar. 134. η 13.

110. ὅς τις τῶν δ' εἴη βασιλεύς, καὶ τοῖσιν ἀνάσσει.

τὸ οἴσιν Ἀριστάρχος διὰ τοῦ τ, καὶ τοῖσιν ἀνάσσει, ἀντὶ τοῦ τίνων H. Coaluerunt Didymi et Aristonici verba. cf. F. Ar. 23.

113. κατὰ δ' ἔστρυγον αὐτῆν.

†) ἐφοβήθησαν, ἐξεπλάγησαν. Notatum est verbum στρυγεῖν propter duplicem significationem timere et abhorrere cf. O 153. L. Ar. 147.

124. ἰχθῦς δ' ὡς πείροντες ἀτεροπέα δαῖτα φέροντο.

†) δῆλον ἐκ τούτου ὅτι ἤδεσαν ἰχθίων τροφήν T. cf. ad β 365. II 747.

150. διὰ δρυμὰ πικρὰ καὶ ἕλην.

not. 1. 55. ἀῖτις ἐπ' Αἰολίην νῆσον . .

ἐνθα δ' ἐπ' ἰπείρου βῆμεν
ὅτι τὴν νῆσον ἰπείρου εἶπε κατὰ τὴν διαίρησιν τοῦ ἔργου, ὡς εἰ ἔλεγεν ἐπὶ τὴν γῆν ἐβῆμεν BQT. Est fortasse Ar.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι πτωσις ἐν ἡλλάκται] διὰ δρυμῶν πυκνῶν καὶ τῆς ὕλης Q. F. Ar. 21.

152. ἐπεὶ ἴδον αἴθορα καπνόν.

†) Ἀρίσταρχος τὸν ἐκ τοῦ αἴθεσθαι, ὃ ἐστὶ καίεσθαι, ἀναδιδόμενον HQ. L. Ar. 151. Eust. αἴθορσ δὲ καπνὸς ὃ ἐκ τοῦ αἴθεσθαι τινα ὕλην ἀναδιδόμενος.

160. δὴ γάρ μιν.

Diple periestigmenē, quod Zenodotus legit δὴν γάρ μιν H.

161. κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα.

†) κατακρηστικῶς φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τῶν θηρίων εἶναι τὴν ἄκνηστιν. οὐ γὰρ αὐτὴν μόνην ἀδυνατοῦσι κηρίσασθαι, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀσφῦν καὶ τὸν τράχηλον. δεῖ γινώσκειν ὅτι αὐτὸς ἐπεξίγεται τί ἐστὶν ἄκνηστις διὰ τοῦ εἰπεῖν μέσα νῶτα, ἢτοι ἢ ῥάχιδι, ἢ τὰ μέσα τῶν τετραπόδων, παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι κηρίσασθαι HQ.

169. βῆν δὲ καταλοφάδειαν φέρων.

Ad K 573 Ar. vocabulum καταλοφάδεια interpretatus est: καταλοφάδειαν (sic) ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν τένοντα. L. Ar. 150.

173. ὦ φίλοι, οὐ γάρ πο.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] ἀπὸ τοῦ γὰρ ἴρξατο HQ. cf. P 220. α 337. δ 722. κ 501.

189. κέκλυτέ μεν μύθων κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι.

Versum 189 Callistratus a grammatico quodam, qui nullam illius Homeri consuetudinis ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι cognitionem habuerit, insertum esse dicit cf. in H. Καλλίστρατός φησιν ὡς ἐπὶ τινος ὁ στίχος προτέταται ἀγροῦντος τὸ Ὀμηρικὸν ἔθος, ὡς θέλει ἄρχεσθαι ἀπὸ τοῦ γάρ. Aristarchus versum non legisse videtur, nam P 220 diplomam posuit propter hunc Homeri usum et citavit v. 190 ob eandem causam.

190. ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὄπη ζόφος οὐδ' ὄπη ἰώσ,
οὐδ' ὄπη ἠέλιος φασίμβροτος εἶσ' ἐπὸ γαίαν,
οὐδ' ὄπη ἀννεῖται.

†) ἐκ τούτων ἐκτετοπισμένη φαίνεται ἢ πλάνη τοῦ Ὀδυσσεώς BQT. cf. L. Ar. 247. δ 556.

Refutatio fuit Cratetis, qui quatuor coeli regiones Homero notas fuisse ex hoc loco contendit. Aristarchus recte eum duas modo orientem et occasum novisse docuit. cf. schol. ad β 1. ἤως σημαίνει καὶ τὴν ἡλιον πάροδον, καὶ τὸν τόπον ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος κατὰ Ἀρίσταρχον. Sequuntur vs. 190—92. ἄν γὰρ, καθά γησιν ὁ Κράτης, τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου μέμνηται μερῶν, ἄρκτον, μεσημβρίας, ἀνατολῆς καὶ δύσεως κ. τ. λ. L. Ar. 174.

193. — ἐγὼ δ' οὐκ ὀίσομαι εἶναι. —

†) τοῦτο εἶναι διὰ μέσον γησὶν Ἀρίσταρχος ὡς ἂν ἀπακλήσαντος τοῦ Ὀδυσσεύος ἰδίᾳ ἀναπεφωνήσθαι HQ. cf. H 46. α 18.

210. ἐτέρου δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης.

212. ἀμφὶ δέ μιν . . .

†) ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ τοῦ δώματα (210) πρὸς ἐνὶζὸν τὸ δῶμα ἐπήρτησεν, ὡς τὸ „ἐξ ἐτέρων ἕτεροῦ ἐστίν“ (ρ 266). εἶτα ἐπιφέρει „οὐκ ἂν τίς μιν ἀνίρ“ Q. cf. F. Ar. 32.

238. ῥάβδῳ πεπλεγυῖα.

Fuit diplo ὅτι παθητικῶς πεπλεγυῖα ἀντὶ τοῦ πλήσσοσα. cf. ad O 730 ubi hic versus sic explanatur. Perfectum secundum enim non ad activum sed ad medium (Ar. παθητικῶν) pertinere veteres statuerunt. cf. F. Ar. 3.

239. καὶ δέμας.

Diple periestigmene, quod Zenodotus legit καὶ πόδας cf. H.

240. αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ.

*) [ἢ διὰ] πρὸς τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν (329), ὅτι τὸ σῶμα μόνον ἡλλοιοῦτο, ἢ δὲ ψυχὴ ἔμενεν ἀμετάβλητος. πῶς οὖν ἂν λέγοι „σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσι ἀκίλητος νόος ἐστίν“ (329), ὡς καὶ τοῦ νοῦ ἡλλοιομένου; HQT.

242. πᾶρ ᾧ ἄνελλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε
ζρανείης.

Versum Aristarchus non legit cf. HQV. Ἀρίσταρχος οὐκ οἶδε τὸν στίχον. ὁ δὲ Καλλίστρατος ἀντ' αὐτοῦ γράφει „παντοίης ἕλης ἐτίθει μελιθέα καρπὸν“.

268. οὔτε τιν' ἄλλον || ἄξιεις σῶν ἐτάρων.

†) Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ σῶν H.

271. not. 2.

307. Ἐρμείας μὲν ἔπειτα ἀπέβη.

Notatum fuit vocabulum ἔπειτα ἀντὶ χρονικοῦ, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα, cf. I 169 ubi sic explanatur noster versus.

320. ἔρχεο νῦν συμφερόνδε, μετ' ἄλλων λέξο ἐταίρων.

†) οὕτως Ἀρίσταρχος δυσλλάβως τὸ λέξο· ἄδηλον δὲ πρότερον κοιμῶ ἢ συναριθμοῦ H.

E Didymo et Aristonico manasse videtur. cf. L. Ar. 147.

328. ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.

†) διαβῆ, παρέλθῃ. τὰ γάρμακα δηλονότι, ὡς τὸ „δοῦρα σέσηπεν“ (B 135) Q.

Diple fuit, quod praeter consuetudinem verbi formam singularem construxit Homerus cum plurali neutrius γάρμακα (cf. F. Ar. 15) et quod in verbo ἀμείψεται vocalis ἦ correpta est (cf. F. Ar. p. 13).

329. σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσι ἀκήλητος νόος ἐστίν.

ὁ Σιδωνίος φησιν ἀφαιεῖσθαι τὸν στίχον H. Ab Aristarcho expunctum esse versum manifestum est ex Ar. ad v. 240. De Dionysio Sidonio ab Aristonico commemorato cf. ad M 36. T 365.

351. οἷ τ' εἰς ἄλαδε προορέουσιν.

†) οἷ τε ἄλαδε, οὔτω γράφει Ζηνόδοτος (corr. Duentzer p. 83, cod. οἷτ' εἰς ἄλαδε lemma, et οὔτε γρ. Z.), Ἀρίσταρχος δὲ οἷ εἰς ἄλαδε. περισσὴ δὲ ἐστὶν ἢ εἰς HQ. (Buttmanni coniectura acutissima pro codd. εἰς ἄλα· δεύτερον). Didymi et Aristonici verba coaluerunt, de praepositione εἰς superflua cf. F. Ar. p. 27 et 28.

not. 2. 271. τῶ δ' ἐνὶ χώρῳ.

ὡς τὸ „κλυτὸς Ἰπποδάμεια“ μετεσχηματισμένον B.

Hoc qui scripsit χώρῳ pro χώρῃ legit. Exemplo allato Ar. explicare solebat, substantivis feminini generis adici saepe adiectiva masculina cf. F. Ar. p. 31 et exempla ad β 214 collata.

354. ἡ δὲ ἐτέρη.

*) ὅτι τὸ ἐτέρη ἰγυῶς ἐπὶ τῆς δευτέρας H. cf. I 313. M 93.

409. οἴκτρο' ὀλοφυρομένους.

†) οἴκτροῦς καὶ ἔλλεινῶς ὀδυρομένους H. cf. F. Ar. 29. α 209 et exempla ibid.

440. ἀποπλίξας κεφαλήν.

ἀντὶ τοῦ ἀποκόψας ex Ψ 120 hic posui; ubi Ar. sic interpretatur hunc locum. Altera lectio erat ἀποτιμίξας, quam Zenodoti esse colligam ex schol. Σ 34. cf. Eust. 1664, 31. L. Ar. 13. A 146. Did.

471. καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες.

*) [ἰ διπλῆ ὅτι] ὁ καὶ περισσός BQ. cf. F. Ar. 34. α 33.

495. τοὶ δὲ σκιαὶ αἰσσοῦσιν.

†) ἀντὶ τοῦ αἰ ψυχαί· ὁ μέντοι ποιητὴς πρὸς τοὺς ἄλλους νεκροὺς ποιεῖται τὴν σύγκρισιν ἐν τῷ „οἱ δὲ ἄλλοι νεκροὶ ὡς σκιαὶ αἰσσοῦσιν“ BQT. cf. F. Ar. p. 30.

501. ὦ Κίρκη, τίς γάρ.

*) [ἰ διπλῆ ὅτι] ἀπὸ τοῦ γάρ ἤρξατο H. cf. α 337 et exempla ibid.

509. ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια.

Fuit diplex periestigmene, quod Zenodotus scripsit ἐλάχεια cf. BHQT: βαθεῖα, εὐγεως, εὔσαφος. οὐ δεῖ δὲ γράφειν ἐλάχεια (sic Zenod. cf. ι 116), οὐ γὰρ εὐζὸς ἐλάχιστον ἀκούειν τῆς Περσεφόνης τό τέμενος. οὐκ ἄτοπον δὲ περὶ τὴν ἀκτὴν εἶναι ἄλσος. πολλὰ γὰρ εἴροι τις ἂν ἄλση ἐπιθαλάσσια.

510. ἰτέαι ὠλεσίκαρποι.

†) σημειῶσαι ὅτι ἄχαρπα φντὰ εἶπεν εἶναι ἐν τῷ ἄλσει τῆς Περσεφόνης, διὰ τὸ νεκροῖς προσήκειν BQ.

513. ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν
Κωκυτός τε

†) τὸ ἐξῆς, ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε καὶ

Κωκυτός ῥέουσι· τὸ δε σχῆμα καλεῖται προδιαζευγμένον, ὅταν τὸ μεταξὺ δύο ὀνομάτων ἐνικίων πληθυντικὸν τεθῆ ῥῆμα· τοῦτο καλεῖται Ἀλκμανικὸν οὐχ ὅτι Ἀλκμᾶν πρῶτος αὐτῷ ἐχρήσατο, ἀλλ' ὅτι πολὺ ἔστι παρ' αὐτῷ, οἷον „Κάστωρ ὠκέων πώλων ἐλατῆρες καὶ Πολυδεύκης“. ὅμοιον δέ ἔστι τὸ σχῆμα „εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων“ (Y 138) καὶ „ἐνθα ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος“ (E 774) HQ. cf. Ar. ad Y 138, ubi citatur noster versus, et E 774.

Λ.

7. Ἰκμενον οὐρον ἴει . . ἐσθλὸν ἑταῖρον.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι ἑταῖρον οὐ φίλον λέγει, ἀλλὰ] νῦν τὸν συνεργόν V.

cf. ad N 456, ubi diple etiam propter nostrum locum. L. Ar. 116.

11. ποντοπορούσης.

†) δῆλός ἐστιν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ ποντοπορούσης Ὠκεανὸν καλῶν τὴν ἕξω θάλασσαν. ἀλλαχοῦ δὲ ποταμὸν τὸν Ὠκεανὸν καλεῖ διὰ τὸ ῥοῶδες BQ. cf. L. Ar. 174. Eust. 1670, 33.

26. χοῖν χεόμην.

Diple periestigmene propter Zenodoti lectionem χεάμην fuit cf. H.

38—43. ψυχὰι ὑπέξ' Ἐρέβευς νεκύων κατατεθνηώτων
 νύμφαι τ' ἡίθεοί τε πολύτλητοί τε γέροντες,
 παρθενικαί τ' ἀταλαί νεοσπενθέα θυμὸν ἔχουσαι·
 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκίρεσιν ἐγχεῖησιν,
 ἄνδρες ἀρηίφατοι βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες.
 οἳ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίη λαχῆ. ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρει.

*) οἳ [ἔξ] καὶ παρὰ Ζηνοδότῃ καὶ Ἀριστοφάνει [προ] ἡθε-
 τοῦντο ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τὰ ἔξῃς. οὐ γὰρ μεμιγμένοι παρα-
 γίνονται αἱ ψυχὰι. νῦν δὲ ἁμοῦ νύμφαι, ἡίθεοι, γέροντες, παρ-
 θενοί. καὶ ἄλλως οὐδὲ τὰ τραγῆματα ἐπὶ τῶν εἰδώλων ὁρᾶται,

ὄθεν ἐρωτᾷ „τίς νύ σε κίρ ἐδάμασσε; (398) τὸν Ἀγαμέμνονα HQ.

Numerum expunctorum versuum posui ex schol. in V. M. Vind. 56. 133 (cf. La Roche). Sic etiam Eust. 1672, 34. Obelis notati sunt versus in CG.

52—54. οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρουοδείης·
σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε.

Versus expunxit Callistratus cf. in HQ: εἰ ἀπογαίνεται νῦν περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, πῶς ἐξῆς διστάζων φησὶ „πῶς ἦλθε εἰς ὑπὸ χθονος;“ διὸ ὁ Καλλίστρατος ἀφαιεῖ. La Roche p. 235 Aristarchum etiam hos versus damnasse colligit ex Aristonici adnotatione ad Ψ 73. Sed hoc est notatum propter extremam Od., ubi statim nondum sepulti ad inferos perveniunt cf. L. Ar. 174. Aristarchus si in athetesi hac caussa movebatur, non hos duos modo versus, sed totum locum 52—53 damnare debebat, quia Elpenor nondum sepultus tamen apud inferos est et ab Ulixe exsequias petit. Quid Aristarchus de hoc loco statuerit, non est servatum, sed hoc est certum, illum v. 52—54 non expunxisse propter eam caussam, quam La Roche affert.

66 not. 1.

84. ψυχὴ μίτρος κατατεθνηυίης.

*) ὅτι πρὸς τὸ ἐκ τῆς περιφράσεως νοούμενον ἀπὴν-
τησε. ψυχὴ γὰρ μίτρος κατατεθνηυίας ἐστὶν ἡ Ἀντίκλεια BQ.

90. ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίας.

*) ὅτι πάλιν πρὸς τὸ ἐκ τῆς περιφράσεως νοητὸν ἀπὴν-
τησε. ψυχὴ γὰρ Θηβαίου Τειρεσίας ἐστὶν ὁ Τειρεσίας. διὸ
ἐπίνεγκεν ἔχων, οὐκ ἔχουσα HQ.

not. 1. 66. νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουναζομαι, οὐ παρεόντων,
πρὸς τ' ἀλόχον καὶ πατρός.

λείπει ἢ πρὸς, ἢ ἢ πρὸς τῶν οὐ παρεόντων νῦν, ἀλλὰ κατα-
λειψθέντων εἰς τὴν ἡμῶν οἰκίαν HQ. Quod de praepositione ommissa
dicitur, fluxit fortasse ex Ar.

93. Fuit diplex periesticmene, quod Zenodotus dedit *τίπτ'* αἴτως pro *τίπτ'* αἴτ, ὦ cf. H.

105. αἴ ζ' ἐθέλης σὸν θυμὸν ἐρυζαζέειν.

*) [^ι διπλῆ] ὅτι τὸ αἴ ζ' ἐθέλης ἀντὶ τοῦ ἐὰν δύνῃ V. cf. Φ 366. L. Ar. 14S. γ 121. ϑ 223. ρ 321.

107. ἰοειδέα πόντον.

Ar. interpretatio vocabuli ἰοειδέα est ad Ψ S50 ἀντὶ τοῦ μέλανα πόντον.

115. δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴζω,

ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοντον κατέδουσι.

*) ὅτι οὐκ ἐνήλλαται ὁ χρόνος ὡς τὸ „σύν τε μεγάλῃ ἀπέτισαν“ (A 161, ubi Zenodotus *τίσουσι* scripsit). οὐ γὰρ ἦσαν οἱ μνησιῆρες στυγμένοι εἰς τὸν οἶκον Ὀδυσσεως H. Aristophanes legit κατέδοιεν cf. ad β 313.

125. Diplex fuit πρὸς τὸ σχῆμα „οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά τά τε πέρα νηυσὶ πέλονται“, πέλονται ἀντὶ τοῦ πέλεται cf. ad K 351 ubi noster versus notatur, η 132. ζ 32S.

134. Θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλῶς αὐτῷ.

†) ἐξω τῆς ἄλῶς· οὐ γὰρ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὰ κατὰ τὸν Τηλέγονον καὶ τὰ κατὰ τὸ κέντρον τῆς τραγῳδίας Q.

cf. ad A 163 ubi eadem est interpretatio. F. Ar. p. 28. Ψ 2S1.

157—159. μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ
ῥέεθρα,

Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐ πως ἔστι περιῆσαι
πεζὸν ἔόντ', ἢν μί τις ἔχη εὐεργέα νῆα.

†) ἀθετοῦνται τρεῖς H. Caussas affert MV Viind. 56 sed valde mutilatas: τὸ γὰρ ἐξῆς, μέσσω Ὠκεανὸς. γέλοιον δὲ καὶ πεζὸν ἔόντα. Obeli sunt in G, cf. La Roche p. 240. Nitzsch III, 214.

161—62. νῆί τε καὶ ἐτάροισι πολὺν χρόνον; οὐδέ πο
ἴλθεις

εἰς Ἰθάκην, οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;

Nota fuit de Aristophanis athetesi versuum 161—62 cf. H.

185. Τηλέμαχος τεμένεα νέμεται.

†) σισημείωται τὸ ὄνομα ἀδαιρέτως ἐξηγεῖται HQ. cf. ad B 423 BL. Legit igitur Ar. τεμένη et fallitur H: Ἀρίσταρχος τεμένεα.

191. ἐν κόνι ἄγχι πυρός, κατὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶται·

*) ὅτι τὴν ἀπὸ τῆς ἐσχάρας σποδὸν κόνιν εἴρηκεν H. cf. ad Σ 23.

Praeterea Zenodoti lectio ἦσται notata fuit. cf. H.

202. ἀλλά με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ'
Ὀδυσσεῦ,

σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

*) ὅτι οὐχ ὡς οἱ νεώτεροί φασιν, αὐτὴν ἀπάγξασθαι παρὰ Ναυπλίου πεπυσμένην τὴν Ὀδυσσεώς τελευτήν. οἱ διεσφάλησαν ἐπὶ τοῦ λεγομένου παρὰ τοῦ συβώτου ὡς „ἀπώλετο λευγαλέω θανάτῳ, ὡς μὴ θάνοι ὅστις ἔμοιγε ἐνθάδε καιετάων φίλος εἶη καὶ φίλα ἔρδοι“ (ο 359). διαρρήδην γὰρ νῦν ὁμολογεῖ τεθνηκέναι ἔνεκα τοῦ ποθεῖν τὸν Ὀδυσσεά HQ. cf. V ad 197.

236. *) ὅτι οὐχ ἐπιτίθεται ἀσεβῆ τὸν Σαλμωνέα, ὡς οἱ νεώτεροι. οὐ γὰρ εὐπατέρειαν ἂν τὴν Τυρῶ εἶπεν οὐδὲ ἀμύμονος πατρός QT.

239. (Enipeus) ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν.

†) ἐναντίον εἶναι δοκεῖ τοῦτο τῷ „Ἄξιον, οὗ κάλλιστον ἕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἴησιν“ (Φ 15S). εἰ γὰρ κάλλιστος οὗτος πάντων, οὐχ ἄρα ἐκείνος. λέγεται δὲ κατὰ λέξιν. τὸ γὰρ κάλλιστον οὐχ ἐν λέγεται, ἀλλὰ πλείω. δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς ποτὲ μὲν λέγων „Ἀσодίχην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην“, (Z 252) ποτὲ δὲ „ἦντιε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασάνδρην“ (N 365). καὶ μὴν καὶ ἀμφοτέραι τοῦ Πριάμου θυγατέρες, καὶ ἐὰν ἡ μία θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη, οὐχ ἄρα τις ἄλλη, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τῶν δύο τοῦτό φησι HQ. cf. N 365. F. Ar. 31.

245. λῦσε δὲ παρθερίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.

*) ἀθετεῖται. πρὸς τί γὰρ τῇ ἐρώσῃ καὶ ἐκουσίως βου-

λομένῃ μιγῆναι κατέχευεν ὕπνον; Ζηνόδοτος δὲ ἀγροεῖ τὸν στίχον Η.

249. τέξεις ἀγλαὰ τέκνα.

Diple periostigmene, quod Zenodotus κακῶς τέξαι cf. Η. Media enim forma Homerus de patre aut de ambobus parentibus utitur. L. Ar. 155.

258. τοὺς δ' ἐτέρους Κρηθεῖι τέκνα.

†) κακῶς τοὺς ἐτέρους· δύο γὰρ ἴσαν γένη παιδῶν, τὸ μὲν ἐκ Ποσειδῶνος, τὸ δὲ ἐκ Κρηθέως Q. cf. z 354.

260. not. 2.

263. not. 3.

271 not. 4.

275 (Oedipus) ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυεράτω ἄλγεα
πάσχων

Καδμείων ἦρασσε θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλήας.

*) [ἴ διπλῆ δι] ἀγροεῖ τὴν τέγλωσιν καὶ τὴν γενῆν Οἰδιπόδος. καὶ ἐν Ἰλιάδι (Ψ 678) γράφει αὐτὸν ἐν Θήβῃ τετελευτηγέναι· „Μηκιστέως υἱὸς Ταλαιονίδαο ἄνακτος, ὅς ποτε Θήβαςδε ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδοιο“. BHQ.

cf. ad Ψ 678. L. Ar. 186.

not. 2. 260. Ἀντιόπην ἴδον, Ἀσωποῖο θύγατρα.

ὁ μὲν ποιητὴς Ἀσωποῖ, οἱ δὲ τραγικοὶ Νυκτίως MH. Fluxit fortasse ex Ar.

not. 3. 263. οἱ πρώτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν (Amphion et Zethus)

ὅτι οἱ περὶ Ἀμφίονα ἐτείχισαν τὰς Θήβας διὰ τὸ δεδοικέναι τοὺς Φλεγύας. μετὰ δὲ τελευτῆν αὐτῶν κατασκευασθεὶς τῆς πόλεως ἐπὶ Εὐρυμάχου τοῦ Φλεγῶν βασιλέως, Κάδμος ὕστερον ἐλθὼν ἀνέκτισε τὴν Θήβην Q. Fortasse fluxit ex Ar., qui aetate posteriorum poetarum fabulas ab Homero discrepantes notare solebat.

not. 4. 271. μητέρα τ' Οἰδιπόδοιο ἴδον, καλὴν Ἐπικάστην, παρὰ τοῖς τραγικοῖς Ἰοκάστην V.

Fluxit fortasse ex Ar. cf. ad 263 not. 3.

286. ἡ δὲ Πύλου βασίλευε, τέκεν δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
 Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.

†) ἐναντία γαίνεται ταῦτα τῷ „δώδεκα γὰρ νῆες ἤμεν“
 (Α 692). τρεῖς γὰρ εἴρηται νῦν. λῦοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως·
 ἐνταῦθα γὰρ ἐκ τῆς Χλωρίδος τρεῖς γενέσθαι τῷ Νηλεΐ φησι.
 τί οὖν ἐκώλυε καὶ ἕξ ἐτέρων ἔχειν τοὺς λοιπούς; Η.

Fuit diplex πρὸς τοὺς χωρίζοντας cf. ad Α 692.

300. ἢ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέω κρατερόφρονε γείνατο παῖδε.

*) ὅτι οὐ παραδίδωσιν ἐκ Διὸς Κάστορα καὶ Πολυδεύκη,
 ἀλλ' ἐστὶ νεωτερικὰ ταῦτα Η.

315—316. Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπω μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ
 ἐπ' Ὅσση

Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἴν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἶη.

*) ἀφαιτοῦνται ὡς ἀδύνατοι V. cf. L. Ar. 171. Eust.
 1687, 28.

326. Notatum fuit Homero ignotum esse Eriphylam per fi-
 lium interiisse cf. L. Ar. 184. γ 309—10. ο 248.

350. ξεῖνος δὲ τλήτω.

†) ὁ δὲ παραπληρωματικῶς κεῖται οὐδὲν σημαίνων HQ.
 cf. F. Ar. 33. β 6 et exempla ibid.

353. μάλιστα δ' ἐμοί. τοῦ γὰρ κράτος.

†) δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ οὔτινος ἰσχύς ἐστιν ἐν τῷ δήμῳ
 BQ. cf. F. Ar. p. 30.

364. οἷά τε πολλούς.

Diplex periestigmene fuit contra Zenodotum, cf. Didymum:
 πολλούς· οὔτως Ζηρόδοτος· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος πολλούς. Zeno-
 dotum πολλά scripsisse monet La Roche, aliter Duentzer, l. c.
 p. 73, qui πολλά Aristarcho, πολλούς Zenodoto tribuit. Verba
 Didymi, quae prima specie non sibi constare videntur, olim in
 codice scripta fuisse existimat, cuius in textu πολλά ferebatur.

379. ὦρη μὲν πολέων μύθων, ὦρη δὲ καὶ ὕπνου.

†) ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἐν τῷ καθόλου, ὁ δὲ Σιδώνιος ἐλ-
 λειπτικῶς· ὦρη μὲν πολέων μύθων παύσασθαι, ὦρη δὲ ὕπνου
 μνήσασθαι HT.

399—403. Fuit nota de Aristophanis athetesi versuum 399—403 cf. in H: οἱ ἰὲ (i. e. versus ab ἰὲ incipientes et qui ab iis pendent, sc. 399—403 Porson.) ἀθετοῦνται ἐπὶ Ἀριστοφάνους ὡς ἀπὸ τῶν εἰρησομένων (406—8) μετενεχθέντες.

410 (Aegisthus) ἔκτα σὺν οὐλομένη ἄλόχῳ οἰζόνδε καλέσσας || δειπνίσσας.

*) ὅτι τῇ ἐπιβουλῇ κακείνῃ συνέγνω· τὸν γὰρ χιτῶνα καὶ τὸν πέλεκυν Ὅμηρος οὐκ οἶδεν Q. Praeterea notata erat forma verbi ἔκτα cf. ad O 432.

42S. not. 5.

430. κορυδίῳ τεύξασα πόσει φόνον.

*) ὅτι κορυδίον αὐτόν φησιν. ἔτιοι γὰρ γεγαυῖσθαι τὴν Κλυταιμνήστραν Ταντάλω, ὡς Εὐριπίδης (Iphig. Aul. 1149) εἰσάγει αὐτὴν λέγουσαν „ἔγχεμας ἄκουσάν με κάλαβες βίαι τὸν πρόσθεν ἄνδρα Τάνταλον κατακτανῶν“ Q. cf. H 392. Eust. 1693, 10.

435—442. ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρέος εἰρύοπα Ζεὺς
ἐκπάγλως ἰχθυηρε γυναικείας διὰ βουλᾶς
ἔξ ἀρχῆς· Ἐλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἴνεκα πολλοί,
σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρα δόλον ἴστυε τηλόθ' ἔόντι.
ὡς ἐγάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε·
τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἴπιος εἶναι
μήθ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφανσζέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῆς.

Obeli sunt appicti in M, et ex cod. H sequitur, Aristophanem eos expunxisse. Dindorfius solos versus 435—40 pro spuriiis habet. Num Aristarchus Aristophanem secutus sit, non manifestum est.

453. πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.

not. 5, 42S. ἦ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλῃται.

ἐν πολλοῖς οὐ γέροται ὡς ἐκλέων τὸν θυμὸν, οὐ γὰρ ὅτι πρὸς Θεραπειῶν Ἀρήτης ὁ Ὀδυσσεὺς· οὐ γὰρ ἀναγκαῖον τῷ ἐποικριζομένῳ τὸ πρόσωπον Ἀγαμέμνονος περιόστασθαι τι εἰπεῖν H.

*) [ἡ διπλῆ ὄτι] περιττὸς ὁ καὶ H. cf. α 33 et exempla ibid.

454—56 not. 6.

461. οὐ γὰρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης.

*) ἀφεικῆται διὰ τὸ εὐήθες. εἰ γὰρ ἐπέπειστο ὅτι οὐπω τέθνηκε, πρὸς τί ἐρωτᾷ „ἦ που ἔτι ζώοντος ἀκούετε; H.

Hic posui, non ut Dindorf. ad v. 458.

496. ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

†) σημειῶσαι μόνην τὴν Θετυλίαν (cod. Φθίαν) Ἑλλάδα λέγειν τὸν Ὀμηρον καὶ Ἑλληνας μόνους τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτῇ. τοὺς δὲ ἐν ἄλλοις τόποις οἰκοῦντας Ἀργεῖους κικλήσκει καὶ Ἀχαιοὺς B. cf. I. Ar. 227. α 344. δ 726. ο 80.

498. οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγός.

Diple periestigmene fuit propter Zenodoti lectionem: εἰ γὰρ ἐγὼν. cf. H. Vind. 133.

501. εἰ τοῖος δέ.

*) [ἡ διπλῆ ὄτι] τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ, εἰ τοῖος γὰρ H. cf. F. Ar. 35. β 6.

510. ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλάς.

†) τρισυλλάβως τὸ Τροίην, ὡς καὶ Ἀρίσταρχός φησι. Vind. 133. cf. A 129. ε 39.

517. πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μνυθήσομαι

ὅσσον λαὸν ἔπεφρεν.

not. 6. 454—56. ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ θρησὶ βάλλεο σῆσι
 κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.

αὐτὸ δὲ οὗτοι ἐγέροντο ἐν τοῖς πλείστοις ὡς μαχόμενοι τοῖς προ-
 κειμένοις H. Vind. 133.

Annotatio loco alieno posita spectat ad v. 454—56. Sic Bekkerus, qui eos in textum non recepit.

*) [ἴ διπλῆ ὕτι] πρὸς τὸ σημαϊνόμενον ἀπέδωκε πάντας, ὕσσον λαόν Η.

Constructio quae dicitur ad sensum saepius notatur cf. F. Ar. p. 32.

521. πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι ἢ κήτειοι κτείνοντο.
 †) κήτειοι τοὺς μεγάλους ἀκουστέον παρὰ τὸ κήτος, ὡς καὶ Ἀρίσταρχος BHQ. Eust. 1697, 19. 26.

Lehrsius Ar. p. 153 testimonio diffidit, non quia putat etymologiae rationem Aristarchi esse non posse, sed quod parum elegans ἑταῖροι μεγάλοι κτείνοντο ἀμφ' αὐτόν.

525. ἴμεν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἴδ' ἐπιθεῖναι.
 †) περιγραπτέον ὡς ἀπρεπῆ. Θυρωροῦ γὰρ ἔγρον Η. Ἀρίσταρχος οὐκ οἶδε τὸν στίχον, ἔνια δὲ τῶν ἐπομνημάτων Η. ἔνια Porsonus pro ἐνί. post quod lacunam indicavit La Roche.

547. παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος Η. cf. Nitzsch III, 300.

†) Νοθεύεται μέχρι τοῦ „ὡς εἰπόν ὁ μὲν αὖθις ἔδν ὄμον Αἰδὸς εἴσω“ (627). καίτοι οὐκ ὄντες ἀγενεῖς περὶ τῆν φράσιν. ἐπεὶ δὲ τῆς ἀθετήσεως αὐτῶν λέγεται τοιαύδε· (Η) πῶς οἶδε τούτους ἢ τοὺς λοιποὺς ἔσω τῶν Αἰδου πνλῶν ὄντας καὶ τῶν ποταμῶν; HT. cf. schol. Pind. Ol. 1, 97, ubi Aristarchi athetesis huius loci commemoratur.

De atheteseos initio plane non liquet. Buttmanus posuit numeros 565—627. Sed monet Lehrsius Ar. p. 156 nihil impedire, quo minus etiam v. 565—567 inter spurios referantur, in quibus ἕμωσ v. 565 offensionis sit.

570. (Μίνωα) ἴμενον· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο
 ἄνακτα

ἴμενοι ἑσταότες.

†) οὐκ ἄρα ἐπεξήλθεν ὁ Μίνωσ ἵνα συνοφθῆ. ἄλογον γὰρ τὸ καὶ σὲν δικαζομένοις καὶ αὐτῶ δίφρον ἐξελθεῖν HQT.

573. (Ωρίωνα) . . τοὺς αὐτοὺς κατέπεφνεν ἐν οἴνοπόλοισιν ὄρεσσι.

†) οὐδὲ ἐπὶ τούτου τεύχεται τὸ σύμφωνον. ἄλογον γὰρ τὸ ἐν Αἴδου κνηγετεῖν· πῶς τε ἅμα τῇ τῶν Θηρῶν ἀγέλῃ προῆλθε, καὶ διὰ τί; HT.

577. (Τιτυόν) κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα χεῖτο πέλεθρα.

†) καιαγέλαστα καὶ ταῦτα, εἰ κατεστρωμένος ἐν τῇ δαπέδῳ προῆλθεν ἐπὶ τὸ σφάγιον· αὐτὸς γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς οὐκ ἠδύνατο διαβῆναι ἐπὶ τὸ ἔρεβος QT.

579. δέριτρον ἔσω δύνοντες.

†) Ἀρίσταρχος τὸ δέριμα καὶ πάντα τὸν χρῶτα τὸν πρὸ τοῦ ἥπατος. Etym. M. 257, 30.

580. Αἰητὼ γὰρ ἔλκησε.

†) πόθεν ἦδει τῶν ζολάσεων τὰς αἰτίας; οὐ γὰρ ἦκουσεν. (εἰ μὴ φησὶ τις εἶναι τοῦτο κατὰ τὴν Ἑλλάδα φήμην) H.

581. διὰ καλλιχόρου Πανοπηῆος.

*) ὅτι κατὰ τὸ ἀρσενικὸν ἐσχημάτισται ὁ Πανοπεύς, ὡς βασιλεὺς καὶ βασιλῆος H. cf. ad B 520, observatum propter Zenodoti lectionem Πανοπτέων.

584. στεῦτο δὲ διψάων.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ στεῦτο] νῦν ἀντὶ τοῦ ἴστατο ἐπὶ τῶν ποδῶν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει ὁ διασκευαστὴς παρὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ συνήθειαν V et partim B.

Ar. enim observavit hoc verbum in animum inducere, nunquam stare significare (cf. L. Ar. 98) et hoc quidem respiciens ad nostrum locum cf. ad Σ 191. Φ 455 ubi est diplo πρὸς τὰ ἐν τῇ νεκρῆ ἀφειτούμενα. De diasceusta vide L. Ar. 334.

588. (Τάνταλος) ἀμφὶ δὲ ποσσὶ || γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταξίγασκε δὲ δαίμων, δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα

κατὰ κρηθρεν χέε καρπόν.

†) οὐδὲ οὗτος (Tantalus) δύναιται σὺν λίμνῃ καὶ δένδροις ἔξιελλυθῆναι ἐπὶ τὸ σφάγιον, ἢ πῶς ἔξωθεν τὰ ἔσω ἐθεά-
ροι; H.

593. καὶ μὲν Σίσυφον εἰσεῖδον.

†) πῶς δύναιται σὺν τῷ λίθῳ καὶ τῇ ἀκρωρεῖα ἐφ' ἧ ἀνε-
κύλιε τὸν λίθον, ἦκειν ἐπὶ τὸ σφάγια; πῶς τε κολάζεται ὁ ἐν
Ψιλάδι (Z 153) κέρδιστος ὢν καὶ συννετώτατος; QT.

Cf. de Sisyphe Ar. adnotationem ad Z 153. L. Ar. 117.

601. τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεῖην.

†) καὶ τοῦτο νεωτερίζον· οὐ γὰρ οἶδε τὸν Ἡρακλῆα ἀπη-
θανατισμένον, οὐδὲ τὴν Ἡβην γεγαυημένην, ἀλλὰ πάροθενον.
διὸ καὶ παροθενικά ἔργα ἀποτελεῖ· οἶνοχοεῖ γὰρ καὶ λούει HQT.

Athetesin demonstrat etiam Ar. ad E 905. A 2. Σ 117.
γ 464.

602. βίην Ἡρακλεῖην || εἶδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθα-
νάτοισιν θεοῖσιν
τέρπεται ἐν θαλίῃ καὶ ἔχει καλλισηφρον Ἡβην,
παῖδα Διὸς μεγάλιοι καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.

*) ὅτι εἰς τρία διαιρεῖ, εἰς εἶδωλον, σῶμα, ψυχὴν· τοῦτο
δὲ οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής BQ.

*) ὅτι αὐτοὺς τὰ σώματα αὐτῶν γησιν Ὀμηρος, οὐκ ἂν
δέοι σώματος ἐν θεοῖς H. cf. ad A 4. In cod. G v. 602—4
obelis notati sunt et in Vind. 56 legitur ad v. 602—3: οὔτοι
ἀθετοῦνται καὶ λέγονται Ὀνομακρίτου εἶναι. cf. La Roche p.
260. Ad v. 604 H habet: τοῦτο ἐπὶ Ὀνομακρίτου ἐμπεποι-
ῖσθαι φασιν. ἠθέτηται δέ. Hoc certe coniungendum est, ita
ut v. 602—604, qui obelis notati sunt in G, expungantur, quia
omnes tres ab Onomacrito inserti sunt, non v. 604 solus, qui
legitur etiam Hes. Theog. 902 neque in omnibus libris fere-
batur (cf. schol. ad λ 385, solam memorans athetesin v. 602
et 603, neque habent H. et duo Vindob.). Nam intelligi non
potest, cur illum unum versum 604 Onomacritus intulerit, ut

monet Nitzschius III, 316, cuius coniectura scholio in Vind. 56 probatur. cf. L. Ar. 333 et 445 et scholion sequens (616), quod discrepantiam inter illum insertum locum 602—4 et v. 616 recte commemorat.

616. καί μ' ὀλοφυρόμενος.

†) ἐλέγχεται ἐκ τούτων τὰ προζείμενα περὶ τοῦ Ἡρακλέους εἰδώλου „αὐτὸς γὰρ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι“. πῶς οὖν ὀλοφύρεται ὡς ἐν δεινοῖς ὄν; HQT.

Μ.

2. *λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο*
νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρουπόροιο.
*) [ἢ διπλῆ ὄτι] δι' ὄλου θαλάσσαν ἀπὸ Ὠκεανοῦ διαστέλ-
λει ὁ ποιητής BQ. cf. L. Ag. 174.
3. *νησόν τ' Αἰαίην, ὅθι τ' ἦοῦς ἠριγενεΐης*
οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ ἠελίοιο.
†) ἢ ὡς ἐπὶ τὰ ἀνατολικά μέρη τῆς νήσου προσορμισάν-
των, ἢ ὅτι ἐξ Αἰδου ἐλθόντες πρώτην αὐτὴν φωτεινὴν ἐθεά-
σαντο. ἔτιοι δὲ βιαιότερον ὑπερβάτως κολλῶντες τὸ Ὠκεανοῖο
τῷ „ὅθι τ' ἦοῦς ἠριγενεΐης“, οὐ. φασιν, οἰκεῖ ἡ ἡμέρα· ἐξ αὐτοῦ
γὰρ ἀνατέλλει καὶ εἰς αὐτὸν δύνει. οὐ μόνον δέ ἐστι βίαιον,
ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῷ ποιητῇ· οὐ γὰρ παραδίδωσιν ὁ Ὅμηρος
τοὺς ἥρωας ἐπισταμένους ὅτι ἐξ Ὠκεανοῦ αἱ ἀντολαὶ τοῦ ἠλίου,
ἀλλ' αὐτὸς ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου τὸ τοιοῦτον παρέδωκεν.
„ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας ἐξ ἀκαλῶφεί-
ταιο βαθυρόρου Ὠκεανοῖο“ (H 421)· καὶ „ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ
φάος ἠελίοιο“ (Θ 485). οἱ δὲ ἥρωες ἄλλως λέγουσιν. „οὐδ'
ὕπη ἠέλιος φασίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαίαν“ (K 191) Q.
15. *πήξαμεν ἀχροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν.*
Diple periestigmene, quod Zenodotus legit: ἀχροτάτῳ τύμβῳ
ἵνα σῆμα πέλοιτο H.
27. *ἀλγίσετεε.*
*) ὅτι συνέσταλκεν ἀντὶ τοῦ ἀλγίσητε H.
cf. ζ 33. 259. F. Ag. 13.

39. Σειρήνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι.

†) κατὰ Ὅμηρον δύο Σειρήνοι γὰρ λέγει V. Ὅμηρος οὔτε γένος αὐτῶν παρίστησιν οὔτε πτερωτὰς αὐτὰς γίγσιν εἶναι HQΓ. cf. L. Ar. 189. v. 47. 185.

43. οἷχαδε ροστήσαντι.

†) ὁ μὲν Ἀριστοφάνης φησὶ κατατηχομένους τῇ ᾠδῇ καὶ ἀφηνιδίως ἐκλείποντας ἀπολέσθαι, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος διὰ τὴν τῶν ἀναγκαίων σπάνιν Q. [ἴν πάσχουσι προστετιχίοις ἐπὶ μακρὸν τῇ ᾠδῇ]. ex Eust. 1707, 51 addidi.

47. ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλειψαί ἐταίρων.

†) [πρὸς] περισπωμένως, ἴν' ἧ ἀπαρέμματος ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ, τοῦ ἄλειψον H.

†) οὐκ ἄρα ἐπιτέρωνται, ἐπεὶ καὶ προσεπέτοντο τοῖς παρὰ πλέουσιν H. cf. v. 39.

52. ἀκούης Σειρήνοιν.

*) ὅτι δύο καθ' Ὅμηρον αἱ Σειρήνες, οὐ τρεῖς Q. cf. ad v. 39. 185. N 66. L. Ar. 189.

53—54. εἰ δέ κε λίσσῃαι ἐτάρους λῦσαί τε κελεύης,
οἷ δέ σ' ἔτι πλεονέσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι διδέντων.

Fuit nota de Aristophanis athetesi horum versuum cf. H: ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης· πρὸς τί γὰρ ἄπαξ δεδεμένον πάλιν διῆσαι κελεύει; cf. ad v. 163—64. Non liquet, num Aristarchus secutus sit Aristophanem.

61. not. 1.

73. οἱ δὲ δύο σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὸν ἰκάνει
ὀξειῆ κορυφῆ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκεν
κυανέη· τὸ μὲν οὔ ποτ' ἔρωεῖ.

Fuit diplex πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν πτώσεως „οἱ δὲ δύο σκόπελοι ὁ μὲν“ ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων. cf. ad Γ 211, ubi nostrum locum sic interpretatus est Ar. F. Ar. 19.

not. 1. 61. Πλαγκτίας.

Πλαγκτίας διὰ τὸ προσπλήσσεσθαι αὐταῖς τὰ κύματα· οἱ δὲ κτώτεροι πλανηθέντες, Πλαγκτίας ἤγονσαν παρὰ τὸ πλάζεσθαι εἰς ὕψος καὶ βάθος H. Fortasse est Ar. interpretatio, cf. Nitzsch III, 373.

75. Ἀρίσταρχος οὐ λέγει πρὸς τὸ νέφος τὴν ἀπότασιν εἶναι, ἀλλὰ φησιν ὅτι τοῦτο οὐδέποτε λήγει, τὸ ζεκαλύφθαι τὸν σκόπελον τῷ νέφει HQ. cf. ad H 238. F. Ar. 32.

78. οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές τε ξείκοσι καὶ πόδες εἶεν.

*) ὅτι ὁμοία ἰ' προσγορὰ τῆς ὑπερβολῆς τῷ „οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι“ (B 489) HQ. cf. ad B 489 ubi noster locus memoratur.

85. δεινὸν λελακυῖα.

†) Ἰακῶς συνεστάλη H. cf. I 378. η 8.

S6—S8. τῆς ἰ' τοι φωνῆ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς γίγνεται, αὐτῇ δ' αὐτε πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν γηθίσειεν ἰδών, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειε.

*) ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς· πῶς γὰρ ἰ' δεινὸν λελακυῖα δύναται νεογνοῦ σκυλακίου φωνὴν ἔχειν; HQ. cf. L. Ar. 189. Nitzsch III, 381.

S9. τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυνάδεκα πάντες ἄωροι.

†) Ἀρίσταρχος ἀκόλους· τοὺς γὰρ Ἴωνας λέγειν φασὶ τὴν κωλὴν ὄρην καὶ ὠραίαν· οὐκ ἔχοντας οὖν ὅσα ἀκόλους καὶ ἀνάρθρους λέγεσθαι· ὑποκείσθαι γὰρ φησι τῇ Σκύλλῃ πετραῖόν τι θηρίον προσπεφυκὸς τῷ σχοπέλῳ καὶ κοχλιῶδες πόδας τε ἔχον πλεκτανώδεις, ὥστε λέγειν οὕτως τὸν ποιητὴν Σκύλλην πετραίην (231). κατὰ δὲ τὴν ἄνωθεν φαντασίαν τῇ Ὑδρα προσσεικέναι καὶ τοὺς ἀνένας αὐτῆς ἰσομεγέθεις εἶναι τῷ σχοπέλῳ. καθιεῖσαν δὲ τὴν Σκύλλαν τὰς κεφαλὰς οὕτως ἀνασπᾶν τοὺς ἀρπαζομένους. „φέρει δέ τε κρατὶ ἐκάστω φῶτα ἀρπάζουσα“. (99) ὡς ἂν οὖν ὄλισθηρῶν ὄντων τῶν ποδῶν καὶ οὐκ ἔχόντων ἀντίληψιν, ἄωρους ἂν τις δέξαιτο τοὺς ἀκόλους. HQ. cf. L. Ar. 189. cf. 124—126.

92. πυκνοὶ καὶ θαμέες.

*) [ἰ] διπλῆ ὕτι] ἐκ παραλλήλου ἔταξε τὰς λέξεις ἰσοδυναμούσας V.

cf. ad II 636, ubi noster versus citatur in simili interpretatione.

124—126. ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ
Κράταιιν,

μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν.
ἣ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὄρημηθῆναι.

*) ἀφειοῦνται γ', ὅτι διὰ τούτων σημαίνει μὴ εἶναι τὴν
Σκύλλαν σύμφυτον τῇ πέτρᾳ H. cf. ad 89. L. Ar. 189.

156. ἵνα εἰδότες ἦ κε θάνωμεν.

ἦ ζεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κτῆρα φύγωμεν.

†) ἐν ἀμφοτέροις πλεονάζει ὁ ζέν, ἢ ἐλώμεθα τὸν θάνα
τον, ἢ τὰ πρὸς σωτηρίαν παρασκευασόμεθα H. cf. F. Ar. p. 8.

163—164 versus expunxit Aristophanes cf. H: καὶ ἐπιαῦθα
οἱ δύο ἀβελίζονται ὡς ἀδικώτατοι v. ad 53—54.

172. ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ.

†) ἔτυπον· ἀπὸ τοῦ παραζολουθοῦντος BQV. cf. Fried-
laenderum ad Ar. B 417. γ 486 et exempla ibidem.

184. δεῦρ' ἄγ' ἰών, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ.

Ar. interpretationem vocabuli πολύαινε habet Apoll. I. h.

133, 14: Ἀρίσταρχος πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε· οἱ δὲ πολύμθε.

185. ἵνα νωιτέρην ὄπ' ἀκούσῃς.

*) [ἦ διπλῆ ὅτι] δύο φαίνονται καὶ ἐντεῦθεν H. cf. L.
Ar. 189 ad v. 52.

209. οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι καχόν.

Fuit diplex periestigmene propter Zenodoti lectionem ἔχει,
alii ἔπει, alii ἔπι.

243. ψάμμω κνανέη.

*) [ἦ διπλῆ ὅτι] ἀντὶ τοῦ κνανιζομένη, ὡς „φοίνικι φαι-
νός“ (O 538) Q. cf. ad O 538.

250 cf. not. 2.

253. ἐς πόντον προίησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο.

not. 2. 250. ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κτῆρ.
Καλλίστρατος ὑπονοεῖ τὸν σίχον, λέγων ἐκλύεσθαι τὸ τάχος τῆς
ἀρπαγῆς H.

†) κέρως Ἀρίσταρχος τὸ κεράτινον σέριγγον, ὃ ἐπιτιθέασι πρὸς τὸ μὴ ἐσθίεσθαι ἐπὶ τοῦ ἰχθύος τὴν ὄρμιάν. ἔνιοι δὲ τὴν τρίχα Q.

cf. ad Ω 81. L. Ar. 152. Apoll. 1. h. 52, 18.

279. σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ.

†) καρτερικὸς, ἀνένδοτος. καὶ ἐν Ἰλιάδι (K 164) „σχέτλιός ἐσσι, σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις“ BQ. cf. ad K 164, ubi Ar. σεπτικῶς interpretatur.

281. ὅς δ' ἐτάρους καμάτῳ ἀδδρηζότας ἦ δὲ καὶ ἕπνῳ.

†) ἀιδισθέντας καμάτῳ καὶ ἀγροπνία· „μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδρηζότες ἦ δὲ καὶ ἕπνῳ“ (K 98). ἀγροπνία κατ' ἀντιφρασιν, ὡς τὸ „ἕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος“ (ζ 2) ὃ γὰρ ἕπνος οὐ βλέπτει BQ. cf. Ar. ad K 98, observatum contra Zenodoti lectionem.

284. ἀλλ' αὔτως διὰ νύκτα θοῖν ἀλάλησθαι ἄνωγας.

Fuit diplex periestigmene, quod Zenodotus legit: ἀλλ' οὐτως· καὶ ἐστὶν ἰθιζόν Η. Sic legit etiam Σ 584, ubi vituperatur ab Ar. οὐ νοήσας ὅτι τὸ αὔτως ἐστὶ κενῶς καὶ πρὸς οὐδέν.

286. ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί.

*) [ἦ διπλῆ ὅτι ἐκ νυκτῶν ἐστὶν] μετὰ τὰς νύκτας, ὃ ἐστὶν ἕρθρου, ὡς τὸ „πίομεν ἐκ βοτάνης“ (N 493) ἀπὸ τοῦ μετὰ τὴν βοτάνην BQ.

Sic Ar. ad N 493. Nostrum scholium apud Dindorfium ad v. 284 legitur, sed puto hic ponendum esse.

290. θεῶν ἀέζητι ἀνάκτων.

†) Ζηρόδοτος γράφει „γίλων ἀέζητι ἐταίρων“ Η.

297. ἦ μάλα δὴ με βιάζεστε μοῦνον ἔοντα.

*) [ἦ διπλῆ περιεστιγμένη ὅτι] Ζηρόδοτος [γράφει] βιάζεσθ' οἶον ἔοντα, οὐ νοήσας ὅτι ποιητικῶς ἐσχημάτισται Η. Vind. 133.

†) 374—390. ἐναντίον τοῦτο τῷ „Ἡέλιος δ' ὅς πάντ' ἐγορᾷς καὶ πάντ' ἐπακοίεις“ (Γ 277). ἀφ' ἑαυτοῦ γὰρ ἐχρῆν

ἐγνωσέναι τὸν πάντα ἐφορῶντα. Hanc ob causam Aristarchus locum nostrum damnavit cf. Ar. ad Γ 277, ubi est διπλῆ πρὸς τὴν ἀθέτησιν τῶν ἐν Ὀδυσσεΐα „ὠκέα δ' ἱέλιον ὑπερίονι ἄγγελος ἴλθεν“. In M. versibus 375—389 obeli appicti sunt et videtur Ar. hos omnes expunxisse. Fortasse haesitavit quoque, quod Ulixes mentiri videtur — cf. schol. ad ε 79 in QP: ψεύδεται Ὀδυσσεὺς ὅταν λέγῃ „ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠνκόμοιο· ἢ δ' ἔφη Ἑρμείω διάκτορος ἀντὶ ἀκοῦσαι“ (μ 389). οὐδέπω γὰρ αὐτὸν ἐωράκει. — dicens a Calypso nympcha se hoc audivisse, cui Mercurius narravisset. At Mercurius, ubi ad nympcham venit, hac de re verba non fecit, neque antea deam vidit.

379. οἱ μοι βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον.

†) βιαστικῶς, ἄγαν βιαίως BQ. cf. F. Ar. p. 29 a 209 et locos ibi collatos.

383. δύσομαι εἰς Αἴδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.

†) τὸ φαείνω ἐνεσιῶτός ἐστιν ἀντὶ τοῦ μέλλοντος H.

388. τυτθὰ βαλῶν.

Diple periestigmene, quod Zenodotus dedit: τριχθὰ βαλῶν. Vind. 133.

417. εἰ δὲ θεείου πληῆτο.

†) θείου. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πρὸς κερανίου V. cf. Friedlaenderum ad Ar. II 163. Apoll. l. h. 86, 19.

422. Zenodotus pro Ar. ἄραξε legit ἔαξεν. cf. Did. in H.

423. ἐπίτονος βέβλητο.

Notatus fuit versus propter metrum initii, cf. ad X 379: τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐσημειοῦντο πρὸς κρίσιν ποιημάτων, ὅτι σπανίως Ὅμηρος κακομέτρους ποιεῖ.

439—441. ὄψ'. ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν
ἀνέστη.

κρίνων νεΐεα πολλὰ δικαζομένων ἀΐζηων,

τῆμος δὴ τά γε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη.

†) ἐν πολλοῖς ἐδιστάχθησαν οἱ στίχοι διὰ τὸ „τρίς μὲν

γὰρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι“ (105) καὶ ἐδείχθη ἑαυτῷ τὰ ἐναν-
τία λέγων ὁ ποιητής· νῦν γὰρ ἅπαξ μόνον καὶ ἀναβάλλει καὶ
ἀναρρόφει HQ.

Fluxisse videtur ex Didymo et Aristonico. Callistratus, qui
hos versus retinuit, v. 105 exprunxit, quod repugnare videtur iis
qui nunc leguntur cf. schol. BQ, quod cum La Roche ad v.
105 refero, non ut Duentzer ad v. 107.

445—46. Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε
θεῶν τε

εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.

†) νοθεύονται δύο· τί γὰρ εἰ εἶδεν ὅπου οὐ δύναται ὄρ-
μῶν ἢ Σκύλλα. ἀλλ' ἐνίδρυνται τῷ σπηλαίῳ; ὡς ἐκ τῶν λόγων
τῆς Κίρκης ἔστι μαθεῖν· εἰ γὰρ ἐβούλετο διὰ τῆς Χαρύβδεως
πλεῖν ὁ Ὀδυσσεύς, οὐκ ἂν ἠδικήθη ὑπὸ τῆς Σκύλλης, ὡς ἀνημ-
μένης τῷ σπηλαίῳ QH. Vind. 133. cf. ad v. 89. 124—126.

N.

4. cf. not. 1.

5. τῷ σ' οὐ τι παλιμπλαγχθέντα γ' οἶω.

†) ὀπισθόρμητον γενόμενον V.

cf. L. Ar. 91. Hic posui propter rectam vocabuli *πάλιν* interpretationem, quod nusquam rursus significat, sed retro. Ad A 326 Ar. *παλινορμένω* explanat ἀντι τοῦ ὀπίσω ὀρμῶντες ὡς *παλιμπλαγχθέντες*. cf. ε 27, 429.

τῷ σ' οὐτι: ἀντι τοῦ διὰ τό σε, ὅ ἐστι διὰ τοῦτό σε H. Fortasse est Aristarcheum, etiam E 875 dativum esse pro διὰ cum accusativo statuit. cf. ι 19.

25. *) ὅτι οἱ ἐστιώμενοι τοῖς ἐστιῶσι προπίνουσι παρὰ τῷ ποιητῇ H. cf. ad υ 57. I 224.

35. ὡς Ὀδυσῆϊ' ἀσπαστόν.

†) τὸ πλήρες Ὀδυσῆι, ὡς „ἦρωι Λαομέδοντι“ (H 453) H. cf. ad H 453. ϑ 483.

39. cf. not. 2.

not. 1. 4. ἐπεὶ ἴκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ.

νῦν κυρίως κῆται ἢ λέξις. τοιαῦτα γὰρ τὰ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως „χάλκιοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλέδατο“ (η 86) καὶ τὰ ἐξῆς HQ. Alibi de Jovis modo domo vocabulum dicitur cf. A 426. Ξ 173. Φ 438. 505. Talia adnotare solebat Aristarchus. cf. Eust. 1730, 39.

not. 2. 39. πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί.

ὅτι οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν τῷ ἀφίστασθαι τὸ χαίρει ἔλεγον, ὥσπερ

57. χαῖρέ μοι ᾧ βασιλεία διαμπερές.

*) ὅτι οἱ ἐσιώμενοι παρ' Ὀμήρῳ τοῖς ἐσιώῳσι προκίνου-
σιν, ὡς Ὀδυσσεὺς Ἀχιλλεῖ καὶ Εὐμαίῳ ὁ αὐτὸς H. cf. ad v.
25. I 224.

78. ἀνακλινθέντες ἀνεβρίπτουν ἄλα πηδῶ.

†) ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος· ἀναβρίπτεται γὰρ ἐπὶ τῶν
ζοπιῶν τὸ ἕδωρ BV. cf. Friedlaenderum ad B 417. γ 486.

93. εὔτ' ἀστὴρ ἐπερέσχε φάαντατος.

Adnotatum fuit, nunc Luciferum nominari φάαντατος, in
Iliade contra Hesperum, neque hoc inter se repugnare cf. ad
X 318. λ 239. Eust. 1734, 33.

De scholio ad v. 96 in HQ. cf. ad α 72.

109. δύο δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν.

αἱ μὲν πρὸς Βορέας . . . αἱ δὲ . . .

†) πῶς ἐπὶ τῶν δύο θυρῶν ἐν τῷ διαιρεῖν φησιν αἱ μὲν,
αἱ δὲ; BHQ. Hinc colligi potest, Ar. diplomam fuisse, ὅτι πλη-
θυντικῶς τὴν θύραν θύρας λέγει. cf. L. Ar. 124. 156.

128. Ζεῦ πάτερ.

*) ὅτι Ποσειδῶν (ὃς ἦν ἀδελφὸς) πατέρα προσαγορεύει
τὸν Δία πρὸς τιμὴν H.

142. πρεσβύτατον καὶ ἄριστον.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι] οὐ καθ' ἰλικίαν [λέγει], ἀλλὰ τιμιώτατον,
ὡς Ἦρα „καὶ με πρεσβυτάτην τέζετο“ (J 59) B. ἀλλαχοῦ γὰρ
λέγει „ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος ἐγεγόνει“ (N 355), fortasse adiun-
gendum est ex V. cf. Ar. ad J 59.

157. ἵνα θανμάζωσιν ἅπαντες.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι] τὸ θανμάζωσιν ἀντὶ τοῦ ὀρῶντες ἐκπλήτ-
τονται V. cf. L. Ar. 147. B 320. Ω 394.

160. ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηρες γεγάασιν.

νῆν τὸ σάζον γαμῖν BM. cf. Eust. 1732, 19. Fortasse fluxit ex iis
Aristarchi observationibus, quas Lehrsus Ar. cap. III p. 193 de cultu
et victu heroum collegit.

†) καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ οἰκοῦσι. ἐκ γὰρ τῆς Ὑπερησίας μετεληλύθασιν BQ. cf. ζ 4.

173—178. *) [οἱ ἀστερίσκοι] ὅτι ἐκ τοῦ τόπου τούτου μετακινεῖται εἰς τὰ κατ' ἀρχὴν πρὸς Ὀδυσσεά ὑπὸ Ἀλκινόου λεγόμενα· οὐκ ὀρθῶς. εἰ γὰρ ἐμέμνητο τοῦ χρησιμοῦ, οὐκ ἂν ἀπεκομίσθη ὁ Ὀδυσσεύς Q. cf. ad θ 564—71.

173. Ποσειδάων' ἀγάσασθαι.

Fuit diploε ὅτι τὸ ἀγάσασθαι νῦν ἀντὶ τοῦ φθονῆσαι. οὐκ ἀντὶ τοῦ θαυμάσαι. cf. schol. V. ἄγαν ὀργισθῆναι et θ 565, ubi idem versus et Ar. interpretatio ἀντὶ τοῦ φθονῆσαι in B servata est.

174. οὐνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.

*) ὅτι καὶ τῶν μὴ ἀναξίων ἀπήμονες, μὴ ἐῶντες αὐτοὺς πημαίνεσθαι Q.

206. ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων ἔξικόμην.

*) [ἢ διπλῆ] ὅτι τὸ ἐξικόμην ἀντὶ τοῦ] ἰκέτευσα V. cf. ad X 123. γ 92.

207. θέσθαι ἐπίσταμαι.

Fuit diploε ὅτι τὸ οὐκ ἐπίσταμαι ἀντὶ τοῦ οὐ δύναμαι cf. ad φ 320, ubi nostrum locum sic interpretatus est Ar. cf. L. Ar. 148.

213. Ζεὺς σφεας τίσαιτο.

Fuit diploε periestigmene propter Zenodoti lectionem (cf. in H): τίσασθαι, quod Dindorfius praef. LXI in τισάσθω mutavit. cf. G. Ribbeckium in Schneidewini Philol. VIII p. 705.

221. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη

ἀνδρὶ δέμας εἰκνυῖα νέω ἐπιβώτορι μῆλων,
παναπάλῳ, οἴοι τε ἀνάκτων παῖδες ἕασιν.

*) ὅτι καὶ οἱ βασιλεῖς ἔνεμον δῆλον δι' ὧν φησιν Ἀνδρομάχη „πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεὺς βοσὴν ἐπ' ἐλλιπόδεσιν“ (Z 423) HQ. καὶ Αἰνείας περὶ Ἀχιλλέως „ὅτε βοσὴν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν“ (Y 91) H.

222. Ἀθήνη || ἀνδρὶ δέμας εἰκνυῖα νέω ἐπιβώτορι μῆ-
λων.

*) ὅτι ὁ ποιητὴς ἄρρενας μὲν θεοὺς θηλείαις οὐδέποτε εἰκάζει, θηλείας δὲ ἄρρεσιν HQ. cf. Dind. praef. LXII.

*) [ἢ διπλῆ ὄτι] περισσῆ ἢ πρόθεσις, ὡς καὶ ἐν τῇ (codd. εἰς τὸ) „βροῶν ἐπιβονκόλος ἀνήρ“ B. Sic etiam Eust. 1739, 41. cf. L. Ar. 109. γ 195.

320—323. ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἤσιν ἔχων δεδαιγμένον
ἦτορ

ἰλῶμην, εἴως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.

πρὶν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ

θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἦγαγες αὐτή.

*) (γοθεύονται) ἀθετοῦνται δ' σίχοι. ὁ μὲν πρῶτος ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐμῆσιν ἔχει τὸ ἤσιν, ὅπερ ἐστὶ τρίτον προσώπον, τηροῦντος αἰεὶ τοῦ ποιητοῦ τὴν ἐν τούτοις διαφορὰν. ὁ δὲ δεῦτερος ὅτι Ἀθηναῖος παρούσης θεοῖς ἀνατίθεισι τὴν σωτηρίαν· ὁ δὲ τρίτος καὶ τέταρτος ὅτι οὐκ ἐγίνωσκεν ὡς ἡ φανεῖσα αὐτῷ παρὰ Φαίαξι θεὰ ἦν, ὅτι οὐκ ἐθάρσυνεν, ἀλλὰ τοῦναντίον „μηδέ τιν' ἀνθρώπων ποτιόσσεο. οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μαλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται“ (η 31) HQ. Vind. 133. cf. Apoll. de Pron. p. 139: ἐπ' Ἀριστάρχου ἐπωπιεύετο.

332. οὔνεα' ἐπητῆς ἐσσι.

†) ἐπητῆς ἦγον λόγιος. καὶ ὡς ἰ λόγιος παρὰ τὸν λόγον, οὕτω καὶ ἐπητῆς παρὰ τὸ ἔπος H. Hoc ex Ar. manavisse demonstrat Apoll. l. h. p. 71, 34. cf. L. Ar. 152. De accentu ἐπητῆς. qui τοῖς παλαιότεροις placuerit, dixit Eust. 1743, 60 cf. H: Aristarchus et Herodianus ὡς αἰκῆς.

333—338. ἀσπασίως γὰρ κ' ἄλλος ἀνήρ ἀλαλήμενος
ἐλθῶν

ἔειπ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἀλοχόν τε.

σοὶ δ' οὔπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πνεθέσθαι,
πρὶν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου περιρήσσαι, ἢ τέτοι αὐτως
ἦσται ἐνὶ μεγάροισιν, διζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτιες τε καὶ ἦματα δάκρυ χεοῦση.

*) ἀθετοῦνται σίχοι εἴ' ὅτι οὐδὲν εἴληφε παρ' αὐτοῦ ση-

μείον τοῦ μήπω βούλεσθαι τὴν γαμετὴν ἰδεῖν· τοῦναντίον γὰρ διὰ τοῦτο αὐτῷ ἐπιφαίνεται, ἵνα κρύψῃ αὐτοῦ τὴν εἴσοδον. διὸ καὶ φησιν „ἢ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον, εἰ μὴ μοι σὺ ἕκαστα θεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες“ (383). οὕτως οὖν αὐτὸς ἠπείγετο ἰδεῖν τὴν γαμετὴν HQ.

347—48. ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον ἤεροειδές.
ἱρὸν νυμφάων, αἱ νηιάδες καλέονται.

Ad hos versus annotat Eust.: οὗτοι οἱ δύο στίχοι ἐν τισι τῶν ἀντιγράφων οὐ κείνται. Fortasse expunxit eos Aristarchus, qui iidem leguntur 103—104 idemque significant quod versus sequentes 349—50. Omittunt A 1 m. K N 1 m PS.

370. λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσιν.

Ex Eust. 1744, 20 adieci: λέγει θύρας ὡς καὶ προεδηλώθη τὴν τοῦ σπηλαιῶν ὀπήν, quod Lehrsus Aristarcho deberi contendit p. 156 cf. ι 243.

377. οἱ δὲ τοι τρίετες μέγαρον κάτα κοιρανέουσιν.

†) κατὰ τὸν ἀπαρτίζοντα ἀριθμὸν εἶπε τρίετες, ἐπιστάντος ἤδη καὶ τετάρτου· „ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον“. (β 89) ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ταχέως διελεύσεται. καὶ ἀλλαγῶ „ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλω, ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἤλθεν ἔτος, καὶ τότε δὲ τις ἔειπε γυναικῶν“ (β 106). cf. ad β 89. 107. L. Ar. 93.

380. πάντα μὲν ῥ' ἔλλπει.

Notatum fuit verbum ἔλλπειν positum esse pro ποιεῖ ἔλλπειν cf. δ 105. Θ 328.

389. αἶ κέ μοι ὧς μεμανῖα παρασταίης, γλανκῶπι,
καὶ κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεςσι μαχοίμην.

†) ὑπονοεῖται ὁ στίχος διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὑπερβολήν. ἐν τῇ A γοῦν τῆς Ἰλιάδος πλείοσι τριακοσίων ἀντίστη καὶ [μὴ] παρούσης Ἀθηνᾶς H. cf. Eust. 1744, 52.

398—401. κάρψω μὲν χροά καλὸν ἐνὶ γραμπτοῖσι μέ-
λεσσι,

ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαΐφος
 ἔσσω, ὅ κε στυγέησιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα,
 κλυζώσω δέ τοι ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἔόντε.

*) ἀθετοῦνται μετὰ ἀστερίσκων ὡς ἐκ τῶν ἐξῆς μετενη-
 νεγμένοι H. cf. ad v. 430.

405. ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι] παρῆλκει [ἡ πρόθεσις] ὡς [ἐν τῷ] (cod.
 τὸ βούων ἐπιβουζόλος Q. cf. L. Ar. 108. γ 195 et exempla
 ibidem.

430—33. *) [οἱ ἀστερίσκοι] ὅτι ἐντεῦθεν οἱ ἄνω (398—
 401) μετενηνεγμένοι εἰσὶν H.

III.

2. *χωρον αν' εληεντα δι' ακριας.*

*) [*η διπλη στι*] *αντι του δι' ακριων* B. cf. F. Ar. 21.

8. *αυτος δειμαθ' υεσσιν.*

Fuit diphe periestigmene propter Zenodoti lectionem: *δειματο οϊος* H.

12. *το μελαν δρυος αμφικεασσας.*

†) *δ Αρισταρχος τον γλουν* BHQ. cf. L. Ar. 152. Eust. 174S, 55. Quod praeterea legitur in BHQ: *το δε δρυος δυναται νοεισθαι και επι παντος ξυλου* idem est ab Ar. ad A 86 observatum.

18. *αντιθεοι μνηστηρες.*

In schol. QV hoc legitur: *νυν οι εναντιοι τοις θεοις*. Sed potius ex Aristarchi mente esse puto, quod Eust. habet 1749, 4: *το αντιθεοι μνηστηρες, ει μεν τους ασεβεις δηλοϊ, πανυ σφοδρωσ εχει. επιεικεστερον δε αυτου μετ' ολιγα το „μνηστηρσιν υπεργιαλοισιν“ (27). ει δε τους ισοθεους λεγει δια τε γενος τυχον και κάλλος και πλουτον και ανδριαν, Ομηρικωτερον εστι, καθα και το θεοειδη που ειπεν τον Παριν.* cf. L. Ar. 114 sub *αντι* — *ειναι*.

22. Nota fuit de Zenodoti athetesi, cf. in H. Vind. 133: *δπιωπιεϋετο παρα Ζηνοδοτη. Καλλιστρατος υπωπιεϋε τον στιχον δια την εξαριθμησιν των κωνων και το επιθετον*. Duentzerus p. 192 v. 21 et 22 ab Zenodoto et Callistrato expunctos esse contendit, contra quem Dindorfus not. 15, p. 580.

29. *ζύνες ὑλακόμοροι.*

†) ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ὀξύφωνοι QV. Sic Eust. qui addit: ἐπεὶ καὶ μόρον ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη λέγεσθαι τὸ ὀξὺ, ὃ ἐξετάθη ἐν τῷ ὑλακόμοροι. cf. Apoll. 91, 25. L. Ar. 152.

50. *δέρμα ἰονθάδος ἀργίου αἰγός.*

†) οἱ δὲ τὴν τελείαν B. Restitui quod Buttmannus correxit et Dindorfius in textum recepit: *τελείαν* pro *ταχείαν*; nam sic Aristarchum interpretatum esse ut B. cod. docet Apoll. l. h. 91, 32: *διὰ δὲ τοῦ Ἀριστάρχου ἐπομνήματος ἰονθάδος ἔνιοι ἀποδιδόασιν τελείου. εἴη δ' ἂν λεγόμενον ἀπὸ τῶν ἰόνθων. τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἰόνθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Χρυσῇ „ἐγὼ μέλαιναν ἐξιοιθίζω τρίχα“ (corr. Lehrsius Ar. p. 152 pro *μίαν μὲν* cod.). Hue referendum est, quod legitur in H ad v. 51: *οὐκ ἂν νῦν ἔφη δασύ, εἴ γε τὸ ἰονθάδος ἐδήλον τὸ δασέος* (ut voluit Apion cf. Apoll. l. c.).*

77. *θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἄλφριτα.*

†) ὡς περὶ ἑτέρον· ἔστι δὲ ἐπὶ τοῦ Εὐμαίου. Ὀμηρικῇ δὲ ἰγράσις H. cf. ad v. 447.

87. *πλησάμενοι δὲ τε νῆας ἔβαν.*

*) [ἢ διπλῇ ὄτι] ὁ δὲ πλεονάζει HQ. cf. F. Ar. 33. β 6.

102. cf. not. 1.

106. *ζατρεφέων αἰγῶν ὅς τις φαίνηται ἄριστος.*

*) ὅτι ἀρσενικῶς τὸν αἰγά γισιν Q. cf. a 246.

122. *οὗ τις κείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν ἀγγέλων πείσειε.*

†) τὸ εὐκτιζὸν ἀπὸ ὀριστικῶν, πείσειε πείσει H. Verba non sunt Ar., nam nunquam talibus modorum nominibus εὐκτιζὸν, ὀριστικὸν usus est, (cf. F. Ar. p. 7) sed rem puto.

147. *ἀλλὰ μιν ἠθεῖτον καλέω.*

not. 1. 102. *βόσκουσι ξεῖνοι τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες. ὁμοίως τῷ „θῆτες τε δμῶές τε“ (δ 644) H. cf. ad δ 644.*

*) [ἡ διπλῆ ὅτι] τὸ ἠθεῖε προσφώνησις ἐστὶ [σεπτικῆ] νεωτέρου πρὸς μείζονα BQ. cf. ad K 37. L. Ar. 151.

159. ἰστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω.

*) [ἀθετεῖται] μετενήνεκται [γὰρ] ἀπὸ τῶν ἐξῆς ἐπὶ τῶν πρὸς τὴν Πηγελόπην λόγων (τ 304). οὕτω γὰρ ἀφίκεται εἰς τὴν Ὀδυσσεῶς οἰκίαν Q.

162—64. τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δὲ ἰσταμένοιο οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται. ὅς τις ἐκείνου ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον καὶ φαιδιμον υἱόν.

†) ὑποπιεύονται οἱ τρεῖς ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τὰ πρὸ αὐτιῶν, καὶ ὡς ὑποπτοι καὶ ὡς ἄπιστοι. πόθεν γὰρ ἦδει εἰ καὶ ἐκ Δωδώνης ὑποστρέφων οὐ πλοῖσει; H.

Hanc notam in imo paginae versus 125—166 continentis scriptam Buttmanus recte ad 162—64 retulit. Obeli cum asteriscis appicti sunt in M etiam duobus praecedentibus versibus 160—61, aptius credo leguntur τ 307. In eodem codice v. 174—184 obelis notati sunt, quam ob caussam ex scholiis non liquet.

171. ἀλλ' ἦτοι ὄρχον μὲν ἐάσομεν.

Diple periestigmene, quod Zenodotus: κείνον μὲν scripsit cf. H.

174. τῶν αὖ παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι] λείπει ἡ περὶ, περὶ παιδὸς (H) [καὶ τὸ ἄλαστον] ἀντὶ τοῦ ἀλάστιως, ἀνεπιλήστως BV. cf. F. Ar. 26. 29. α 209.

178. τὸν δέ τις ἀθανάτων βλάβει φρένας.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι] ἐν σχήματι [εἴρηται] ὡς τὸ „γυναϊκά τε θήσατο μαζόν“ (Ω 58) καὶ „οἳ σ' ὠτειλῆς αἰμ' ἀπολιχιμήσονται“ (Φ 122) H.

cf. F. Ar. 20. Ω 58. Sequitur ex scholio, Aristarchum legisse: τὸν δέ τις, non ut codd. recentiores τοῦ.

188—190. *) ἀστερίσκος πρόσκειται ἄχρι στίχων γ', ὅτι νῦν ὡς πρὸς ῥάκεσιν ἡμφιεσμένον ὀρθῶς λέγονται· ὡς δὲ πρὸς

τὴν Ἀθηνᾶν ὁμοιωθεῖσαν Μέντη καὶ βασιλικὴν ἔχουσαν στολήν οὐ πᾶν HQ. cf. ad α 171. π 57.

199. ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι.

†) ἀπὸ τοῦ Κρηταί· καὶ τὰς Ἀθήνας γὰρ ποτὲ ἐνικῶς, ποτὲ πληθυντικῶς ὀνομάζει HQ. cf. ad γ 287. Eust. 1757, 23.

204. cf. not. 2.

214. ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὄϊομαι εἰσορόοντα γιγνώσκειν.

†) Apoll. l. h. 94, 30: ὁ Ἀρίσταρχός φησι, μεταφορικῶς τὴν καλάμην εἴρηκεν. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀμῆτοῦ τὸ πλῆθος ἰδόντα τῆς καλάμης καὶ τὴν εὐγένειαν ἔστιν ἐπιγινῶναι ὅσος καὶ οἶος ἦν ὁ καρπός. καὶ νῦν οὕτως λέγει, ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ λείψανόν σε δρωῶντα τοῦ σώματος δίομαι ἐπιγινώσκειν, οἶος ἦμιν ἀκμάζων ἐγὼ καὶ εὐσθενῶν. Similia habent schol. in BHQV.

231. Fuit diplex periestigmene, quod Zenodotus καὶ σφιν, quod ad ἄνδρας retulisse videtur, pro καὶ μοι legit cf. H.

246. Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι.

*) ὅτι ὁμοιούτως τὸν ποταμὸν καὶ τὴν χώραν. νῦν δὲ τὴν χώραν H. cf. δ 477.

294. cf. not. 3.

295. Diplex periestigmene, quod Zenodotus pro ἐέσσατο dedit ἐφείσατο v. H.

318. αἴθρω καὶ καμάτῳ δεδμημένον.

†) αἴθρω ἀρσενικῶς, ὡς „ἐν πύλῳ ἐν νεζέεσσιν“ (E 397) ἀντὶ τοῦ ἐν πύλῳ B.

not. 2. Κάστωρ Ὑλακίδης.

Ad v. 204 H habet: Καλλίστριαιος ἐν τῇ ἐκ Μουσειῶν Κάστωρ φησὶ γεγρασθαι. Hoc fortasse ex Aristonico fluxisse coniecit Lehrsius Ar. p. 25 not. Sed non apparet, quid Callistratus voluerit. Duentzer Zenod. 42 aliud nomen, quale Ἄκτωρ est, positum fuisse dixit.

not. 3. 294. ἐπὶ λυθρον ὤραι.

ἦ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρᾶ. παρῆλθον οἱ καιροί, ὅ ἐστιν αἱ τροπαί· BHQ. Fluxit fortasse ex Ar. cf. L. qu. ep. 89.

Loco citato (*E* 397) sic interpretatus esse dicitur Aristarchus in *LVD*. Alii legerunt pro *αἴθρη λύθρη* cf. *Etym. M.* 33, 40 ubi idem adnotatur ut in *B* et adiungitur: καὶ τὴν δειλίην δειλίον (*Φ* 232, ubi v. *Aristonicum*). Hinc colligi potest, Aristarchum formam *αἴθρον* existimavisse metaplasmum illius *αἴθρη*, quod legitur *P* 646. ζ̄ 44. μ 75 *Eust.* 1760, 32.

321. ἐν θ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην.

*) [ἢ διελῆ ὅτι] λείπει ἢ περι *H.* cf. *F. Ar.* 26.

336. βασιλῆι Ἀχάστῳ.

†) πῶς ἐν Ἰλιάδι Μένελά φησιν εἶναι βασιλέα Δουλίχου; βασιλέας οὖν τοὺς δυνάστας φησί *HQ.* De hac vocabuli *βασιλεύς* interpretatione ex *Ar.* derivata cf. *L. Ar.* 115. In catalogo navium *B* 627 Meges rex Dulichii est.

338. cf. not. 4.

359. ἀνδρὸς ἐπισταμένου.

†) Ex *Apoll.* l. h. 74, 11: ἐπὶ στίχου ἐν τῇ ξ' Ὀδυσσεΐας ἀνδρὸς ἐπισταμένου Ἀρίσταρχος ἐπιστήμονος. Sic scribendum cf. *L. Ar.* p. 5.

394. μάρτυροι ἀμφοτέροισιν θεοί.

Fuit diplo periestigmene ὅτι Ζηνόδοτος γράφει μάρτυρες ὁ δὲ Ὀμηρος οὕτως ἐσχημάτιζεν. cf. α 273. schol. in *HQ.*

396. πέμψαι || Δουλίχιόνδ' ἶέναι.

*) [ἢ διελῆ ὅτι τὸ πέμψαι] ἀντὶ τοῦ πέμψον *B.* cf. ad α 291. *F. Ar.* 14.

400. ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἢ περοπέειν.

Fuit diplo, ὅτι τὸ ἀλεύεται ἀντὶ τοῦ ἀλεύηται· συνέσταλ-

not. 4. 338. ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην.

λείπει ἢ ἕξ, ἢ ἕξ τῆς δύης ἐπὶ βλάβην ἔλθοιμι, ἢ ἐπὶ ταῖς συμβεβηκυῖαις τιμωραῖς ἄλλην βλάβην ὑπομείναιμι *BH.* cf. nostrum „aus dem Regen unter die Traufe kommen“. Fluxit fortasse ex *Ar.* Aristophanes interpretatus est: „δύη ἐπὶ πῆμα γένηται“ — sic legit — ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῇ δύῃ cf. *H.*

ται γάρ. cf. ad ζ 33 ubi citatur hic locus in eadem adnotatione. F. Ar. 13.

446. καὶ ἄργματα θῦσε.

†) τὰς ἀπαρχὰς τῶν μερίδων ἢ τὰ ἀπομερισθέντα τοῖς θεοῖς. θῦσε δὲ ἐθυμίασεν· οὐδέποτε γὰρ θῦσαι ἐπὶ τοῖ σφάξαι ἱερεῖόν φησι BQ. cf. ad I 219 ubi citatur noster versus in hac interpretatione. L. Ar. 82. Eust. 1767, 12. ι 231.

447. οἶνον Ὀδυσσεῖι πτολιπόροθω
ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν. ὁ δ' ἔξετεο.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] καὶ τοῦτο ἐξ ἐπαναλήψεως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ὀδυσσεῶς H. cf. ad v. 77. E 733. O 127. ε 391.

463. εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ εὐξάμενος ἀντὶ τοῦ] κανχισάμενος BQ. L. Ar. 147. cf. 468.

468. εἴθ' ὡς ἠβώοιμι.

†) ἔνθεν δῆλον ὅτι τὸ εὐξάμενος (463) ἀντὶ τοῦ κανχισάμενος HQ.

482. ἀλλ' ἐπόμην σάκος οἶον ἔχων καὶ ζῶμα φαιινόν.

†) νῦν προφανῶς ζῶμα τὸν χιτῶνά φησιν, ὡς διὰ τῶν ἐξῆς δῆλον „παρά μ' ἦπαφε δαίμων ὀλοχίτων' ἡμενται· (488) τινὲς δὲ ζῶμα φαιινὸν τὸν σιδηροῦν χιτῶνα H. Altera interpretatio est Aristarchi cf. L. Ar. 121. Eust. 1770, 35. Apoll. l. h. 81, 18.

495. κλυτε φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος.

*) ἀθετεῖται ὡς ἐκ τῆς Ἰλιάδος (B 56) μετενηνεγμένος. γελοῖον δὲ εἰπεῖν καὶ τὸν ἐν λόγῳ καθυπνωθέντα H. cf. ad B 56, qui habet asteriscum. Videtur insertus esse versus propter initium orationis coniunctione γάρ factum. Sic H: τινὲς φασὶν ἐρίους ἡγροηζότας τὸ (ἔθος) τοῦ ποιητοῦ, ὅτι ἔθος ἐστὶν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι, διὰ τοῦτο πεπλαζέναι τὸν στίχον. cf. z 174. 189.

503—6. ὡς νῦν ἠβώοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη.

δοίη ζέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορροβῶν.

ἀμφοτέρων, φιλότιτι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἕηος.
 νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσιν κατὰ χροὸν εἴματ' ἔχοντα.

†) καὶ ὁ Ἀθηνόκλης προηθίει. ἀγαρίζονται γὰρ τὸ χω-
 ρίον τοῦ αἰνίγματος διαρρήδιον αἰτιῶντος. ἄλλως τε καὶ ὁ
 Εὔμαιος ἕστερον λέγει „αἶνος μέντοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας“ Η.

Versibus 503—506 quatuor obeli appicti sunt in M, in Q
 tres modo v. 504—506. De Athenocle cf. ad ζ 144.

553. Βορέω ἔπ' ἰωγῆ.

†) τῆ σκέπη V.

Sic Aristarehū interpretatum esse ἐπὶ σκέπη dicit Apoll.
 l. h. 93, 28.

Ο.

4. εὔρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱὸν
6. ἦτοι Νεστορίδην μαλακῶ δεδμημένον ἔπρω.

*) [ἡ διπλή, ὅτι] πρὸς τὸ δεύτερον πρῶτον ἀπῆντιχεν (cod. ἀπῆντιχεν) καὶ [κατὰ ἐνναλλαγὴν πτώσεως παρελείπεται] (cod. ἀντίπτωσις) ἀντὶ τοῦ ὑπὸ μαλακοῦ ἔπρω δεδμημένον H. cf. L. Ar. 11. F. Ar. 24.

16. ἦ δὲ γὰρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται
Εὐρυμάχῳ γήμασθαι.

*) ὅτι Ἰθακίσιος ὁ Ἰθάριος, οὐ Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς Τύν-
δάρεω H.

cf. schol. in E ad α 285, HMQ ad β 52. HQT ad δ 1.

19. μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτήμα φέρηται.

Fuit nota de Aristophanis athesi cf. in H: ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης ἐπὶ σμιζρολογία παντελῶς. Propter eandem causam ceraunio apposito σ 281 sq. damnavit. cf. ad v. 91.

20. οἷσθα γὰρ, οἶος θυμός.

Eust. 1773, 27 Zenodotum nostro loco pro οἷσθα scripsisse οἷσθας contendit. cf. α 337. Ar. ad A 85.

- 24—26. ἀλλὰ σύ γ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἕκαστα
δμωῶων ἢ τίς τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι,
εἰς ὃ κέ τοι φήνωσι θεοὶ κνδρὴν παράχοιτιν.

ἔνοι τοὺς γ' νοθεύουσιν. ὅτι μηδὲν τούτων ἐπαρελθὼν
λοιεῖ H.

Dindorfius lemma 19—21 praefixit, sed scholion ad v. 24—26 pertinere mihi videtur. Sic etiam La Roche II, p. 46.

29. ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε.

*) [ἢ διελθῆ ὅτι] ἰθὺν Σάμων εἴριζεν Σάμον διὰ τὸ μέτρον καὶ τὴν δειλίην δειέλον (q 606) ἐν ἄλλοις V. cf. L. Ar. 233, α 246. Φ 232.

31—32 not. 1.

45. λάξ ποδὶ κινήσας, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.

†) νοθεύεται ὡς διαπεπλασμένος ἐξ ἡμιστιχίου τῆς Κ' Ἰλιάδος (158). ἐκεῖ γὰρ προσηζόντως Νέστωρ κοιμώμενον Διομήδην ἀνίστησι τύψαι (corr. Dind. τύψαι) κατοκνήσας διὰ τὸ γῆρας H. Vind. 133. cf. K 158, ubi asteriscus.

74. χρῆ ξεῖνον παρρόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

†) ἐν πολλοῖς οὐκ ἐφέρετο. καὶ ἔστιν Ἡσιόδειος τῆς φράσεως ὁ χαρακτήρ HQ. Vind. 133. cf. L. Ar. 343. Σ 39. Ω 614.

78—85. ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειρα,
δειπνίσαντες ἴμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
ὄφρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποξεύξω δέ τοι ἵππους,
ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἰγίσομαι· οὐδέ τις ἡμέας
αὐτως ἀππέμψει, δώσει δέ τι ἐν γε φέρεσθαι,
ἴε τινα τριλόδων εὐχάλλων ἴε λεβήτων
ἦε δέ' ἰμιόνους ἴε χρέσειον ἄλεισον.

*) οἱ ἢ ἰθειοῦντο· συγκέχεται δὲ τὸ δουκὸν τοῦ ἀμφότερον H.

Obeli adscripti sunt in M cf. ad v. 80 et 85.

80. εἰ δ' ἐθέλεις τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

†) ἀτόπως καὶ τὸ „ἀν' Ἑλλάδα“. μόνην γὰρ τὴν ἐπὶ Ἀχιλλεῖ Ἑλλάδα καλεῖ Ὅμηρος Q. cf. ad δ 726. L. Ar. 228.

not. 1. Versus 31—32 Dionysius pro spuris habuit cf. schol. HQ. Vind. 133.

51. ὄφρα τοι αὐτὸς ἔπομαι, ἔποξ' ἐξέω δέ τοι ἕππους.
*) [ἴ' διπλῆ ὄτι] ὁ δὲ πλεονάζει H. cf. F. Ar. 33. β 6.

55. καὶ ταῦτα ἀπρεπῆ διδάσκεισθαι πρὸς Μενελάου τὴν
Τηλέμαχον τὸ ἀπαιτεῖν H. cf. ad v. 75.

Versum 91 ἴ' τί μοι ἐκ μεγάρων ζευγίλιον ἐσθλὸν ὄληται
Aristophanes propter eandem causam ut v. 19 expunxisse vi-
detur. cf. schol. in H. ἔστι σμιζρολόγον ὡς Ἀριστοφάνης φησί.

95. ἀγχιμόλον δέ οἱ ἴλθε Βοιωθοῖδης Ἐτεωνεὺς,
ἀνστὰς ἐξ εὐρυῆς, ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ.
†) οὐκ ἀναγκαῖον ἀθετεῖν· οὐ γὰρ δοῦλοι (corr. La Roche
pro Dind. διῆλοι) οἱ θεράποντες ὥστε ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ οἰκεῖν.
HQ.

135. χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προσόφ' ἐπέχευε.
†) χερώνιτρα H. cf. ad Ω 304. α 136.

157. Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ ἔϊποιμ'.
†) Ὀδυσῆ' ἐνὶ. Αἰτιζὸν ἔστιν, ὡς „Ἰφροῦ Λισομέδοντι πο-
λίσομαι“ (H 453) H. cf. Ar. ad H 453. v 35.

161. ἀργίη γῆνα.
*) ὄτι καὶ θηλυτὴν λέγεται H.
Masculina forma ι 539, 553 legitur.

184. σεῖον ζεγδὸν ἀμφίς ἔχοντες.
*) [ἴ' διπλῆ ὄτι] αἰὸ τοῦ περαζοῦλονθοῖντος τὸ ἔτροχον B.
cf. Friedlaenderum ad B 417. γ 486.

221. σεύγων ἐξ Ἄργεος.
†) Ἄργεος οὐ τῆς πόλεως, ἀλλὰ τῆς χώρας B. Fluxit ex
Ar., qui apud Homerum Peloponnesum Argos nominari obser-
vavit, non urbem ut apud recentiores. cf. L. Ar. 227. σ 216.

227. not. 2.

not. 2. 227. ἀφνειὸς Πηλίοισι μέγ' ἔξοχα δῶματα ναίων.
ἴ' γραφῆ μετὰ ἀντὶ τοῦ ἐν Πηλίοις· μετὰ Πηλίων ναίων ἔξοχα
δῶματα H. Sic Ar. μετὰ ἀντὶ τοῦ ἐν positum esse etiam I' 460. E 534
docuit. Num legit ἀφνειὸς Πηλίοισι μετ' ἔξοχα . . . ?

244 (253). *Ἀμφιάροος*.

Fuit diplex periesticmene quod Zenodotus legit *διὰ τοῦ ἦ* (cf. in H) *Ἀμφιάροος*, v. ad A 530, ubi vituperavit eum Ar. propter formam Ionicam *κρητός* pro *κρατός*.

246. *ὄν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίην φιλότιτ'· οὐδ' ἔκετο γήραος οὐδόν.*

†) ὁ δὲ παρὰ σύνταξιν κείται· λέγει γὰρ ὅτι καίπερ Θεοφιλῆς ὢν οὐκ ἐγήρασε. τὸ οὖν ἐξῆς „γήραος δὲ οὐδὸν οὐχ ἔκετο“. ὅμοιον δέ ἐστι τῷ „οὐδ' Ἀγαμέμνων λῆγ' ἔριδος τῆν πρῶτον ἐπηπέλιγσ' Ἀχιλλῆϊ“ (A 318). τὸ γὰρ ἐξῆς „Ἀγαμέμνων δ' οὐ λῆγ' ἔριδος“ HQ. cf. ad X 91.

248. *τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφίλοχός τε*

*) ὅτι οὐκ οἶδεν Ὀμηρος τὸν Ἀλκμαίωνα μητροκτόνον. Vind. 133. L. Ar. 184.

251. *ζάλλεος εἴνεκα οἶο, ἴν' ἀθανάτοισι μετείη.*

Hunc versum expunxit Ar. cf. ad Y 235, ubi est asterisicus.

277. *ἀλλὰ με νηὸς ἔφρессиαι.*

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ ἔφρессиαι] ἀντὶ τοῦ ἔφρesson B. cf. F. Ar. 14. α 291.

282. *φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος.*

*) [ἢ διπλῆ ὅτι ἐλλείπει ἢ παρὰ, ἴν' ἢ παρ' αὐτοῦ Q. cf. ad B 186. Fr. Ar. p. 25.

293. *ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος.*

†) Ἀριστοφάνης ἐπαΐσσοντα· αἰγίδας ἔλεγον τὰς ἑφ' ἡμῶν καταιγίδας καὶ σφοδρὰς πρὸς τῶν θεῶν Q. Vind. 133.

Fluxisse videtur ex Didymo et Aristonico, cuius verba ab αἰγίδας usque ad finem sunt. cf. ad B 148. P 594. In verbo ἐπαιγίζοντα κατὰ praepositionem omissam esse notavit Ar. ibid.

296. *ἦ δὲ Θεὰς ἐπέβαλλεν.*

Diple fuit ὅτι νῦν μὲν Θεὰς πληθυντικῶς εἴρηκεν, ἐν δὲ Ἰλιάδι „Φειᾶς παρ' τείχεσσι“ (H 135) ἐνικῶς. cf. Ar. ad H 135.

312. *αἶ ζέν τις κοτύλην καὶ πύρρον ὄρεξῃ.*

†) ἐκπώματος ἦτοι ποτηρίου εἶδος τοσοῦτου καὶ μέτρον BV.

Notatum fuit vocabulum *ζοτιύλην* significare et poculum et id quod eo continetur — τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον — ut *χοῖνιξ*. cf. ad *Φ* 502. X 494. Eust. 1782, 55.

317. *δρῶοιμι μετὰ σφίσιν. ὅτι' ἐθέλοισιν.*

Fuit diplex *ὅτι τὸ ἐθέλω αἰὲ ἀπὸ τοῦ τ ἄρχεται*; cf. in H: τὸ ἐθέλοισιν οὕτως αἱ *Ἀρίσταρχου*. *φασί, τρισυλλάβως τὸ ἐθέλω*. F. Ar. ἄσσ' ἐθέλοισιν scripsisse coniecit, collato *Α* 554, ubi Sidorius *ὅτι ἐέλησθα*, Aristarchus ἄσσ' ἐέλησθα scripsisse traduntur.

331. *σίτον καὶ χειῶν ἠδ' οὔνον βεβρίθασιν.*

†) *δισυλλάβως μετριέον καὶ τοῦτον τὸν σίχον*. Vind. 133. Notavit Ar. versus *ὄλοσπονδείους* cf. ad *Α* 130. *φ* 15. *χ* 175.

397. *δειπνίσας ἅμ' ἕσσειν ἀνακτορήσιν ἐπέσθω.*

†) *ὁ Ἀρίσταρχος ταῖς δεσποτικαῖς* B. Vind. 133. Apoll. l. h. 34, 23. Eust. 1785, 37.

404. *Ὅριυγίης καθύπερθεν. ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο.*

†) *ὄλον ὡς πρὸς τὰς τροπὰς ἠλίου, ὅ ἐστιν ἐπὶ τὰ δυτικὰ μέρη ὑπεράνωθεν τῆς Ἀλίου*. οὕτως *Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός* BHQ. Eust. 1787, 20.

Π.

2. ἐντύνοντο ἄριστον ἄμ' ἠοῖ.

*) ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι ἄμα τῇ ἀνατολῇ ἐσθίουσιν. ἄταξ ἐνθάδε τὸ ἄριστον καὶ ἐν Ἰλιάδι H.

cf. Ω 124. L. Ar. 127.

10. ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.

†) παρέλκει ἢ ὑπὸ B.

18. ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτη ἐνιαυτῷ.

Fuit diiple ὅτι ἀπίαν τὴν πολὺ ἀφροστώσαν, οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι τὴν Πελοπόννησον λέγει· καὶ ἐξήγητικός ἐστιν ὁ τόπος. cf. Ar. ad Γ 49.

31. ἔσσεται οὕτως, ἄττα.

*) [ἢ διπλῇ ὅτι τὸ ἄττα] προσφώνησίς ἐστι νέου πρὸς γέροντα Q. cf. ad I 607.

57—59. *) [οἱ ἀστερίσκοι] ὅτι νῦν ὀρθῶς εἴρηται πῶς ἀφίεται πτωχὸς ὢν. κατὰ δὲ τὴν πρώτην, ὅτι Μέντη εἰκάζεται ἢ Ἀθηᾶ οὐχ ἕγιως HQ. cf. ad α 171. ξ 188.

101. ἔλθοι ἀλητεῶν· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.

†) οὗτος ὁ στίχος ὀβελίζεται καὶ καλῶς M. ἔστι περιττὸς ὁ στίχος καὶ διαλύων τὸ πᾶν νόημα HM.

E τ 84 huc translatus videtur esse versus cf. Eust. 1795,

42. Omittit E. 1795, 28.

104. ἐλθὼν ἐς μέγαρον Ααερτιάδεω Ὀδυσῆος.

*) καὶ οὕτως ἀθρειῖται. δύο γὰρ μόνα εὔχεται ἢ παῖς ἔξ Ὀδυσσεύος εἶναι ἢ μόνος ἀπὸς ὁ Ὀδυσσεύς· ἀθρειῖ [καὶ] Ζηρόδοτος Η.

152—153. ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅτι τάχιστα κρούβδιον· κείνη γὰρ κεν ἀλαγγεῖλειε γέροντι.

†) ροθεύονται. ὅτι μὴ πέμπει Πηλεόνη, πρὸς Λαέρτην (εἰ μὴ ἄρα σιωπομένως) Η.

208. ἦτε με τοῖον ἔθιζεν, ὅπως ἐθέλει.

†) Ἀρίσταρχος ἀπὸ τοῦ τίθιζεν τὸ ἔθιζεν ἐξίγγεται. Η. unde patet Aristarchum non ἔθελεν sed ἐθέλει scripsisse. cf. E 729. Η 633. F. Ar. p. 6.

239. not. 1.

246. †) τοὺς μυσιτῆρας ἦσι ρί' Ἀρίσταρχος Η.

255. μὴ πολέπιζρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσαι.

†) σένθειον τὸ πολέπιζρα, καὶ ἔσιν ἀπὸ τοῦ πολέπιζρος Η. cf. a 209.

265. ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

*) [ἢ διελίῃ ὅτι] ἀπὸ τοῦ ἄλλων ἀνδρῶν καὶ θεῶν Β. cf. F. Ar. p. 22.

281—298. †) ροθεύονται αἱ. λόφον γὰρ ἦδει τὰ ὅπλα ἐν τῷ ἀνδρῶν ἀντιζέμενα; οἰκείως δὲ χρήσεται τῷ λόφῳ ὅταν αἰνὰ θεάσῃται. ἀθρειῖ [καὶ] Ζηρόδοτος ΗQ. Vind. 133. cf. ad τ 4, ubi asterisci sunt. Eust. 1803, 4 et 1855, 2.

317. Ar. interpretationem νηλεΐτιδες vocabuli vid. ad τ 498.

326. νεύχεα δὲ σφ' ἀλένειζαν.

*) [ἢ διελίῃ ὅτι] ἀπὸ τοῦ αἰνῶν Β. cf. F. Ar. 22.

131. τοῦ ρὲν οἶζον ἄτιμον ἔδειξ.

*) [ὅτι τὸ ἄτιμον] ἀπὸ τοῦ αἰνῶς Q. cf. a 209. Eust. 1807, 33.

not. 1. Versum 239 Dionysius expunxit. cf. in Η.

P.

10. τὸν ξείνον δόσιηνον ἄγ' ἐς πόλιν.

*) [*ἡ διπλῆ*] πρὸς τὴν τοῦ ἄφθρον μειάθεισιν. ὁμοίον ἐστὶ τῷ „οὔτε τὰ τεύχεα καλῶ“. (Φ 317) Q. cf. Ar. ad Φ 317. A 11.

12. κύρνον καὶ ζοπέλην.

De vocabuli ζοπέλη interpretatione cf. ad ο 312 et X 494, ubi nostrum locum Ar. commemorat.

23. αὐτίξ' ἐπεὶ κε πυρὸς θερέω ἀλέη τε γένηται.

*) [*ἡ διπλῆ ὄτι*] κείται τὸ διὰ, διὰ πυρὸς H. cf. F. Ar. 26.

38. ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε.

†) ἐν ἴσῳ τῷ τὰς χειρῶν περιέβαλεν. Sic Aristarchus teste Apoll. l. h. 65, 15.

47. φυγόντι περ αἰπὴν ὄλεθρον.

Superfluum esse particulam περ nostro loco Aristarchus contendit ad Φ 185. τὸ περ ἀντὶ τοῦ δή habet H, quas particulas saepius commutatas esse item docuit, cf. F. Ar. p. 35.

Versum 111 Zenodotus mutavit, cf. H Vind. 133: „ἐνδυζέως ἐφίλει ὡσεὶ τε πατὴρ ἐὼν υἱῶ“. οὔτως Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ζηνοδότος „ἐνδυζέως ἐφίλει ὡσεὶ τε πατὴρ ἐὼν παῖδα“, quod Duentzer p. 86 correxit ὄν παῖδα. Dindorfius mavult: ὄν παῖδ' ἐφίλισε, collatis I 481. π 17.

134. ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς.

Fuisse videtur Ar. nota de Philomelede, cf. schol. HQV: ἄδιλον τις ὁ Φιλομηλείδης, καὶ εἰ κέρριον τὸ ὄνομα. ὁ Φιλομηλείδης ὡς Φιλομήλον εἶός. ὁ γὰρ Πάτροζλος οὐ δύναται δηλοῦσθαι ὡς Φιλομήλας εἶός, ὅτι τε τὰ ἀπὸ μητέρων οὐ σχηματίζει ὁ ποιητής, καὶ ὅτι τὸ ἐπιγεφόμενον οὐκ οἰκείον ἵν' ἐπὶ Πατροζλον „καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κελάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί“ (135) καὶ ἐν Ἰλιάδι δὲ λέγει (P 670) „ῥῆν τις ἐνηεῖης Πατροζλῆος δειλοῖο μινισάσθω“. In hoc scholio illud: ὅτι τὰ ἀπὸ μητέρων οὐ σχηματίζει ὁ ποιητής certe Aristarchi est, cf. A 750. Idem fere ad δ 343 scholion in M habet, ubi Philomeledes Lesbi rex fuisse dicitur.

160. 61. οἶον ἐγὼν οἰωνὸν ἐυσσέλιμος ἐπὶ νηὶς
ἵμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν

Versus 160—161 expunxisse videtur Aristarchus, quod Theoclymenus avem non in nave sedens, sed egressus in Ithacam viderat et propter novam vocabuli ἐγεγώνευν significationem, quod est clamare non dicere. Si nostro loco clamare interpreteris, ineptum est nec reliquae narrationi conveniens. Nam ο 529 Theoclymenus clam sociis Telemacho augurium explanat. Alii totum locum 150—165 damnaverunt, quibus versibus in N obeli appicti sunt. Reliquiae Ar. notarum hae sunt in scholiis: 160 in H: καὶ μὴν οὐδέπω εἰσελθὼν εἰς τὴν ναὺν θεᾶται τὸν οἰωνόν H.

in Q. Vind. 133: ἐν τοῖς χαριεστέροις οἷτοι μόνου οἱ β' ἀθετοῦνται, ἐπεὶ καὶ πρὶν εἰσελθεῖν (sc. ἄστν) [οὐκ] (corr. L. Ar. p. 100) ἐν τῇ νηὶ τὸν οἰωνὸν εἶδε. καὶ ἐγεγώνευν ἀζαίρωσ ἐστίν, ἐν δὲ τοῖς κοινοτέροις ἀπὸ τοῦ „ὡς γάτο“ ἕως τοῦ „ἔξ ἑμεῦ“.

151. ἴφρενον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην.

†) ἀθετεῖ καὶ Ἀριστοφάνης H. καὶ indicat hunc versum non ab solo Aristophane esse rejectum. Fortasse Aristarchus eum secutus est, cf. ad α 155.

196. ἐπεὶ ἦ γὰρ ἀρισφαλὲ' ἔμμεναι οὐδόν.

†) τὸ οὐδὸν ἀντὶ τοῦ τὴν ὁδὸν ῥῆν δὲ μόνως μετὰ τοῦ ὅ BV. cf. Apoll. l. h. 123, 34. Eust. 1815, 2.

246. ἀντὰρ μῆλα κακοὶ φθείρονσι νομῆες (sc. Melanthii)

*) [ἢ διελῆ ὅτι] τὸ μῆλα νῦν μόνως τὰς αἴγας H. Alibi oves et caprae cf. L. Ar. 100. ι 184.

261. στήτην ἐρχομένω, περὶ δέ σφραγς ἤλυσ' ἰωή.

*) [ἢ διελῆ ὅτι] τὸ περὶ δέ] ἀντὶ τοῦ περὶ γὰρ σφραγς. ἵνα τοῦ στήνα φαίνεται ἢ αἰτία H. cf. F. Ar. p. 35. β 6.

264. De hac verborum coniunctione: ἢ μάλα δὲ τάδε δώματα (264) et: οὐκ ἂν τις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο (268), ubi μιν ad δώματα refertur, v. ad z 212. Eust. 1819, 34. H habet: μιν ἀπὸ τὸ δῶμα. Apoll. l. h. 159, 18.

268. ὑπεροπλίσσαιτο.

†) ὁ Ἀρίσταρχος ἀποδίδωσι νικήσειεν [τοῖς ὅπλοις ins. L. Ar. 154.] καὶ γὰρ οἱ νεώτεροι λέγονται δαπλότεροι ἀπὸ τοῦ νικητικοὶ εἶναι ἐν τοῖς ὅπλοις. Apoll. l. h. 159, 12. Schol. in V habet: ἦτοι ὑπερηγανίσει, quae interpretatio est Apollonii contra Aristarchum, ἢ εὐχερῶς ἐπιβουλεύσει.

277. ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθεν.

†) πρότερον χρονικῶς, ὅμοιον τῷ „τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδει δεῖξε“ (K 476). τοπικῶς δὲ „ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰετῆα Κολωνί“ (B 811) H.

cf. L. Ar. 115. Ar. ad X 197. K 476. A 734.

283. οὐ γὰρ τι πληγέων ἀδαήμεων οὐδὲ βολάων.

†) λείπει τὸ εἶμι H. cf. A 400. Θ 307. ζ 203.

300. ἐνίπλειος κυνορραιστέων.

†) Ἀρίσταρχος τῶν ζροτιῶνων MQ. cf. Apoll. l. h. 105, 15. Eust. 1821, 46. Certe etiam vocabulum ἄλιαξ εἰρημένον notatum fuit.

317. γνώδαλον, ὅττι δίσιτο.

†) κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον θηρίον, τὸ ζῆτος. νῦν δὲ θηρίον ἐπὶ κενῶν ἄλισζόμενον HV. Hoc ex Ar. manasse de-

monstrat schol. Nicandr. Ther. 760: οἱ περὶ Ἀρίσταρχόν φασὶ
 κριτίως τὰ ἐν τῇ Θαλίᾳ. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τοῦ χερσαίου.

359. εὐθ' ὁ δεδειπνίξει, ὁ δ' ἐλαίετο θείως αἰοδός.

Versum 359 Aristarchus expunxisse videtur cf. Ar. ad
 X 329.

385. ὁ κερτέρησιν αἰείδων.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] τὸ κέρησιν ἀντὶ τοῦ τέρετοι (cod. κέρη),
 ἄς τὸ „εἴν δ' ἂν πολλὰ πάθησι“ (X 505) B. cf. F. Ar. p. 9,
 a 396.

386. οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροσῶν.

Fuit dipse ὅτι τοὺς ἀπὸ τοῦ καλεῖσθαι ἀφορμένους. καὶ
 ἐν Ἰλιάδι „ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ἀφ' ἡμῶν“ (I 165). cf. Ar. ad
 I 165, ubi nostrum versum citavit.

415. δός, φίλος· οὐ μὲν μοι δοξέεις ὁ κάκιστος
 Ἀχαιῶν

ἔμμεναι. ἀλλ' ὄριστος.

Fuit dipse ὅτι τὸ φίλος ἀντὶ τοῦ φίλε (cf. ad Γ 277) καὶ
 ὅτι ἐξ τοῦ ἐναντίον το ἐναντίον ἐπακουστέον (cf. ad O 11).
 Nunc iam intelliges, quod habet H: μεριστὸν τὸ ἀλλ' ὄριστος.
 cf. L. Ar. 12.

418. ἐγὼ δὲ ξέ σε κλείω καὶ ἀπείρονα γαῖαν.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ κλείω] ἐνεσιῶς ἐστὶν ἀντὶ μέλλοντος H.
 cf. F. Ar. 9, γ 82.

443 Nota fuisse videtur, nunc Dmetorem Cypri regem esse,
 in Iliade (A 20) Cinyram. Scholiasta in HQ hanc discrepan-
 tiam solvit dicens, semper complures reges in insula fuisse. cf.
 Eust. 1826, 45.

447. στίθ' οὕτως ἐς μέσσον.

†) μετὰ δειξίως, ὁμοίως τῷ „ἀμφίπολοι στίθ' οὕτω ἀλό-

προθεν“ (ζ 218) καὶ τῷ „Ἡγμῖστε, πρόμολ’ ὠδε“ (Σ 392) οὕτως ὡς ἔχεις σχήματος. ὁ δὲ λόγος ὡς νῦν, ἴσως, στήθι κατὰ τὴν αὐτὴν στάσιν, μὴ πλησίον τῆς τραπέζης μου H. cf. Σ 392. ζ 218.

450—52. ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσι
μαψιδίως, ἐπεὶ οὐ τις ἐπίσχεσις οὐδ’ ἐλεητὴς
ἄλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.

†) τρεῖς νοθεύονται· ἐγ’ οἷς γὰρ Ἀντίνοος ὀνειδισθεὶς ὄργισται εἰκὸς ἦν ἀχθεσθῆναι καὶ τοὺς λοιποὺς H. Vind. 133.

475—80. ἀλλ’ εἴ ποὺ πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσὶν,
Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη.
τὸν δ’ αὐτ’ Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπέιθεος υἱός·
ἔσθι’ ἐζηλος ξεῖνε καθήμενος, ἦ ἄπιθ’ ἄλλῃ,
μή σε νέοι διὰ δῶμα ἐρύσσωσ’, οἳ’ ἀγορεύεις,
ἦ ποδὸς ἦ καὶ χειρός, ἀποδρῦψωσι δὲ πάντα.

†) νοθεύονται ζ’. πῶς γὰρ ὁ Ἀντίνοος ἐκατέρησεν ἐπὶ ταῖς κατάραις, ὅς ἐπὶ τοῖς ἐλλέσσοσιν οὕτως ἠγρίανε; πῶς τε συναλοῦσιν αὐτῷ οἱ λοιποί, εἰ τοιοῦτος ὢν οὕτω κατηγᾶτο πιζρώς; HQ. Vind. 133.

487. ἐδνομίην ἐφορῶντες.

†) ἀπαξ εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ H. ἐδνομεσίαν, καθ’ ἣν εὐ νεμόμεθα καὶ διατελοῦμεν V. De hac Ar. etymologia v. L. Ar. p. 348.

501—4. ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα
ἀνέρας αἰτιζῶν· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει·
ἐνθ’ ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ’ ἔδοσάν τε,
οὗτος δὲ θρήνῃ προμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.

†) νοθεύει Ἀρίσταρχος δ’. πῶς γὰρ ἂν ταῦτα εἰδείη, εἰ μὴ πως κατὰ τὸ σιωπώμενον; H. Vind. 133.

504. †) οὐκ ἂν οὕτως ἀκριβῶς εἰδείη τὸ βλήθῆν μέρους H. cf. Eust. 1830, 9, qui ἀνακεφαλαίωσιν quam dicunt adnotat.

599. σὺ δ' ἔρχεο δειελίψας.

†) πρὸς τὴν δειλίην ὄραν παραγενόμενος, τουτέστι τὴν μεσημβρίαν· ἢ τὴν ἐσπερινὴν διατρίψας. ἔνιοι δὲ τὴν δειλίην τροφὴν αἰτῶν. καὶ Καλλίμαχος φησι „δειέλον αἰτίζου-σιν, ἄρουσι δὲ χεῖρας ἀλ' ἔργον“, τὴν πρὸς τῇ δειλίῃ τροφὴν αἰτοῦντες. οὐ δεόντως. προειργήκαμεν γὰρ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τρισὶ τροφαῖς ἐχρῶντο V. Idem brevius BH: ἔνιοι τὴν δειλίην διατρίψας, οὐ φασί. cf. L. Ar. 127.

Σ.

17. οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι τὸ χεῖσεται σημαίνει] χωρήσει· ἔνθεν καὶ χεῖα ἢ κατάδυσσις τῶν ὄψεων BQV. cf. ad X 93. L. Ar. 144.

19. ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάξειν.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι τὸ μέλλουσιν ἀντὶ τοῦ] εὐόικασι QV. cf. α 232. L. Ar. 120.

27. γρηῖ καμινοῖ ἴσος.

†) τῆ καμινοκαυστρία, τῆ φρυκτούση τὰς κριθὰς πρὸς τὸ ποιῆσαι ἄλευρα. οὕτως Ἀρίσταρχος BHQ. Vind. 133. Item Eust. et Apoll. qui interpretantur καμινεύτριαν pro καμινοκαύστριαν.

43. κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι τὸ ἀγήνορες] νῦν οἱ ἄγαν ἀνδρεῖοι QV. L. Ar. 146. I 699.

44. γαστέρες αἴδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί.

†) ἐν πυρὶ ἀντὶ τοῦ παρὰ πυρὶ· οὕτως Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν πυρὶ, ἐν τῇ καταφωτιζομένῳ τόπῳ, ὡς ἐν Ἰλιάδι „αὐτὰρ ὄγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς ἀγῆ“ (I 206) BQ. cf. Ar. ad I 206, ubi haec interpretatio ad Aristarchum refertur, non ad Aristophanem. An scholiasta nomina commutavit? cf. ad ψ 89.

56. μή τις ἐπ' Ἴρω ἦρα φέρων.

†) ἐπίγρᾶ ἔστι τὸ ἐντελές, καὶ ἐν Πλάδῳ „μητρὶ γίγῃ ἐπίγρᾶ“, ὃ μεσολαβήσας τῷ ὀνόματι εἶπεν H. Significat τὴν μετὰ χάριτος ἐπιζουρίαν, recentiores pro χάριν. cf. Ar. ad A 572. L. Ar. 111. Apoll. I. h. 73, 11.

79. βουγάϊε.

Fuit diplex periestigmene, quod Zenodotus dedit βουγήϊε cf. ad N 824.

Versibus 84—85 appicti fuerunt asterisci, cf. ad v. 115—116.

91. ἦ ἑλλάσει'.

†) πλῆξι βαλῶν V. cf. ε 132. L. Ar. 65.

95. δὴ τότε' ἀνασχομένω ὃ μὲν ἤλασε . .

Ἴρος, ὃ δέ.

*) [ἴ διπλῆ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν πτώσεως.] ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνασχομένων H. cf. F. Ar. 19.

100. γέλω ἕξθανον.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι ἀντὶ τοῦ] ἑπὶ γέλωτος ἀπέθανον HGl. cf. F. Ar. 24.

106. ζοίρανος εἶναι.

*) [ἴ διπλῆ ὅτι ἀπαρμυγὰς χρῆται ἀντὶ προστακτικοῦ, εἶναι] ἀντὶ τοῦ ἔσο Q.

cf. F. Ar. 14. α 291. ἔσσο legitur apud Homerum α 392. γ 200.

115—116. ἐν δὴ μῶ· τάχα γὰρ μιν ἀνάξομεν ἠπειρόνδε εἰς Ἐχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.

*) οὔτοι οἱ β' ἐξ τῶν ἄνωθεν (84—85) μετήχθησαν· ἐκεῖ μὲν γὰρ προτρέπων φοβεῖ, ἐνταῦθα δὲ ἀπάνθρωπον τελείως τὸ ἡμιονῆα (?) τελεῖν. διὸ περιγράφονται H.

117. χαῖρεν δὲ κληθρόνι διος Ὀδυσσεύς.

Fuit diplex ὅτι ἐπὶ τῆς γίμῃ οἰωνισάμενος ἔχαιρεν· προεῖρηζε γὰρ „Ζεὺς, τοι δοίη ξεῖνε, ὅτι μάλιστα' ἐθέλεις“. cf. Ar. ad Ξ 223.

125. ἐπητῆ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.

†) δεινῶ εἰπεῖν ἢ λόγιῶ παρὰ τὰ ἔπη V. cf. ad v 332.

130. οὐδὲν ἀκιδνότερον.

Fuit diplex periestigmene contra Zenodotum, qui scripsit οὐθ' ἔν cf. Eust. 1841, 22. Ammon. de diff. p. 105 s. v. οὐδέν.

138. καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ὄλβιος εἶναι.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ ἔμελλον ἀντὶ τοῦ] ἐφύκειν Q. cf. L. Ar.

190. α 232.

154. δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.

†) προεμηνύετο Q. cf. X 356. Ω 172. A 105. L. Ar. S7.

192. κάλλεϊ μὲν οἱ πρώτα.

†) τῶν τὰ μύρα V. cf. Ar. ad Ξ 171, ubi est diplex ὅτι μύρον μὲν οὐκ ὀνομάζει, τεθυμιαμένον δὲ ἔλαιον τὸ μύρον λέγει, ὥστε εἰδέναι μὲν τὴν χρῆσιν, τὸ δὲ ὄνομα μή. λέγει δέ που καὶ (Ψ 186) „ἔοδοέντι δὲ χρῆεν ἐλαίω“ καὶ (σ 192) „κάλλεϊ μὲν οἱ πρώτα“ μύρου τι γένος ὀνομασποιοῦσας. cf. L. Ar. 198. 333. Eust. 1843, 8.

197. ἢ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπεβήσετο δια θεάων.

Fuit diplex periestigmene propter Zenodoti lectionem δι' Ἀφροδίτη, cf. schol. H Vind. 133 et Duentzer p. 106, qui scholion ad v. 190 refert.

229. ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρι' ἀάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.

†) ἢ θέτει καὶ Ἀρίστωχος H. La Roche commutavit Ἀριστοφάνης, nescio quam ob causam.

234. βίη δ' ὅ γε φέρτερος ἦεν.

[ἢ διπλῆ ὅτι] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ H. cf. F. Ar. 35.

246. ἀν' Ἰασον Ἄργος Ἀχαιοί.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι Ἰασον Ἄργος] τὴν Πελοπόννησον [λέγει] ἀπὸ Ἰάσου τοῦ τῆς Ἰοῦς· πρὸς τὴν αὐτὴν δὲ καὶ Ἀχαιὸν Ἄργος φησί, Πελασγικὸν δὲ Ἄργος τὴν Θεσσαλίαν BQ. L Ar. 227.

258. ἐλὼν ἐμὲ χεῖρα.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ χεῖρα B. cf. F. Ar. p. 20.

282. οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλεγε δὲ θυμόν.

Fuit nota de Aristophanis athetesi cf. schol. in H: εὐτελεὲς τοῦτο, διὸ καὶ κεραιῖον παρέθηκεν Ἀριστοφάνης. De ceraiio v. Nauek. Aristoph. p. 18. cf. ad o 19 et 91.

298. ἔρματα τρίγληνα μορόεντα.

†) τρίκορα κόσμη, ἐνώτια, τριόφθαλμα. τὸ δὲ μορόεντα ἀντὶ τοῦ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ κακοπαθείας κατεσκευασμένα. BQV. cf. Ar. ad Ξ 183.

330—32. Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι

θυμῷ

ταρβεῖς· ἢ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἢ νῦν τοι αἰεὶ τοιοῦτος νόος ἐστίν, ὃ καὶ μεταμῶνια βάζεις.

*) ἀθετοῦνται τρεῖς ὡς ἐκ τῶν ἐξῆς (390—92) μετατιθέμενοι· καὶ ὅτι ἐνθάδε μηδὲν ἐθρασύνθη Q.

333. cf. not. 1.

354. ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλαις.

†) ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, ὡς τὸ „ἔμπης εἰς γαῖάν τε καὶ οὐρανόν“ (Ξ 174) HV. Alibi ἀντὶ τοῦ ὅμως cf. Ω 522. Ξ 174 in V. ε 205. L. Ar. 143.

Versibus 390—92 asterisei appicti fuerunt, cf. ad v. 330—32.

396. ὃ δ' ἄρ' οἶνοχόον βάλε χεῖρα.

*) [ἢ διὰ τὴν ὅτι πτώσις ἤλλακται ἀντὶ τοῦ οἶνοχόου βάλε χεῖρα] ὅμοιον τῶν „ὃ δ' ἐρινεὸν ὀξέτι χαλκῷ τάμνε νέους ὀρηκας“ (Ω 38) H. cf. F. Ar. 20.

406. not. 2.

406. δαιμόνιοι, μαίνεσθε.

†) θαιμάσιοι ἐπὶ κακῶ H. cf. L. Ar. 155. ADL ad B 190. τ 71.

423. κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἦρωας.

*) ὅτι πάντα ἦρωας ἔλεγον B.

cf. L. Ar. 101. Observatum est contra Istrum, qui hoc epitheton principibus modo tribuit.

not. 1. 333. ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἴτρον ἐνίκησας.

ἀλύεις νῦν ἀντὶ τοῦ χαίρεις, γανριῆς Q. Alibi ἐπὶ λύπης cf. E 352. L. Ω 12. ι 398. Eust. 1636, 22. Est fortasse Ar.

not. 2. 406. καὶ οὐκέτι κεύθετε θύμῳ.

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ θυμοῦ, ὡς „Ἀχιλλῆϊ δαιμισθεῖς“ (X 55) BHQ. Fortasse fluxit ex Ar. cf. F. p. 25.

T.

4—13. οἱ ἀστερίσκοι, ὅτι ἀναγκαίως ἐνθάδε, ὅτε καὶ ἐώρακε τὰ ὄπλα HMQ. Vind. 133.

Asterisci appicti sunt in Vind. 133. cf. π 281. Eust. 1853, 10.

28. χοίνικος ἄπτηται.

†) ἀντὶ τοῦ δαπάνης, τροφῆς, τό τε μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον. ἄπαξ ἐνταῦθα ἡ φωνή· καὶ οὐ διὰ τοῦτο χωριστέον τῆς Ἰλιάδος τὴν Ὀδύσειαν· ἀρκεῖ γὰρ εἰσι τοῦδε εὐτελέστερα ὀνόματα „ὄλμον δ' ὡς ἔσσευε βαλῶν“ (A 147) „ἄμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς“ (Ψ 88) πτύον HQ. (πτύον (?) sic H. πτύοντ' Q. πτύοντα plene legitur Ψ 697. Buttmannus coniecit πτυόφιν N 588). cf. Ar. ad A 147. Ψ 88. Eust. 1853, 60.

34. χρύσειον λύχνον ἔχουσα.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ λύχνον] ἀπὸ τοῦ λύειν τὸ νύχος. λέγει δὲ τὴν δᾶδα κυρίως· τοῦ δὲ παρ' ἡμῖν καλουμένου λύχνον τοὺς ἥρωας χρωμένους ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσάγει. οὐδὲ Ἡσίοδος μέμνηται HQV. cf. ad A 147. Orion. p. 94, 16: λύχνος ὁ λύων τὸ νύχος, τουτέστι τὸ σκότος. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων τοῦ Ὀμήρου. Etym. M. 565, 37. Eust. 1854, 50.

37. ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαὶ τε μεσόδμαι.

†) ὁ Ἀρίσταρχος τὰ μεσόστυλα. BHQ.

cf. L. Ar. 151. Eust. 1855, 1. Notatum fuit praeterea vocabulum ἔμπης hoc loco significare ὁμοίως cf. Eust. 1854, 58. ε 205. L. Ar. 143.

38. κίονες ὑψόσ' ἔχοντες.

*) ὅτι καὶ ἀρσενικῶς ὁ ζίων H.

Forma feminina est α 53. 127. ρ 29. χ 176. 193. ψ 90.
masculina ϑ 66. 473.

46. ἡ δὲ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ H. cf. F. Ar. p. 35.
β 6.

69. εἶσθα θύραζε.

Notata fuit forma εἶσθα ἀπὸ τοῦ εἶμι cf. ad Φ 424. Le-
gitur etiam K 450. υ 179.

71. δαιμονίη.

†) θανασία ἐπὶ κακῶ H.

cf. L. Ar. 155. σ 406 schol. in ADL ad B 190.

111. εὐδικίας ἀνέχησι.

†) ὁ Ἀρίσταρχος εὐδικίας ἄνω ἔχη. Apoll. l. h. 36, 20.

130—33. ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
οἷ τ' ἀπὲρ Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται,
οἷ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρέχουσι δὲ οἶκον.

†) ἡ θέτηται δ' H. Cod. λ', corr. Porsonus, cuius notam v.
apud Dindorfium p. 637. Leguntur iidem versus α 245—248.
π 122—25. Eust. 1858, 4.

131. ὑλήεντι Ζακύνθῳ.

*) [ὅτι] ἀρσενικῶ θῆλυ ἐπήγαγεν, ὡς τὸ „κλυτός Ἰππο-
δάμεια“ H. cf. F. Ar. p. 31. β 214.

160. ἡ δὲ γὰρ ἀνὴρ οἶός τε μάλιστα || οἶκον κήδεσθαι.

†) δυνατός· καὶ ὁ τε πλεονάζει H, cf. ad E 5. X 29. 118.
F. Ar. p. 34.

174. (Κρήτι) καὶ ἐννήζοντα πόλεις.

*) [ἡ διπλῆ πρὸς τοὺς χωρίζοντας, ὅτι] ἐν Ἰλιάδι (B 649)
ἐκατόμπολιν τὴν Κρήτιν λέγει, οὐχ ὠρισμένως ἐκατὸν πόλεις
ἔχουσαν, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ πολλὰς V. cf. Ar. ad B 649.

204. ἴσζε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

†) τινὲς βούλονται τὸ ἔλεγε σημαίνειν. ἄλλοι δὲ (sc. Aristarchus) τὸ ἤϊσκε, τὸ εἵκαζεν, ὁμοίου· τὸ γὰρ ὄλον, πολλὰ ψευδῆ λέγων εἵκαζεν, ὥστε ὁμοία εἶναι ἀληθέσιν V.

Observavit enim Ar. verbum ἴσκειν nunquam significare „inquit“, sed ubique „aequavit“. Ratio habita est huius loci ab Ar. ad II 41. χ 31.

229. ἀσπαίροντα λάων.

†) ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀπολαίων, ἀπολανστικῶς ἔχων. ὁ δὲ Κράτης λάων φησὶν ἀντὶ τοῦ βλέπων· ὄφεν κατα σιέρησιν ἀλαὸς ὁ τυφλός V.

Quae de cognato vocabulo λάρυξ Orion Etym. p. 94 excerpit ex Aristonico ἐν τῷ περὶ σημείων Ὀδυσσείας: — λάρυξ ὁ λαιμός· διὰ γὰρ τοῦτων, τοῦ λαιμοῦ καὶ λάρυγγος, τὴν ἀπολανσιν ἔχομεν τῶν τροφῶν. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων Ὀδυσσείας — ex scholio integriore ad hunc versum deprompta esse coniecit Lehrsius Ar. p. 3. cf. L. Ar. 151. Apoll. l. h. 107, 15. Eust. 1863, 42.

Versibus 304—307 appicti fuerunt asterisci cf. ad ξ 159 et 162. In G cod. v. 308 habet obelum.

343. οὐδὲ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται.

†) τὰ ἐπιχορηγικὰ τῆς ψυχῆς. Sic Aristarchus teste Apoll. l. h. 73, 11, qui (contra Eust. 1867, 29) ἐπίηρ' ἀνὰ θυμῷ legit.

346—48. εἰ μὴ τις γρηῃς ἔστι παλαιή, κεδνὰ ἰδυῖα, ἢ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσίν, ὅσα τ' ἐγὼ περ' τῇ δ' οὐκ ἂν φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἐμεῖο.

*) ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς, πρῶτον μὲν ὅτι αἰρεῖται τὴν δυναμένην ἐπιγνώαι· εἶτα δὴ καὶ γέλοισιν τὸ „ἢ τις δὴ τέτληκε“; τίς γὰρ φθονεῖ τῶν μὴ σπουδαίων; MN. Vind. 56. μί' addidit Barnes. Obeli sunt in G appicti, athetesin τῶν παλαιῶν commemorat etiam Eust. 1867, 13.

378. ἐπεὶ μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμός ἢ κήδεσιν.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι] ἀντὶ τοῦ διὰ τὰ σὰ κίδεα B. cf. ι 19. E 875. F. Ar. p. 25.

393. τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῶ ὀδόντι.

†) τύψας ἐποίησε B. cf. L. Ar. 65. ε 132. η 250. σ 91.

450. λιτριφίς ἀίξας.

Fuit diplex ὅτι δις κέχρηται τῇ λέξει, ἅν καὶ ἐν Ἰλιάδι (Ξ 463). σημαίνει δὲ πλάγιος ὀρμίσας, ἀπὸ τοῦ λέχριος, κατὰ κοινωνίαν τῶν συμφώνων. cf. Ar. ad Ξ 450.

498. καὶ αἶ νηλεΐτιδέες εἰσι.

†) Ἀρίσταρχος τοὺς πολυμαμαρτίτους, τοῦ νη ἐπιτατικοῦ ὄντος B. cf. ad π 317. Apoll. l. h. 116, 37.

518. cf. not. 1.

537. καὶ τέ σφιν λαίνομαι εἰσορόωσα.

Notata fuit praepositio ἐπὶ omissa, σφιν pro ἐπ' αὐτοῖς cf. ad K 277. F. Ar. 27.

560. ἤτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι.

*) [ἡ διπλῆ ὅτι ἀμήχανοι ἀντὶ τοῦ] πρὸς οὖς μηχανὴν εὐρεῖν οὐκ ἔστιν V. cf. L. Ar. 146.

not. 1. 518. ὡς δ' ὅτι Πανδαρέου κόρυς.

διαφόρως τοῖς νεωτέροις, οὐχὶ Πανδίοτος, εἰ μὴ ἄρα διώνυμος ἦν V. Eust. 1574, 59: οὔτε Προόνης οὔτε Τειρέως μέμνηται καὶ τὸν παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἴνν Ἴνυλον αὐτὸς λέγει. Fluxit fortasse ex Ar.

Υ.

4. *Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
ἔνθ' Ὀδυσσεὺς . . . κείτ' ἐγρηγορόων.*

Nota fuit, Homerum discrimen facere inter verba *κοιμηθῆναι* et *ὑπνῶσαι*, cf. ad *H* 482, ubi est *diple* etiam propter hunc locum *L. Ar.* 114.

63. *αὐτίκα νῦν ἢ ἔπειτα.*

Quod legitur in *V* sic corrigendum esse videtur: *τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα· ἀντιδιέστανται γοῦν τὸ αὐτίκα.* cf. ad *Ψ* 551. *L. Ar.* 151.

66. *ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι.*

*) [*ἡ διπλῆ ὅτι*] τὸ δὲ περιττόν *H.* cf. ad *β* 6.

104. not. 1.

132. *ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει.*

†) *ἐν τῷ Υτῆς Ὀδυσσεΐας ὑπομνήματι ὁ Ἀρίσταρχος εὐ-
μεταβόλως.* *Apoll.* 1. h. 67, 28. *L. Ar.* 152.

202. *ἐπήν δὴ γείνεαι αὐτός.*

†) *γεννήσης V.*

Sic *Ar.* interpretatum esse hanc formam apparet ex *Ar.* ad

not. 1. 104. *ὑψοθεν ἐκ νεφέων.*

*νῦν τὸν τόπον ἔφη Ἀττικῶς ἐν ᾧ εἴωθε συνίστασθαι τὰ νέφη·
ἐπιφέρει γὰρ ἡ ἀλειφίς (114) „οὐδέ ποθι νέφος ἔστίν“ VBQ. Fluxit
fortasse ex *Ar.**

T 26, ubi est diplex periestigmene contra Zenodotum, qui legit formam διὰ τὸ ἰ scriptam ἐγγίνονται.

321. Ἀγέλαος.

Fuit διπλῆ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν. Agelaum interfecit Hector cf. A 302, ubi commemoratur hic Agelaus, unus ex procis.

383. ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν.

†) ἐγινώσχετο ἄρα τὰ κατὰ τοὺς Σικελούς. οὐκ εἰκὸς οὔν ἐκεῖ τὴν πλάνην γεγονέναι V. cf. Eust. 1896, 45. L. Ar. 244.

Φ.

1. τῆ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε.

*) [ἡ διπλῆ ὄτι] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ PVBQ. cf. ad β 6.
F. Ar. 35.

13. δῶρα τά οἱ ξειῖνος Λακεδαίμονι δῶκε.

15. τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν
οὔκω ἐν Ὀρσιλόχοιο.

†) νῦν ἐπὶ τῆ Λακωνικῆ χώρα, ἧς μέρος κατὰ τοὺς ἡρωϊ-
κοὺς χρόνους ἡ Μεσσήνη BQ. cf. ad δ 1. B 502. 582. L. Ar.
235. Notatus fuit praeterea v. 15 ex meris spondeis composi-
tus cf. ad A 130. Eust. 1899, 55 et fuit diplex periastigmene
contra Zenodotum, quod pro Ὀρσιλόχοιο scripsit Ὀρτιλόχοιο,
v. ad γ 489.

22. not. 1.

29. ἐπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν.

*) [ἡ διπλῆ ὄτι] ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ B. cf. ad φ 1.

54. αἶνυτο τόξον || αὐτῷ γωρυτῷ.

Fuit diplex ὅτι λείπει ἡ σύν, cf. V ad Ψ 8. F. Ar. 26.

not. 1. 22. Ἴφιτος αὐθ' ἵππους διζήμενος.

τὸν Ἰόλης ἔρωτα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, οὐδὲ ὡς ἀποτυχὼν τοῦ
ἔρωτος τῆς Ἰόλης ἔκλεψε τὰς ἵππους Εὐρύτου BQ.

cf. Eust. 1899, 38. Haec et quae in scholio sequenti ad v. 27 le-
guntur: οἱ νεώτεροί φασιν ὡς ὅτι αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τείχους κατέβαλεν
B. Eust. 1900, 16. fortasse manaverunt ex Ar.

61. φέρων ὄγκιον.

Notatum fuit vocabulum ἅπαξ εἰρημένον, cf. schol. in V: ἔστι μὲν τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἢ λέξις. σημαίνει δὲ ὄγκιον ἀργεῖον νιστοειδές, ἐν ᾧ ἔκειντο οἱ ὄγκοι. ὄγκοι δὲ εἰσιν οἱ πώγωνες τῶν ἀκίδων· καὶ ἐν ἄλλοις „ὡς δὲ ἴδεν νευρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας“ (A 151. cf. Eust. 1899, 1. Apoll. l. h. 118, 20.

62. ἀέθλια τοῦτο ἄνακτος.

De vocabulo τοῦτο ἀντὶ τοῦ τοιούτου, οὐχ ὡς οἱ γλωσσογράφοι πάντως ἀγαθοῦ v. ad δ 206. V habet τοῦ ἰδίου.

89. ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε.

Fuit certe nota de ἀκέων vocabulo. Ad A 22 Ar. ut participium verbi ἀκέων pro ἀκέουσα usurpatum esse docuit: „οὐ γὰρ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἰσχύως“. An etiam nostro loco pro ἀκέοντες positum esse existimavit? ἀκέοντε legitur ξ 195. Alii mutaverunt „ἀλλὰ καὶ ὡς δαίνυσθε“. ἀσίμωνα λέγουσι τοῖς παλαιοῖς. Eust. 1902, 46.

97. ἐώλπει || νευρήν ἐντανύσειν.

Ar. legit ἐντανύειν et notavit enallagen temporum ἐντανύειν pro ἐντανύσειν, cf. ad X 67. F. Ar. p. 6. γ S2.

111. ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρέλκετε.

Notatum fuit μύνησι vocabulum ἅπαξ εἰρημένον cf. BQV: προσάσειν· ἅπαξ δὲ κέται. Apoll. l. h. 114, 13. Eust. 1904, 25.

146. παρὰ κρητῆρα δὲ καλόν || ἴξε μυχοίτατος αἰεὶ.

ἦ) Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ πρώτου. „ἔστι πόλις Ἐφύρη μύχω Ἄργεος“ (Z 152) πάντη (πρώτη?) γὰρ ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ ἴδονται ἢ Κόρινθος. Schol. Vind. 133 apud La Roche.

260. ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰώμεν ἅπαντας ἐστάμεν.

Fuit diphe ὅτι ἔξωθεν προσυπακουστέον τὸ καλῶς ἂν ἔχοι καὶ ἐν Ἰλιάδι „ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἐλόντες“. (II 559). cf. Ar. ad II 559. In M. Vind. 133 est: προσλήπτέον τὸ οὐδὲν ζωλεύει.

277. *Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
λίσσομ', ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.*

†) ὁ Ἀντίνοος· πρὸς γὰρ τὸ δεύτερον τὸ πρότερον V. cf.
L. Ar. 11.

289. *ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν.*

*) [ἡ διπλῆ ὅτι τὸ ὑπερφιάλοισι] νῦν τοῖς κατ' ἀρετὴν
διαφέρουσιν V. cf. ad O 94, ubi locum nostrum citat et sic
interpretatur Ar.

306. *οὐ γὰρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις.*

†) Ἀρίσταρχος ἐπητέος (cod. ἐπητέος, corr. Villoisonus) διὰ
τοῦ ε, καὶ λόγος ὑπόκειται τοιοῦτος· ἐπίτεος οἶον εὐγνώμονος·
τίθησι δὲ καὶ τὴν λέξιν ἐπίταν ἐπὶ τοῦ συνετοῦ· „τὸν ἐκ'
ἐπιτήος ἔσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων“ (v322) καὶ οὐκ ἐπητύος.
Apoll. l. h. 72, 1. cf. ad v 332. Eust. 1911, 7.

Versibus 350—353 asterisei fuerunt appicti, quod recte in-
serti sunt hic et Z 490—493, non autem α 356—359.

407. not. 2.

409. *ὡς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν.*

Fuit diplex ὅτι σπουδῆ οὐχ οἶον ἐν τάχει, ἀλλὰ μόγις καὶ
δυσχερῶς, cf. ad B 99, ubi hunc versum citat Ar.

not. 2. 407. *περὶ κόλλοπι χορδήν.*

Vocabulum *κόλλοπι* interpretatus est Ar. in Odysseae commen-
tario (ἐν ἐπομνήματι Ὀδυσσεύς) ὃ ἐκ τῶν ἀγχείων δερμάτων γι-
νόμενος πασσαλίσκος, cf. Etym. Gud. 334, 12, ubi pro ἐν ἐπομνήματι
Ἀνδρογόνου εἰς τὸ δος legendum esse Ἀριστογόνου εἰς Ὀδύσειαν
vidit Beccardus in diss. de scholiis Homeri. Berol. 1550. 14, 21.

X.

31—33. Ἰσκεν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπεὶ ἦ γάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἄνδρα κατακτεῖναι· τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν,
 ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο.

*) [ἀθετοῦνται οἱ στίχοι ὅτι] οὐδέποτε Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ
 ἔλεγε τὸ ἴσκει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὁμοίου· ἠπάτηται οὖν ὁ διασκευ-
 αστῆς ἐκ τοῦ „ἴσκει ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοια“
 (τ 203). Vind. 56.

Certe Ar. hunc locum obelis notavit, teste Eust. 1917, 56.
 cf. L. Ar. 97. 335.

49. οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα.

†) Ἀρίσταρχος ἐπεισέπεμψεν. Apoll. l. h. 73, 10.

84. περιῶδῃ δὲ τραπέζῃ κάππεσε.

†) ὁ Ἀρίσταρχος στροβιθεὶς περιφερῆς ἔπεσε τῇ τραπέζῃ,
 ὡς περιπλασθῆναι περὶ αὐτήν. Apoll. l. h. 130, 9. V habet
 ἢ περιφερῆς.

89. Ὀδυσῆος εἰείσατο κυδαλίμοιο.

*) [ἢ διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα διότι ἐλλείπει ἢ ἐπὶ καὶ πτω-
 σις ἢλλακται. Ὀδυσῆος εἰείσατο] ὡς ἐπὶ Ὀδυσσεά ὄρησεν.
 V. cf. F. Ar. 24.

97. ἢ ἐλάσειεν φασγάνῳ.

†) πλατεῖ τῷ ξίφει πλῆξειεν V. cf. L. Ar. 65. ε 132.

144—45. ἔνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα
 καὶ τόσσας κυνέας, χαλκῆρας ἵπποδασείας.

†) σημειώσαι καὶ ὅτι τὸ περὶ τῶν δώδεκα σακέων καὶ τὸ ἐφεξῆς Ἀρίσταρχος ἀθετήσας κελίακεν, ἀδύνατον εἶναι εἰπὼν τοσαῦτα βαστάσαι ἄνθρωπον. Eust. 1921, 56.

165. κείνος δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνήρ.

Ar. interpretatio vocabuli ἀΐδηλος in Etym. M. 41, 36 servata est: ἀΐδηλος ὁ ὀλοθρευτικός. οὐ γὰρ ἄξιος Ἀριστόνικος δηλοῦν λέγων τὸν ἀδηλοποιόν. cf. L. Ar. 3.

173. σφῶι δ' ἀποστρέψαντε.

†) ἕμεῖς οἱ δύο V.

cf. ad M 366, ubi Zenodotus legit σφῶε et ab Ar. vituperatur. Fortasse nostro etiam loco sic scripsit.

175 (192) σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε

Notatus fuit ὀλοσπόνδειος στίχος cf. A 130. φ 15. Eust. 1923, 47.

188. ἔρυσάν τέ μιν εἴσω || κουρίζ.

†) ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τῆς κόμης ἐπιλαβόμενοι, ὁ δὲ Κράτης κουρίζ τὸ νεανικῶς V. Vind. 56. 133. cf. Eust. 1924, 13. L. Ar. 151. Apoll. l. h. 103, 10.

258. σταθμὸν ἐϋσταθεὸς μεγάροιο || βεβλήκειν.

†) σημειῶδες· ἀεὶ γὰρ τὸ βάλλειν παρ', Ὀμήρῳ ἐπὶ τοῦ τυχεῖν H. cf. L. Ar. 60.

274—76. τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν ἐϋσταθεὸς μεγάροιο βεβλήκειν, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν.

ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.

†) τοὺς τρεῖς στίχους (257—259) καὶ μετ' ὀλίγα οὕτω τίθησιν δίχα παραποιήσεως. διότινες ὠβέλισαν ἐκείνους ὡς ταυτολογοῦντας. Eust. 1926, 18. L. Ar. 342.

278. βάλει χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ λίγδην.

†) ξεστικῶς. ἄπαξ δὲ ἐνταῦθα καὶ ἄπαξ ἐν Ἰλιάδι (P 599) ἐπιλίγδην Q. cf. Ar. ad P 599.

296. ἦριπε δὲ πρηγής.

*) [ἦ διπλῆ ὅτι] οὗτος ἐπ' αὐτὴν πίπτει τὴν πληγὴν. V. cf. ad E 68.

304. τὰ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἴενται.

†) λείπει ἢ εἰς πρόθεσις, ἴν' ἢ εἰς τὰ νέφη. νέφη δὲ τὰ λίνα ἤγουν τὰ δίκτυα τὰ ἰστάμενα πρὸς ὀρνίθων ἄγραν. Schol. Vind. 56. Eust. 1928, 32. Hesych. III, 151.

325. Θάνατόν γε δυσηλεγέα προσύγοισθα.

†) ὁ Ἀρίσταρχος ὅταν μὲν λέγῃ τὸν θάνατον τοιοῦτον σημαίνει μακροζοίμητον, ὅταν δὲ ἄλλως, καταστρέφει εἰς ταῦτόν τῳ κακοζοίμητον. Apoll. I. h. 61, 1.

330. Τερπιάδης δέ τ' αἰοδός.

†) Τέρπιος παῖς ἢ ὁ τέρπων V. cf. ad E 60 et I 137.

386. δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυνοπῶ.

†) σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ἄπαξ ἐνταῦθα μνησθῆναι τὸν ποιητὴν ἰχθύων θήρας τῆς διὰ δικτύων. τὸ γὰρ ἐν Ἰλιάδι „μὴ πως ὡς ἀψίσι λίνου ἀλόγτες πανάγρον“ ἄδηλόν φασι εἶτε ἰχθύων εἶτε πεζῶν ζώων εἶτε καὶ πτηνῶν ἄγραν δηλοῖ. τὴν δὲ γε δι' ὀρνίθων καὶ ἀγρίστρων θήραν πολλακίς εἶπεν. Eust. 1931, 30.

402. αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον.

*) [ἢ δικτῆ ὅτι] ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό H. cf. F. Ar. ad N 276.

481. οἶσε θέειον.

Diple fuit, quod οἶσε forma futuri significationem non habet, sed idem ac praesentis imperativus φέρε valet, cf. ad O 718, F. Ar. p. 6.

Ψ.

3. πόδες δ' ὑπερικταίνοντο.

†) Ἀρίσταρχος ἀνεπάλλοντο καὶ ἐκινῶντο προθυμιουμένης αὐτῆς βαδιζέειν ταχέως, μὴ δυναμένης δὲ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ διὰ τὸ γῆρας. MS. Barnes. Idem Apoll. 1. h. 158, 8 ubi additur: φαίνεται τοίνυν τὸ πλήρες κατὰ Ἀρίσταρχον ἐρικταίνοντο, καὶ δηλα τὰ τῆς ἀναγνώσεως. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. cf. Eust. 1936, 10. L. Ar. 311.

7. ἤλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἰκάνεται.

*) [ἢ διελθῆ ὅτι τὸ οἶκον ἰκάνεται] ἀντὶ τοῦ καὶ εἰς οἶκον ἰκάνει H. cf. F. Ar. 26.

64. ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα.

†) ὑπερεκπλαγείς H. cf. L. Ar. 147.

76. ἐλὼν ἐπὶ μάλιστα χερσίν.

*) [ἢ διελθῆ ὅτι τὸ μάλιστα] νῦν τὸ στόμα, ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι (I 324) καὶ τὸ μῆσιμα „μάλιστα" ἐπεὶ κε λάβης“. HQ. cf. ad I 324. δ 287.

85. κατέβαιν' ὑπερώϊα.

†) ὑπερωϊῶν, ὡς τὸ „διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα“ (K 298). H. cf. ad K 298. F. Ar. 20. Eust. 1993, 10.

89. ἐν πυρὸς ἀβύγῃ.

†) ἐν τῇ πεφρωτισμένῃ τέπῳ καὶ πεφλογισμένῃ ἀπὸ τοῦ πυρὸς V. cf. ad I 206. σ 44.

91. ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εὔποι.

Fuit diplex ὅτι ἢ πρὸς ἐλλείπει. ἴν' ἢ εἴ τι προσείποι cf. F. Ar. ad P 237 ubi corr. ψ 191 in ψ 91.

198. ἔρμῖν' ἀσκήσας.

†) ὁ Ἀρίσταρχός φησιν, ἔρμῖνας ἐκάλουν τοὺς πόδας τῶν κλίνων, οἷτοι δὲ ἦσαν σφηροειδεῖς τῇ κατασκευῇ· τῶν ἀπαξ εἰρημένων. Apoll. 77, 5. HQV habent: κλίνης ποδάριον· ἔρμα γάρ ἐστι τῆς κλίνης. L. Ar. 152.

211. οἱ νῶϊν ἀγάσαντο.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ ἀγάσαντο νῦν ἀντὶ τοῦ] ἐφθόνησαν Q. L. Ar. 147. ψ 64.

218—224. οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδάπῳ ἐμίγη φίλότιτι καὶ εὐνήῃ,
εἰ ἦδη, ὅ μιν αὐτίς ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν
ἀξέμεναι οἴκονδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
τὴν δ' ἦ τοι ῥέξαι θεὸς ὄρορεν ἔργον αἰεκέες.
τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάτθετο θυμῷ,
λυγρὴν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἴκετο πένθος.

ἀθετοῦνται οἱ ἐπὶ τὰ στίχοι οὗτοι ὡς σκάζοντες κατὰ τὸν νοῦν. MV. Vind. 133. Eust. 1946, 13.

225. ἔπειδ ἦδη σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας.

*) [ἢ διπλῆ ὅτι τὸ ἀριφραδέα] ἀντὶ τοῦ ἀριφραδέως H. cf. F. Ar. 29.

281. Θάνατος δέ μοι ἐξ ἀλόε.

†) ἔξω τῆς θαλάσσης. Vind. 133. cf. A 113. λ 134.

296. †) Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης πέρασ τῆς Ὀδυσσεΐας τοῦτο ποιοῦνται MV. Vind. 133. Idem HMQ. Eust. 1948, 49.

310—343. †) ἠητορικὴν ποιεῖται ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ἐποθέσεως καὶ ἐπιτομῆν τῆς Ὀδυσσεΐας· καλῶς οὖν ἠθέτησεν Ἀρίσταρχος τοὺς τρεῖς καὶ τριάκοντα. Vind. 133. H.

Versus 310—312, 314, 318, 322, 326—330, 333, 338 in M habent obelos appictos.

Ω.

1 †) Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὴν νεκρῖαν κεφαλαίους τοῖς συνεκτικωτάτοις τοῖςδε. ὅτι οὐκ ἔστι καθ' Ὅμηρον ψυχοπομπὸς ὁ Ἑρμῆς (cf. Ar. ad X 362. L. Ar. 185). ἀλλ' οὐδὲ χθόνιος ὁ θεός. Κυλλήγιος δὲ οὐδαμοῦ εἶρηται εἰ μὴ (corr. Sponhnius pro ἦ) ἄπαξ. ἀλλὰ πῶς αἱ ψυχαὶ οὐκ αὐτόμαται κατἄσιν, ὡς ἐν Ἰλιάδι; (cf. ad X 362). ἀλλ' αὐταὶ καὶ ἄταφοι κατἄσιν (cf. ad Ψ 73. L. Ar. 174). ἀλλ' οὐδὲ ἔοικεν εἰς Αἴδου λευκὴν εἶναι πέτραν. ἄκαιρος δὲ καὶ ἡ Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνονος ὁμιλία. καὶ Ἀγαμέμνων οὐκ ἀγείρει τὴν στρατείαν, ἀλλ' ὁ Νέστωρ. πῶς δὲ καὶ τὸ σῶμα διέμεινε τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τοσαύτας ἡμέρας; ἀλλὰ καὶ τὸ ἀριθμεῖν τὰς Μούσας οὐχ Ὅμηρικόν (cf. L. Ar. 185. Schol. V ad Ω 720). ἄλογον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νεῶν ὄντων αὐτῶν λέγειν ὅτι δεισαντες τὰς Νηρηίδας ἔφυγον ἐπὶ τὰς ναῦς ἀπὸ τοῦ τῶν Μυρμιδόνων ναυστάθμου. πῶς δὲ καὶ ὁ Ἀμφιμέδων ἐπίσταται τὴν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐπιβουλήν; MV.

In schol. MV cuique Aristarchearum obiectionum responsio vel solutio subiicitur brevissimis, quas omisi, cf. Eust. 1957, 16.

13. αἰψα δ' ἔχοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
ἐνθα τε ναίουσι ψυχαί.

cf. Ar. ad Ψ 73: ἡ διπλῆ ὅτι ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ ὑποτίθεται τὰς τῶν ἀτάφων ψυχὰς καὶ μὴ ταῖς ἐν τῷ ἐρέβει. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ ἀθετούμενα ἐν τῇ νεκρῖα. vid. Porphyr. ad Ψ 71.

Versus 40 ex II 776 non recte hic insertus est cf. Ar. ad II 776.

60. Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπιὶ καλῇ.
cf. schol. Ω 720 in V: ἀθετητέος δὲ ὁ Μουσῶν ἐπ' Ἀχιλλεῖ Θρηῆρος.

Versus 74 asteriscum habuit cf. ad Ψ 92.

119. σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα.
†) μόγισ. V. cf. L. Ar. 116. φ 409.

157. σώματ' ἀκηδέα ζεῖται ἐνὶ μεγάροισι Ὀδυσῆος.
†) καὶ πῶς μίγνυται τοῖς νεκροῖς τοῦ Πατρόκλου λέγοντος ἐν Ἰλιάδι (Ψ 73) „οὐδέ με πω μίσγεσθαι ἔπερ ποταμοῖο ἐῶσω“ H. cf. ad v. 1. Ψ 73.

208. περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη.
†) ὁ Ἀρίσταρχος κέκλονεν τοῦ ὄζου ὄιον ἐκ στιβάδων ἠροδοτομημένον, πρὸς οὗ καὶ οἱ θρόνοι ἔκειντο, ὅστε οὖν καὶ ἐπ' αὐτῶν καθιζόμενος δειπνεῖν καὶ ἐγχοιμᾶσθαι. Apoll. I. h. 100, 19. cf. Porphyrium ad I 90.

294. πολὺ δῶρος Πηνελόπεια.
†) ἢ πολλοῖς δώροισι γαμηθεῖσα V. cf. L. Ar. 197.

402. οὐδέ τε καὶ μάλα χαῖρε.
Notatum fuit οὐδέ vocabulum ἅπαξ εἰρημένον. cf. schol. H: ἰγίαινε· παρὰ τὸ ὄλιγ' τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Eust. 1965, 31. Apoll. I. h. 124, 11.

413. Ὅσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὤξα.
*) [ἢ διπλῇ ὅτι ὅσσα ἢ] θεία κλιθῶν· οἱ δὲ νεώτεροι ἀντὶ τῆς φωνῆς HQ. cf. L. Ar. 57.

425. τοῦ ὅ γε δακρυχέων.
*) [ἢ διπλῇ ὅτι] λείπει ἢ περὶ H. cf. F. Ar. 26.

I N D E X.

A.

- ἀβακίω, δ 249.
- ἄγαλμα, δ 602 (γ 274. 438).
- ἀγασσάμενος, β' 67. ζ 168. θ 565. ν 173. ψ 64. ψ 211.
- Ἄγέλαος, ν 321.
- ἀγήνωρ, β 103. σ 43.
- ἀγορά, θ 16.
- ἀδδηκότες, μ 251.
- ἀήρ, η 15. ι 144.
- ἀθέμιστος, ι 112.
- Ἀθηνολῆς, ζ 144. ξ 503-6.
- Ἄγισθος, λ 410.
- Ἄγυπτος, δ 477. ξ 246.
- αἰδηλος, χ 165.
- Αἰθίοπες, α 22.
- αἴθουσα, γ 399.
- αἴθων, κ 152.
- αἴθρον, ξ 318.
- αἴξ, ξ 106.
- Αἰολίη, κ 1.
- αἴσα, η 197.
- ἀκέων, ϑ 89.
- ἄκηστις, κ 161.
- Ἀκμαίων, ο 248.
- Ἀκμῖαν, ζ 244.
- ἀλώ, ι 398. σ 333.
- ἀλώγ, α 193. ζ 293. η 122.
- ἄμαθος, β 326.
- ἀμήχανος, τ 560.
- ἀμνίον, γ 444.
- ἀμύμων, α 29.
- ἄν superfluum, ζ 221.
- ἀναδιπλασιασμός, δ 388 λελαβέ-
σθαι ζ 302 κεκύθωσαν θ 264 πέ-
πληγον.
- ἀνακτιόριος, ο 397.
- ἀνελόνητες, γ 453.
- ἀνέχρησι, τ 111.
- ἀνέμενος, β 300.
- ἀνοπαῖα, α 320.
- ἀντι-εἶναι, θ 546.
- ἀντίθεος, α 21. ξ 18.
- Ἀντίκλεια, λ 202.
- Ἄντικλος, δ 255.
- Ἀντιόπη, λ 260.
- ἀπειλώ, θ 353.
- ἀπία γῆ, η 25. π 18.
- ἀπινύσσειν, ζ 258.
- ἄποπλήξιας, κ 440.
- ἄρματα, ξ 446.
- Ἄργος ἰππόβοτος, δ 99. ο 224. σ 246.
- ἀριγνότης, ζ 108.
- ἄριστον, π 2.
- Ἀριστοφάνης, α 38. 72. 185. 424.

ρ 205. 322. γ 71. 199-200. δ 62-64.
644. ε 247. θ 142. ι 252-255. λ 38-
43. 115. 161-162. 399-403. 435-442.
μ 53-54. 163-164. ο 19. 91. ρ 181.
σ 44. 282.

Ἄρκτος, ε 273-275.

Ἄρτεμις, ε 124-125.

articulus pro pronomine demonstra-
tivo, β 134. 146. λ 353.

articuli metathesis, ρ 10.

articulus omissus, β 205.

articulus ἕξ ἐπαναλήψεως, ε 391.

asteriscus, α 7. 45. 99. 171-3. 301-2.

γ 71. ε 7. 13. 44-46. 133-4. 158. ζ
245. θ 192. ι 42. 252-255. 540. ν 173

-175. 398-401. 430-433. ξ 188-190.

π 57-59. σ 84-85. 390-392. τ 4-13.

304-307. ρ 359-353. ψ 296. ω 74.

ἄττα, π 31.

ἐν πρὸς αὐγῆς, ψ 59.

αὐλή, δ 675.

αὐτῶν σφειτέρησιν, α 7. β 45.

αὐτως, μ 284.

Achilli necati corpus non ab Ajace ex
proelio ablatum, ε 310.

ἄσος, δ 794.

ἄσος, μ 89.

B.

βάλλειν, ι 495. χ 258.

βασιλείς, α 72. ζ 54. η 49. θ 390.

ξ 336.

Γ.

γαῖα χυτῆς, γ 258.

γῶμος, δ 3.

γάο, α 337. δ 722. κ 174. 189. 501.

γεγωνέμεν, ε 400. ι 473. ρ 161.

γείναι, ν 202.

γείτονες, ι 45.

ἀπὸ γενικοῦ εἰς τὸ εἰδικόν, η 197.

θ 363. ι 39.

γέροντες, β 14.

Γίγαντες, η 59.

Δ.

δαιμόνιος, σ 406. τ 71.

δέ, β 5. η 47. θ 363. λ 350. 501. ξ 87.

ο 51. ρ 261. σ 234. τ 46. ν 66. φ 1.

20.

δείλετο, η 289. δειλήσας ρ 599.

δειπτος, α 124. δ 61. 429.

δέκτης, δ 248.

δεν in οὐδέν snperfluum, δ 248.

δέξιος, β 154.

δέτρον, λ 579.

δεῦτ' ἄγε, θ 11.

τὸ δεύτερον πρῶτον, γ 467. ο 4. φ

277. πρὸς τὸ πρῶτον τῆ τάξει

πρῶτον, β 42.

diascenasta, λ 554.

διερός, ζ 201. ι 43.

Dionysius Sidonius, κ 329. λ 379. ο 31

-32. π 239.

Dionysus, ι 198.

δῶς, γ 266.

διπλῆ disertae commemorata, β 89. ε

422. 433. ζ 86. 303. η 137..

δίπτυχα ποιῶν, γ 458.

δόπος, β 19. δ 429. η 13.

δόρον, ξ 167.

Δούλη, δ 12.

δουὸς μέλαν, ξ 12.

δυσληγής, χ 325.

E.

ἐγχεσίμωρος, γ 188.

ἐδνα, α 276. β 53.

ἐθελω, γ 121. 272. δ 619. θ 223. λ

105. ο 317.

εἰμί omissum, ρ 283.

εἶρερον, θ 529.

- εἶσα ἀπὸ τοῦ εἴμι, τ 69.
 εἶσατο pro εἶσανη, ε 251. pro ὄρ-
 μισεν ἀπιέναι θ 253.
 εἶσω et ἔνδον, η 13. κ 91.
 ἑκάτεροθε, α 335.
 ἐλαύνω, ε 132. σ 91. τ 393. χ 97.
 Ἑλένης ancillae, δ 123.
 Ἑλλάς, α 341. δ 726. 811. ο 80.
 ἔμπης, ε 205. σ 354. τ 37.
 ἐμπλήγηδην, υ 132.
 enallage generum verbi:
 passivum pro activo: δ 47. 322. η
 33. κ 238. activum pro passivo: α
 404. β 102.
 enallage temporum:
 praesens pro imperfecto: ζ 86. η
 104. praesens pro futuro: γ 82. 396.
 δ 485. ζ 174. μ 383. ρ 418. φ 97.
 praesens pro aoristo: θ 289. ι 297.
 aoristus pro praesente: π 208.
 enallage modorum:
 coniunctivus pro optativo: α 396.
 δ 692. ζ 37. ρ 385. optativus pro
 indicativo: ξ 122. coniunctivi vo-
 calis correpta (recentiores falso in-
 dicativus pro coniunctivo): ζ 33.
 259. κ 525. μ 27. ξ 400. infinitivus
 pro imperativo: α 291. β 305. δ
 416. 419. ε 30. 341. 346. 349. ζ 258,
 261. 298. η 222. μ 47. ξ 396. ο 277.
 σ 106.
 enallage numerorum:
 pluralis pro duali: ε 202. η 47.
 substantiva quae sunt generis neu-
 trius cum pluralibus verborum con-
 struuntur: β 156. η 132. λ 125. sub-
 stantiva quae sunt generis neutrius
 cum singularibus verborum con-
 struuntur: δ 613. κ 328. transitio
 ab uno numero ad alterum: γ 475.
 ζ 302. θ 16. 153. κ 212. ρ 264.
 σχῆμα πρὸς τὸ σημαίνόμενον:
 α 277. β 195. γ 305. δ 210. θ 214.
 λ 517. substantiva nunc in plurali
 nunc in singulari forma posita:
 Μάλεια, Μάλεια γ 287. δ 514.
 ι 80. Ἀθήνη, Ἀθηναίη 79. Κρήτη,
 Κρηταίη ξ 199. Φεά, Φεαί ο 296.
 enallage personarum:
 secunda pro tertia: η 293. ἀπο-
 στροφῇ ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ
 πρὸς τὸ μιμητικόν: α 39.
 enallage casuum:
 nominativus pro vocativo ρ 415. no-
 minativus pro accusativo ε 477. no-
 minativus pro genetivo α 110. η 103.
 μ 73. σ 95. genetivus pro accusativo
 β 55. η 301. ι 177. accusativus pro
 genetivo γ 445. δ 646. ζ 50. 224. η
 40. 439. κ 150. ξ 2. 178. π 326. σ
 258. 396. ψ 55. genetivus pro dativo
 ε 130. dativus pro genetivo β 417.
 δ 295. 771. θ 4. π 265. dativus pro
 accusativo ι 19. accusativus pro da-
 tivo γ 14. 24. δ 634. genetivus pro
 ἐπὶ cum accusativo χ 89. dativus
 pro ἐπὶ cum genetivo ο 6. σ 100.
 406. dativus pro διὰ cum accusa-
 tivo ν 5. τ 378. accusativus pro περὶ
 cum genetivo δ 836. κ 15.
 enallage partium orationis:
 neutra adjectivorum pro adverbis:
 α 209. β 45. 257. γ 496. δ 112. ζ
 163. θ 38. κ 409. μ 379. ξ 174. π
 255. 431. ψ 225. comparativus pro
 positivo: γ 125. 362. η 159. superla-
 tivus pro positivo: λ 239. ν 93.
 enallage generum: β 214. γ 184. δ 442.
 709. ε 422. 467. ζ 106. 122. 271. κ
 271. ξ 106. ο 161, τ 38. 131.
 ἔνθα, α 11. 18.
 ἔξ ἁλός, ε 422. λ 134. ψ 281.

ἐπαγγίλων, ο 293.
 ἐπανάληψις, α 22. ὡς περὶ ἑτέρου,
 ε 391, η 196. ι 347. ξ 77. 447.
 ἐπέι, α 2. ϑ 452.
 ἔπειτα, κ 307. ν 63.
 ἐπιητής, ν 332, σ 128. ϕ 306.
 ἐπιβουκόλος, γ 422.
 ἐπιβώτωρ, ν 222.
 ἐπίηλεν, χ 49.
 ἐπίηρα, σ 56.
 ἐπιήρανα, τ 313.
 Ἐπικάστη, λ 271.
 ἐπίοτρος, ν 405.
 ἐπισμυγερωῶς, γ 195. δ 672.
 ἐπίσταμαι, ν 207, ξ 359.
 ἐριόν, ε 281.
 Ἐριούλη, γ 309. λ 326.
 Ἐριῆς, ὃ πρῶτῳ σπένδεσκον, η
 137. οὐ ψυχοπομπὸς καθ' Ὀμη-
 ρον οὐδὲ χθόνιος, ω 1.
 ἔρμης, ϑ 277. ψ 198.
 ἔρσαι, ι 222.
 ἔσπερος pro ἔσπέρα, α 422. δ 756.
 ἔταϊρος, λ 7.
 ἔτερος, η 126. κ 354. λ 258.
 εὐνομή, ρ 487.
 εὐχετόωντο, α 172. δ 139. ξ 463. 468.
 Ἐφύρη, α 259. β 328.
 ἔχον pro ἔλαινον, κ 91.

Z.

Ζηρόδοτος, α 3. 38. 93. 157. 246. 261.
 273. 284. 337. 413.
 β 39. 41. 42. 51. 180. 214. 359. 434.
 γ 11. 50. 216. 228. 230. 231. 276. 296.
 307. 313. 335. 349. 362. 368. 378.
 380. 400-401. 402. 444. 489.
 δ 1. 62-64. 70. 158-60. 162. 304. 353.
 366. 370. 379. 468. 477. 498. 702.
 ε 132. 459.
 ζ 1. 137. 256. 290.

η 13. 15. 41. 140. 217. 222. 250.
 ϑ 22. 142. 251. 507.
 ι 116.
 κ 41. 70. 160. 239. 351. 440. 509.
 λ 26. 38-43. 191. 245. 249. 364. 498.
 581.
 μ 15. 209. 281. 281. 290. 297. 358.
 422.
 ν 213.
 ξ 8. 22. 171. 231. 295. 394.
 ο 20. 244. (253).
 π 104. 251-298.
 ρ 111.
 σ 79. 130. 197.
 υ 202.
 ϕ 16.
 χ 173.
 ζῶμα, ξ 482.
 ζῶστρα, ζ 38.

H.

ἦ, ϑ 186.
 Ἡβη, λ 601.
 ἦθεῖος, ξ 147.
 ἦλιος γ 335. ἀπαξ εἰρημένον, ϑ 271.
 μ 3. ἠελίοιο τροπαί, ο 404.
 ἠμαθύεις, β 326.
 ἠμερίς, ε 69.
 ἠπειρον, κ 55.
 Ἡρακλῆς, λ 601.
 Ἡρωδιανός, α 320. γ 59.
 ἦρωος, ϑ 483. σ 423.
 Ἡσιόδος, δ 231. 477. ϑ 312. ι 198.
 Ἡσιόδειος χαρακτῆρ, ο 74. τ 34.
 Ἡραιστος, ϑ 274 in Olympo cudit.
 ϑ 312. Jovis et Junonis filius.

Θ.

Θαυμάζω, ν 157.
 Θέειος, μ 417.

Φείδος, α 65.
 Θέμις, β 68.
 ἡ Θεσσαλική, δ 726. λ 496.
 Θῆβαι ab Amphione conditae, λ 263.
 Θηήσαντο, θ 17.
 Θῆτες τε δμῶες, δ 614.
 Θύρα, ι 243. ν 109. 370.
 Θύω, ι 231. ξ 416.

I.

Ἰάριος, ο 16.
 Ἰωμαι, ἰκάνομαι, γ 92. δ 322. ζ 176.
 ι 266. ν 206.
 Ἰοειδής, λ 107.
 Ἰονθάς, ξ 50.
 Ἰπποι, Homerus quadrigas non novit
 δ 590. 602. ε 371. κέλης.
 Ἰσκω, τ 204.
 Ἰσμαρος, ι 39.
 Ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, ι 510.
 Ἰφθίμη an ἰφθίμη, δ 797.
 Ἰγίτος, ρ 22.
 ὑπ' ἰογή, ξ 533.

K.

καθάπτομαι, β 39. γ 345. κ 70.
 καί superfluum, α 33. θ 154. κ 471.
 λ 453.
 καλάμη, ξ 214.
 Καλλίστρατος, κ 52-54. μ 250. 439
 -441. ξ 204.
 κάλλος, σ 192.
 καμνοῖ, σ 27.
 Κάστωρ et Πολυδεύκης, λ 300.
 Κάστωρ et Κάστρω, ξ 204.
 καταλογάδειαν, κ 169.
 κἀντός pro κε αὐτός, γ 255.
 κε superfluum, γ 255. δ 29. ε·417.
 μ 156.
 κέλης, ε 371.
 κέλευθα pro κέλευθοι, κ 20.

κέρας, μ 253.
 κήτειος, λ 521.
 Κικονία, ι 39.
 κίστη, ζ 76.
 κίων, τ 38.
 κλητός, ρ 356.
 κλῖναν, ι 59.
 κλισίη, δ 123.
 κλισιον, ω 208.
 κλισμός, δ 123.
 Κλυταιμνήστρα, α 300. γ 309. λ 410.
 430.
 κλυτός, ζ 58.
 κνώδαλον, ρ 317.
 κοιμηθῆναι, ν 4.
 κοῖτος pro κοίτη, γ 334. η 137.
 κόλλοψ, ρ 407.
 κόνης, λ 191.
 κοτύλη, ο 312. ρ 12.
 κουρῖξ, χ 188.
 Κράτης, θ 22. χ 188.
 Κρήτη, τ 174.
 κυανέη ψάμμωρ, μ 243.
 ὁ Κυκλικός, δ 248.
 Κύκλωπες, ι 106. 225. 275. 508.
 Κυλλήριος, ω 1.
 κυροισιέων, ρ 300.

Λ.

Λαέρκης, γ 425.
 Λακεδαίμων, δ 1.
 λάουξ, τ 229.
 λάων, τ 229.
 λέβης, α 136. γ 425.
 λέγω, δ 413. 451. κ 320.
 λευγάλεος, β 61. ε 312.
 λίγδην, χ 275.
 λικρισίς, τ 450.
 λίμνη, γ 1.
 λόγος, α 56.
 λύχρον, τ 34.

M.

- μάσταξ, δ 287. ψ 76.
 μέλλω, α 232. β 156. ζ 165. σ 19. 138.
 μενεαίνω, ε 341.
 mensae post coenam ablatae, η 174.
 μεσόδμια, τ 37.
 διὰ μέσου, α 16. κ 193.
 μήλα, ι 184. ρ 246.
 Μίνως, λ 570.
 μνηστῆρες, ρι' π 246.
 μολπή, α 152. δ 19. ζ 101.
 μορόεντια, σ 298.
 Μοῦσαι, ω 1. 60.
 μύνησι, φ 111.
 μύχοιτατος, φ 146.

N.

- Νεῖλος, δ 477.
 ἐκ νεφέων, ν 104.
 νήδυμος, δ 793.
 Νήϊον, α 185.
 νηλειίδες, π 317. τ 498.
 νῆμα, δ 134.
 νήσος ἐξωκεανισμένη, δ 556. ε 55.
 100. 277. ζ 8. 204. η 321. θ 557.
 κ 1. 190. ν 383.
 Νικάνωρ, α 72. β 137. ε 477.
 νόος, α 3.
 νόμισιον, η 65.

O.

- ὄγκιον, φ 61.
 ὄθνη, η 107.
 οἶδας, α 337.
 Οἰδίπους, λ 275.
 οἶος, τ 160.
 οἶσε, χ 481.
 Οἰχαλία, θ 224.
 Ὀλυμπος ὄρος et οὐρανός, ε 50.
 294. ζ 42. 44. 45. ι 21. 69.
 ὀνεῖατα, α 149.
 ὄνομα ἀντὶ ἀντωνυμίας, ε 453.

- Onomacritus, λ 602.
 Ὀρέστις, γ 303.
 Ὀροσίλοχος et Ὀρτίλοχος, γ 480.
 ὄσσα, α 282. β 216. ω 413.
 ὀσόμενος, α 115. β 152. σ 154.
 οὐδέ, ο 246.
 οὐδός, ρ 16.
 οὐλε, ω 402.
 οὐτω, ζ 218. ρ 447.

Π.

- Παίγων, δ 231.
 πάλιμπετές, ε 27.
 πάλιμπλαγχθείς, ν 5.
 παλιροόθιον, ε 429.
 Πανδάρηος, τ 518.
 πάντα pro ἔλα, γ 456. superfluum
 ε 244. θ 258.
 πάππα, ζ 57.
 ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, γ 486.
 δ 580. ζ 83. μ 172. ν 78. ο 184.
 παρομιῶδες: διέπταιτο δ' ὥστε
 νόημα, η 36.
 πατήρ, ν 128.
 πατρίδος αἰῆς, δ 522.
 Πάφος, θ 363.
 περ superfluum, ε 188. ρ 47.
 περίκηλα, ε 240.
 περιρρηδής, χ 84.
 ὅτι πρὸς τὸ ἐκ περιφράσεως
 ροσόμενον ἀπήντησε, λ 84. 90.
 πηός, θ 581.
 pisces, δ 368. κ 124. χ 386.
 Πλάγχιες, μ 61.
 πλίσσοντο, ζ 318.
 πλωτῆ ἐνὶ νήσῳ, κ 3.
 πολέαινος, μ 184.
 Πολύδαμνα, δ 228.
 πολέδωρος, ω 294.
 πόνος, β 334. πένοντο, δ 624. πο-
 νησάμενος, ι 250.

Porphyrus, ϑ 186.

praepositiones commutatae.

εἰς pro πρὸς γ 317.

ἐκ ,, μετὰ μ 286.

ἐν ,, παρὰ σ 44.

ἐπί ,, παρὰ ζ 52. 305. η 153.

ξ 294.

μετὰ ,, πρὸς α 22. ζ 54.

μετὰ ,, ἐπί ζ 222. ϑ 47.

μετὰ ,, ἐν \omicron 227.

περὶ ,, ὑπέρ γ 219.

ὑπό ,, ἀπό β 111.

praepositiones omissae: *διά*, ϑ 122.

ι 19. ν 5. ρ 23. σ 406.

εἰς, γ 117. δ 29. 139. χ 304. ψ 7.

ἐκ, ξ 338.

ἐν, α 28.

ἐπί, τ 537. χ 89.

κατὰ, \omicron 293.

παρὰ, \omicron 282.

περὶ, β 24. δ 317. 714. ϑ 12. κ 15.

ξ 174. 321. ω 425.

πρὸς, λ 66. ψ 91.

σύν, ϑ 186. ι 68. φ 54.

praepositiones superfluae:

εἰς, κ 351.

ἐκ, ϵ 477.

ἐπί, γ 195. 422. δ 672. ν 222. 405.

ὑπό, δ 386. π 10.

προεσβύτατος, ν 142.

πρηγής, χ 296.

πρίν, γ 117. δ 254.

προπάροιδεν, ρ 277.

προπίνειν, ν 25. 57.

προτιέρω, δ 26. ϵ 417. ι 62.

πτολίπορθος, α 2.

πυρθάνω, γ 85.

P.

regiones coeli Homero notae, ϑ 29.

ῥινόν, ξρινόν, ϵ 281.

Σ.

Σαλμωνεύς, λ 236.

Σάμος, Σάμη, α 246. δ 671. 815.

ι 24. \omicron 29.

Σειρήνες, μ 39. 52. 185.

σιγαλόεις, ζ 26.

Sigma et Antisigma, ϵ 247.

Σίντιες, ϑ 294.

Σίσυφος, λ 593.

scriptura, ϑ 163.

σλουδῆ, φ 409. ω 119.

στιαμίνας, ϵ 252.

στεῦτο, λ 581.

στυγεῖν, κ 113.

συστολή Ἰακίη, η 8. μ 85.

σφαῖ, χ 173.

Σχερία, ζ 8. ν 160.

σχέλιος, μ 279.

σχῆμα Ἀλκιμανκόν, κ 513.

σχῆμα Ἀττικόν, β 55. η 301.

σῶν, κ 208.

T.

ταλαιπέριος, η 24.

Τάνταλος, λ 588.

ταντολογική παραλληλία (παραλλήλωσ), γ 317. δ 118. 244. 451. 685.

ι 261. μ 92. χ 402.

τάφος, γ 309. δ 547.

τάχα, α 251. ν 377. β 89. 107.

τε superfluum, β 182. τ 160.

τέθρηπα, ζ 168.

τείν, δ 619.

τέμενος, ζ 233.

τένοντες, γ 449.

Τερπιάδης, χ 330.

τεροσήμεναι, ζ 98.

τῆ ἀντι τοῦ λάβε, ϑ 477. ι 347.

Τιυός, λ 577.

τοῖος, δ 206. φ 62.

τοίγληνα, σ 298.

Τροίη δισυλλάβως, ε 39. *Τρωϊκή*
τρισυλλάβως, κ 41. λ 510.
τροπαί ἡελίου, ο 404.

Υ.

ἑλακόμοροι, ξ 29.
ἑπερβατόν, α 16.
ἑπερικιταίνοντο, ψ 3.
ἑπεροπλίσσαιτο, ρ 268.
ἑπερφάλος, α 134. ι 106. φ 289.
ἑπνῶσαι, υ 4.
ἑποδμῶς, δ 386.
verbum simplex pro ποιεῖν cum verbo,
β 68. 91. δ 105. ν 380.
versus expuncti: α 97-101. 141. 171-3.
185-186. 344. 356-359.
β 7-8. 19-20. 137. 316-317. 322. 434.
γ 71-74. 199-200. 209. 232-238.
241-242. 244-246.
δ 62-64. 158-160. 192. 285-289. 553.
661-662. 726. 783. 816.
ε 54. 84. 97-98. 105-111. 124-125.
337.
ζ 144. 244-245. 275-288.
η 13. 174. 251-258. 311-316.
θ 81-82. 142. 333-342. 561-571.
ι 5-8. 33-35. 453.
κ 242. 329.
λ 38-43. 52-54. 157-159. 245. 315-316.
399-403. 428. 435-442. 454-456.
461. 525. 547. 565-627. 602-604.
μ 53-54. 86-88. 124-126. 163-164.
250. 374-390. 439-441. 445-446.
ν 320-323. 333-338. 347-348. 389.
398-401.
ξ 22. 159. 162-164. 495. 503-506.
ο 19. 24-26. 31-32. 45. 74. 78-85.
91. 251.
π 101. 104. 152-153. 239. 281-298.

ρ 160-161. 181. 359. 450-452. 475-480.
501-504.

σ 115-116. 229. 282. 330-332.

τ 130-133. 346-348.

χ 31-33. 144-145. 274-276. 218-221.

ψ 297-ω finem.

versus ex meris spondeis compositi,
ι 167. ο 334. φ 15. χ 175. 192.

virgines heroes lavunt, γ 464. ζ 221.
λ 601.

Φ.

φαίνιατος, ν 93.

φαεινός, ζ 74.

φιλεῖν, δ 29.

Φιλομηλείδης, ρ 134.

φράζειν, α 444.

φρέξι, δ 402.

Χ.

χαίρειν, ν 39.

Χαῖρις, η 79.

χαλκοβατές, ν 4.

Χαρίτων δύο γενέσεις, θ 363.

χείσεται, χεία, σ 17.

χέριβα, γ 425. ο 135.

χῆν, ο 161.

χοῖνιξι, τ 28.

χόρος, θ 260.

Χρόσιππος, ε 240.

οἱ χωρίζοντες, θ 246. λ 286. χ 174.

Ψ.

ψάμαθος, β 326.

ψύξαι, ζ 98.

Ω.

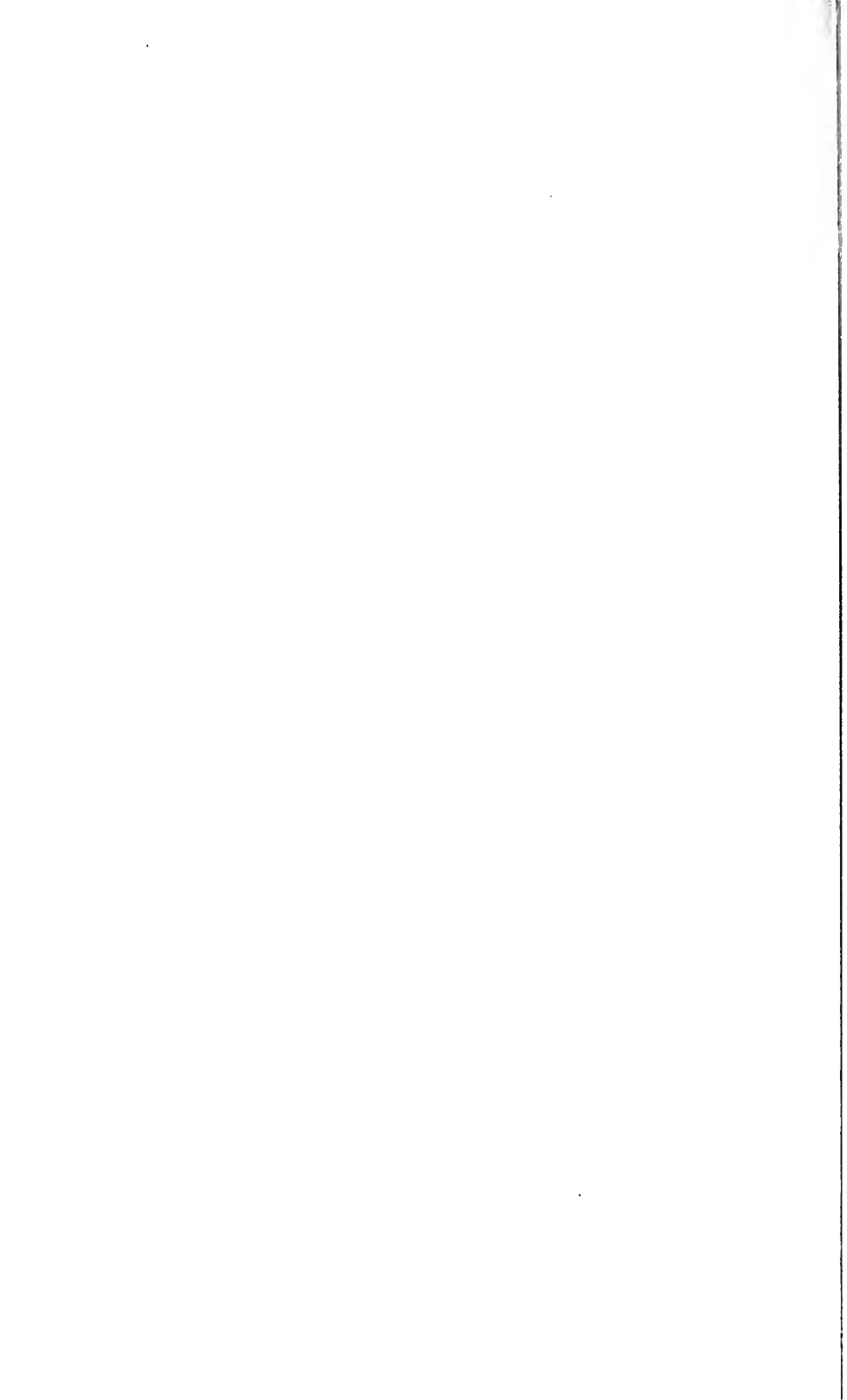
ᾠδε, α 182. β 111. γ 125. ε 341. ζ 218.

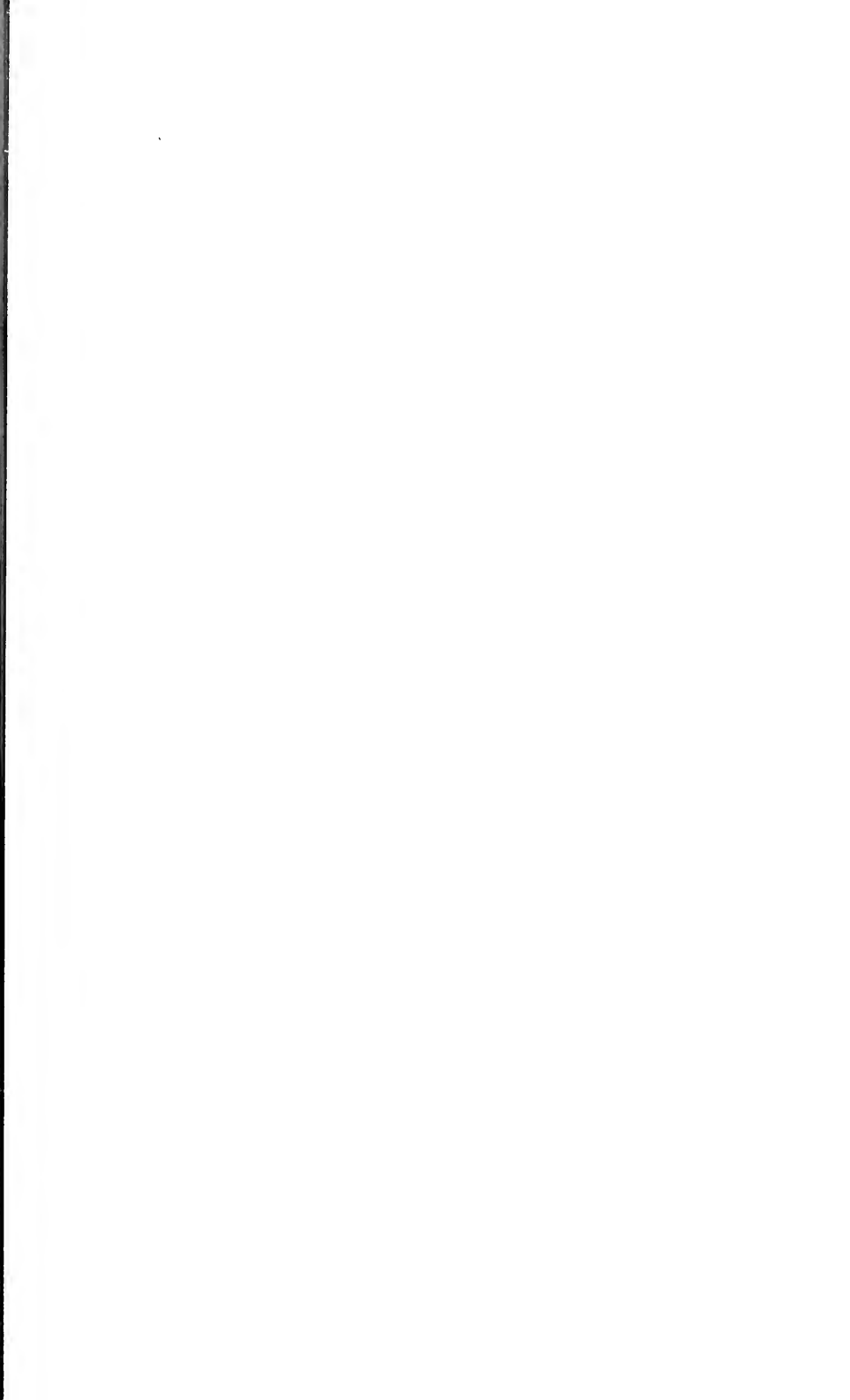
ὠκεανός, μ 2.

ᾠρίων, λ 573.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

- p. 13 l. 29 pro saepius l. saepius.
- 15 - 11 ,, ξ 37 l. ζ 37.
- 15 - 18 ,, σ 5 l. κ 238, sic etiam p. 41 l. 19 et p. 72 l. 6.
- 17. Fortasse etiam ex Ar. manaverunt quae leguntur in E, ad β 3: et ad observationes de heroum armis pertinent περι δὲ ξίφος: σιμαίνει ὅτι τὸ παλαιὸν ὤμοις τὰ ξίφη περιεβύλλοντο καὶ ὡς ἐν Ἰλιάδι φησὶν ὁ ποιητῆς „τῆ ἠά δύο τελαμιῶνε περι στήθεσσι τετάσθην, ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροῦλου.“ (Ξ 404).
- 18 - 19 ,, κηρξξ l. κηρξξ.
- 22 - 23 ,, deletur δ 378.
- 26. Quod habet S ad β 381 Fortasse Aristonici est: ἐς δῶμα τ' ἰὼν: ἰστέον ὅτι δῶμα "Ομηρος οὐ πάντοτε τὴν ὅλην οἰκίαν λέγει, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ ἐνδότερον αὐτῆς μέρος.
- 29 - 14 pro κ 249 l. φ 97.
- 30 - 16 et 102 l. 5 pro ρ 321 l. υ 317.
- 32 - 34 pro ἰνδάλλαται l. ἰνδάλλεται.
- 38 - 18 ,, λ 568 l. ζ 221.
- 41 - 13 ,, θοινηδῆναι l. θοινηθῆναι.
- 41 - 15 deletur ω 475.
- 64 - 29 pro ἐσχάρα l. ἐσχάρα.
- 67 - 10 ,, κ 249 l. ϑ 565.
- 87 - 33 deletur ω 475.

PA
4035
A85
1869

Aristonicus Alexandrinus
Peri semeion Odysseias

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

